

FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 253 • CENA 30,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

REVOLVERAŠ GNEVNOG SRCA

★ DOK HOLIDEJ ★

ADAM BREDI

REVOLVERAŠ GNEVNOG SRCA

MARKETPRINT

**EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 253**

**Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ**

**Urednik
Zorka ĆIRIĆ**

**Naslov originala
Adam Bredy
BORN TO BE WILD**

**Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ**

**Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ**

**Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ**

**Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ**

**Ilustracija na naslovnoj strani
Branislav KERAC
Branislav PERKOVIĆ**

**Naslovna strana
Ferenc BARAT**

**Korektori
Vilma BEKER-GAČEŠA
Julijana BUZOGANJ-KARDOŠ**

**Štampa:
Tržište: 5. IX 1991.**

Izdaje: MARKETPRINT, DD za izdavačku delatnost, Novi Sad, Radnička 32

Štampa: NIŠP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; urednik: Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala: Adam Bredy – BORN TO BE WILD

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini, ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Mišljenjem republičkog Sekretarijata za kulturu, ovo izdanje se svrstava u tarifni broj 8 Zakona o privremenim merama o porezu na promet proizvoda i usluga (S. L. SFRJ 4/91)

– Gospodo?

Na poziv koji joj je dolazio iza leđa, žena je prestala da se češlja. Okrenula se tamo odakle je glas dolazio i njena duga crna kosa kliznula je na naga glatka ramena i pune grudi su se od brzog pokreta zatresle. Za jedan veoma kratak vremenski interval u njenim tamnim očima ukazao se izraz straha, a odmah zatim straha je nestalo i njene oči su se raširile od radoznalosti.

Pred njom je uspravljen u sedlu sedeo Dok Holidej i sam iznenađen izgledom osobe koju je oslovio. – Nisam imao nameru da vas uplašim – rekao je odmernim glasom koji je smirivao. – Dojahao sam preko otvorene prerije, pa sam verovao da ste me videli.

Mlada žena je prošetala oko sebe rukom u kojoj je držala ogledalo, spuštajući istovremeno drugom rukom četku na ogradu verande. Još nekoliko trenutaka posle toga, posmatrala je svoj odraz u ogledalu, a onda je ustala sa stolice. Bila je svesna da je lepa.

– Da li se vi ovako prikradate ženama, stranče? – zapitala je, a u njenom glasu se osetio neki grleni prizvuk pritajenog zadovoljstva. Dok je to govorila, poigravala se sa gornjim dugmetom na bluzi, i na kraju ga je ostavila nezakopčanog.

– Došao sam da napojim konje, gospodo – rekao je Dok Holidej gledajući oko sebe, kao da nešto traži.

– Vi mora da ste slepi – rekla je ona i pogledala preko njegovog ramena u prav-

cu gde se prerija naglo spuštala u nešto nalik na udoljicu koja se protezala u daljinu. Dok je to govorila, prišla je lagano do ulaza u kuću. Prateći je pogledom, Holidej je ugledao pušku naslonjenu na unutrašnju stranu zida tik pored dovratka. – Može biti – nastavila je – da ste vi od onih ljudi koji misle da imaju pravo da se nekome nameću.

Dok Holidej je duboko uzdahnio i uzeo vodice zakačene za jabuku sedla. – Jučerašnja peščana oluja me je uhvatila na otvorenom prostoru – pokušao je da objasni. – Izgubio sam put. Bio bih vam zahvalan ako biste mi pokazali put za Džosemiti Veli.

U tom trenutku, Holidej je začuo topot kopita konja koji je dolazi niz padinu pored male ranč kuće. Mlada žena se neprijetno trgla i njene pune usne su se prkosno stisnule. Pružila je ruku, uzela pušku iza dovratka i uperila je u Holideja.

Holidej se nije uzbudio. Rekao je mirno. – Nema potrebe da se branite puškom od mene, gospodo. Upravo sam vam rekao da nameravam da...

Ona je međutim, izašla na verandu držeći i dalje pušku uperenu. – Džek! – doviknula je. – Dodi brzo!

Topot kopita postao je brži i odmah zatim, iza ugla kuće pojavio se jahač sa puškom u ruci. Bio je to čovek srednjih godina i Doku Holideju je odmah palo u oči da mu je konjanik poznat. Iza dubokog sećanja Doku je na um došlo i ime: Džek Batler!

Izgledalo je da je žena bila zadovoljna sobom i nastalom situacijom. – Džek, ovaj čovek mi se privukao i svojim ponašanjem mi jasno stavio do znanja kakve namere ima. Nije hteo da se udalji.

Dok Holidej je zaustio da protestuje zbog ženine laži, kad se posle prvog izraza negodovanja konjanikovo lice razvuklo u osmeh. – Gle, gle, koga to vidim? Neka me nosi vrag! Dok Holidej! Šta ti koga vraga radiš u ovom kraju? Poslednji put kada sam čuo za tebe bio si u Sonori, a mislio sam da ćeš nastaviti dalje na zapad.

– Zdravo, Batlere – odgovorio je Holidej istim tonom i mlada žena je iznenađeno nabrala obrve.

– Ti ga poznaješ? – zapitala je Batlera.

Batler je poterao konja da hodom pride do Holideja i žene. – Naravno da ga poznajem, Besi. Znam ga dobro kao velikog druga i lafa. Mislim da nije od onih ljudi koji će sramežljivo okrenuti glavu kad im neka žena otkrije svoje skrivene draži, Besi, ali, u svakom slučaju, nije od onih koji će nekoga napastvovati.

Još uvek nasmejanog Batlera, izgleda da je zabavljalo sve veće ženino negodovanje. Njegov u izvesnoj meri izazovan osmeh naterao rumenilo u njene obraze i ona je sevnula očima.

– Džek, rekla sam ti da mi se privukao i da je...

– Nema značaja, Besi. Izgleda da me nisi slušala šta govorim, a ja nemam vremena da ponavljam niti imam vremena da slušam prepričavanja tvoje uobrazilje... Moram da idem u grad.

– Opet? – smesta je reagovala žena i uperila pušku u njega. – Zar ćeš me opet ostaviti ovde samu?

Batler je slegnuo ramenima. – Nemam nameru da menjam svoj način života, samo zato što si ti došla ovamo. Ne, bogami, makar ti ostala sama. Na ranču ima svega što ti je potrebno, prema tome, nema ra-

zloga da vrištiš na mene. – Okrenuo je konja prema Holideju i rekao. – Pretpostavimo da si se bio uputio u grad, je li tako, Holideje? Ne vidim da bi ti u ovom momentu odgovarao moj ranč.

Holidej je još jednom pogledao mladu ženu ne skrivajući šta misli o njoj. Okrenuo je konja, spreman da pođe. Ali, u tom momentu, Besi se udaljila od vrata i stisnutih usana u svirepu grimasu besno pogledala Batlera.

– Štene jedno gmizavo, zar ti da mi...

– Čekaj malo, Besi – rekao je Batler odlučno. – Ne zaboravi da sam ti ja u ovom trenutku jedini prijatelj u ovoj pokrajini. Činjenica je da sam zbog tebe stavio glavu u torbu, a da za uzvrat do sada nisam dobio ništa.

Holidej je primetio da su se Batlerove usne izvile u grimasu ljutine dok je u isto vreme njegov pogled požudno mileo po raskošno rascvetanom ženinom telu.

Besi je prigušenim glasom izgovorila nešto nalik na kletvu i prasnula. – Nećeš ništa ni dobiti, vrag te odneo. Nisam ja jedna od tvojih salunskih drolja. Ako si makar u jednom trenutku pomislio, mister Batlere, da ću ja...

– Nemam nameru da o tebi bilo šta više mislim, Besi. Dosta sam razmišljao i priznajem ti da me je to do bezumlja zamorilo. Ne, odlučio sam da u odnosu na tebe zaključam mozak. Možeš da ostaneš tu, a možeš i da odeš. Kako ti je volja. Ja se u to neću mešati, jer mi je sasvim svedjedno.

Zatim je Batler poterao svog konja. Holidej se poklonio glavom Besi u znak oproštaja, a onda se uputio za svojim prijateljem.

No, Besi nije pokorno primila Batlerovu izjavu. Planula je divljim gnevom i sa njenih usana se izlila bujica pogrda koje su naterale Džeka Batlera da se zaustavi. Zatim je, okrenuvši se mladoj ženi isko-

pao nešto iz džepa i nekoliko puta ga izsvagao u zatvorenoj šaci.

– Evo, drži – doviknuo je Batler i bacio joj komad zlatnog novca. Besi je videla svetlucavi žućkasti novčić i uhvatila ga u letu. Prišla je do ograde terase i zaustila da nešto kaže, ali je Džek Batler preduhitrio.

– Moram da pođem. Vratću se oko sunčevog zalaska, Besi i doneću ti nešto lepo iz grada. Važi?

Smatrajući da je time razgovor završen, okrenuo je konja i poterao ga prema izlazu iz dvorišta. Dok Holidej je projahao pored njega. Džek Batler je uzdahnio umorno.

– Holideje, nemoj nikada biti toliko lud da neku ženu dovedeš kući. Ja sam se osećao usamljenim i osećao sam potrebu da pored sebe imam nekoga, ali, neka me vrag nosi ako nisam učinio najveću grešku u svom životu.

Prošavši krivinu, Batler se uputio niz kosinu ka jednom malom potoku, a Holidej je pošao za njim, pretresajući u sećanju pojedinosti o njegovom poznanstvu sa Džekom Batlerom. U vreme njihovog susreta, Batler je bio kopač zlata. Holidej je slučajno naišao na njegov logor u jednom kritičnom trenutku kada ga je grupa napadača držala u opsadi. Batler je bio ranjen pušcanim metkom, i njegov tragičan kraj bio je samo pitanje vremena. Holidej je oborio dvojicu hicima iz pištolja, a ostalu trojicu naterao u bekstvo. Pošto je Batleru pružio prvu neophodnu pomoć, Holidej ga je čitavih četrdeset milja na konju preneo do lekara u Karver sitiju.

Batler ga je prekinuo u razmišljanju. – Šta radiš u ovom kraju, Dok? Koliko znam, bio si u Sonori. Čuo sam da si tamo došao u sukob sa braćom Janger?

– To su samo govorkanja – odgovorio je Holidej. – A šta je s tobom?

– Konačno sam se obogatio, Holideje,

obogatio sam se u pravom smislu reči. Vi-dećeš. Bilo šta da ti treba, samo reci. Vi-dećeš čim stignemo u grad i odemo u banku, vratiću ti sve što sam ti dužan. Sto mu gromova, vukao si me na leđima onih nedelja, plaćao si za mene...

– Samo dve nedelje – rekao je Holidej.

– Dve najvažnije nedelje u mom životu. Vreme koje sam proveo s tobom bilo je od neprocenjive koristi za mene. Video sam kako ti postavljaš i rešavaš stvari, i od tebe sam, kako da kažem, mnogo naučio. Znam i sam iz ranijeg iskustva da upadanje u glupe rasprave i sukobe sa ljudima nikada nikome nije donelo ništa dobro. Gledaj svoja posla, to je bilo moje geslo. Ali, onda sam video tebe, i kada se sada setim kako si ti svršavao poslove vodeći računa samo o onome što te se tiče i uvek puštajući druge da prave greške koje si ti posle vešto koristio, vidim da si ti imao uticaja i na moj kasniji život.

Holidej je klimnuo glavom ne naročito zainteresovano. Bio je umoran od puta i željan dobre hrane i pića. Sem toga, nadao se da će u Džosemiti Veliju naći dovoljno lakomislenih ljudi koji će želeti da sreću iskušaju na kartama. Mada je imao još nešto novca, mala dobit na pokeru ne bi mu nikako škodila, a pored dobiti, mogao se nadati i poznanstvu sa novim ljudima. Batlerov život ga nije mnogo interesovao, ali, zato je bio zadovoljan što je u toku puta saznao još neke pojedinosti o Besi. Batler je odnekuda bio došao do krupnije svote novca i Besi se vezala za njega.

Bacivši pogled ispred sebe preko ravne prerije, Holidej je u daljini u treperavoj izmaglici vrelog dana ugledao nejasne obrise nekog grada. – Je li ono Džosemiti Veli? – upitao je Batlera.

– To je, Dok. Je li to bio cilj tvog putovanja?

– Da.

– Imaš li neki poseban razlog što si došao ovamo? – zapitao je Batler.

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima. – Ništa specijalno. Čuo sam da je oblast bogata, da se grad razvija, i da ima dosta novca u opticaju, a to je ono što meni treba. U gradu koji cveta za mene nema problema.

Batler se osmehnuo i otkrio krnjave zube. – Ti si dosta dobro obavešten, grad je zaista u usponu. Ali, čini mi se da me nisi dobro čuo ili me možda nisi dobro razumeo. Ja sam pun para. Imam love dovoljno za obojicu. Što ti treba da se mučiš?

– Ja idem svojim putem i živim svojim životom – rekao mu je Dok. – Ti znaš da je to moj princip.

– Znam, znam, ali, nisam ti ni predlagao da od mene primiš neku milostinju, Dok. Pa slušaj, šta ima normalnije od toga da čoveku koji ti je dužnik pružiš mogućnost da ti uzvрати ono što si mu učinio. Da nije bilo tebe, ja bih odavno bio mrtav.

Holidej je samo slegnuo ramenima. Batler je zaista bio u škripcu iz koga se verovatno ne bi izvukao, ali, Holidej nije smatrao da mu za pruženu pomoć treba uzvratiti. No, u svakom slučaju, Batlerov gest mu se dopao.

– Pa, dobro – rekao je posle kraćeg ćutanja. – Nemam ništa protiv da mi naknadiš troškove za one dve nedelje u Karver Sitiju. Ne kažem da mi taj novac sada ne bi dobrodošao.

– Daću ti to i još mnogo više, Dok, vićeš. Možda ću ulučiti pogodan trenutak da razgovaram sa Besi o tome da te izvesno vreme zadržimo kao gosta.

– Ne, hvala ti, ali, to ne bih prihvatio.

– Zbog Besi? – zapitao je Batler. – Ma ne brini, kad je malo bolje upoznaš dopašće ti se, siguran sam. Ona je malo žustra, ponaša se na svoj način, onako kako je njoj volja, ali, zna dobro gde je granica i dokle sme da ide sa svojim ćudima.

Holidej je jahao napred i ćutao. Nije mu ni na kraj pameti padalo da prihvati Batlerov predlog.

Jahali su umerenim kasom preko ravne prerije i posle izvesnog vremena, ujahali u grad. Već na prvi pogled, Dok Holidej je stekao utisak da je Džosemiti Veli veći nego što je očekivao. Zauzavili su konje pred salunom i Batler se uputio u banku, rekavši prethodno Doku da ga pričeka u salunu i da za to vreme popije neko piće. Pošto nije imao u vidu ništa pametnije, Holidej je ušao u ne previše veliku prostoriju zasićenu mirisom duvana i alkohola i našao sebi mesto za viskijem ispolivanim šankom.

U salunu se nalazila povelika gomila ljudi sastavljena od građana, stočara, putnika u prolazu, skitnica i protuva raznih vrsta, ljudi zainteresovanih samo za svoju sudbinu, i skupljenih u nekoliko grupica koje su striktno gledale svoja posla. Barman je poslužio Holideja, uzeo novac koji je ovaj ostavio na tezgi i ostavio bocu ispred njega za slučaj da novi gost bude hteo da se posluži sam.

Tek što se Holidej poslužio drugim pićem, u salun je laganim korakom samouverenog dokoličara ušao Batler, i njegov dolazak je istog trenutka sa svih strana bio pozdravljen poklicima dobrodošlice. Odjednom su se odnekuda pojavile dve salunske zabavljačice i uhvativši pod ruku pridošlicu koji je bio u centru pažnje, uputile se s njim prema Holideju. Batler je devojke predstavio kao Čeri i Lolu. Mlada od njih dve, ona koja se zvala Čeri, bila je našminkana debelim slojem šminke, ali se uprkos tome videlo da je vrlo lepa. Lola je kratko ali zainteresovano pogledala Holideja, ali, kada je Čeri stala pored njega i uhvatila ga pod ruku, čime je istakla neko svoje pravo na njega, Lola je svoju pažnju i osmehe posvetila Batleru.

Džek Batler je uživao u ljubaznosti i osmesima obe žene, a onda ih je poslao dalje sa punom šakom komada metalnog novca kao nadoknadom. Čim su se obe devojke udaljile, on je izvadio svežanj novčanica na šank i počeo da ih broji. Dok je brojao, nije prestajao da govori.

– Dok, ovo ti je za ono putovanje do Karver Sitija... A ovo je za ono što si platio lekaru za njegove usluge... ovo za hranu i piće i ostalo što si kupovao.

Holidej je pogledao pozamašnu gomilu novčanica koja je stajala nagomilana na šanku i zaključio da je Batler bio krajnje izdašan. No, protivio se njegovim načelima da naplati učinjenu uslugu, i odvojivši skoro polovinu gomile, a ostavivši ostatak na tezgi, odgovorio je. – Moraš da znaš da Dok Holidej ne prodaje usluge, Džek. I zato ću uzeti samo ono što sam stvarno potrošio za lekara, hranu i piće. – Stavljajući novac u džep, dodao je: – Mora biti da si naišao na zlatan rudnik, je li?

Batler ga je pogledao pravo u oči i kratko vreme nije ni trepnuo. – Desilo se nešto skoro toliko dobro kao nalazak zlatnog rudnika. Poterao sam nešto goveda do oblasti Rilang i tamo sam naišao na jedan grad gde mesecima nisu videli meso. Zaradio sam toliko da će mi to biti dovoljno za ceo život.

– Ako uvek trošiš tako kao sad, Batlere, onda ćeš morati da sagradiš kovnicu novca – upozorio ga je Holidej, ali je Batler bio toliko dobro raspoložen da je samo zabacio glavu i glasno se nasmejao. Zatim je uhvatio Lolin pogled, stavio pregršt novca na šank ispred Holideja i nagnuvši se prema njemu šapnuo mu:

– Ja imam neka važna posla da završim, Dok. Ako hoćeš, mogu učiniti da nam se Čeri pridruži gore u sobi. Mogli bismo zajedno popiti po neko piće, dok se malo bolje upoznate, a posle bi mogao, ako hoćeš, da se malo zabavljaš sa Čeri. – Ba-

tlar je munuo Holideja u rebra i pljesnuo se rukom po nabrekliom džepu. – Nema potrebe da se brineš o troškovima. To prepusti meni. Uostalom, Loli i Čeri je dovoljan neki sitan poklon da bi se zainteresovale za nekog čoveka. Ma šta da ti se prohte, ja sam tu da platim, zapamti to.

Posle kratkog ćutanja, Holidej je rekao. – Ja sam dosta vremena proveo u sedlu, a poslednja tri dana nisam pojeo ni jedan čestiti obrok, Batlere. Ti radi šta god hoćeš, a ja ću sesti da se malo odmorim.

– Kako hoćeš, Dok – rekao je Batler i još jednom kradimice pogledao prema stepenicama koje su vodile na sprat. Lola je već bila stigla do vrha stepenica i čekala je u hodniku prvog sprata. – Videćemo se kasnije.

Posle nekoliko ispijenih čaša, Dok Holidej je odgurnuo gomilu metalnog novca prema barmenu i rekao. – Ako me Batler bude tražio, ja ću biti u aščinici ili u pansionu gde ću uzeti sobu. Recite mu da ne brine za mene, da ću se nekako snaći i da ćemo se videti kad sledeći put dođe u grad.

– To će biti sutra odmah poslepodne. Džek sada svakoga dana dolazi u grad. Jako ga svrbe dlanovi, pa ih češe trošeći novac u većim količinama.

Holideja nisu interesovale pojedinosti o životu Džeka Batlera. Kada se bude dobro nahranio i odmorio, možda će biti zainteresovan za neku vrstu aktivnosti i onda će, možda, potražiti Čeri ili neku drugu ženu. A možda će rešiti da ode iz grada, to sada nije znao. Ali, sada su odmor i jelo bili najvažniji.

Tek što je Holidej odvojio od šanka sa namerom da pođe, kad su leptirasta vrata uz škripanje otvorila. Nešto je povuklo Holideja da pogleda u tom pravcu, i on je ugledao jednog visokog, po izgledu i držanju dobrostojećeg čoveka odevenog

u tamno građansko odelo, koji se probijao kroz gomilu. Odmah iza njega, kretao se još jedan čovek, neki momak ogromnih dimenzija, sa licem na kome su brojni ožiljci bili nesumnjivi dokazi brojnih tuča i obračuna pesnicama, što se na izvestan način nije slagalo sa prijateljskim pogledom njegovih razmaknutih očiju.

Holidejevu pažnju je, međutim, privukao treći čovek koji je čvrstim korakom ušao za prvom dvojicom. Bio je nešto niži rastom od njih, i crte lica su mu bile oštrije kao da otkrivaju neutoljenu glad i žudnju za nečim neodređenim. Imao je dosta dugačak kukasti nos i tanke, sumorno stisnute usne. Iz očnih duplji, u svim pravcima odaje, streljale su crne zlopogledne oči.

Njegovi pratioci su se zaustavili na ulazu i sa tog mesta su pribranim pogledom snimali odaju i goste u njoj. Ono što su videli u prostoranoj odaji, po svemu sudeći, nije za njih imalo nikakvog značaja, jer su se ubrzo uputili preko odaje prema šanku, ne obazirući se na metež oko sebe. Bili su skoro na domaku šanka, kad je najniži od trojice rekao nešto tiho.

Obojica visokih neznanca zastali su u mestu. Zatim je Dok Holidej video kako je čovek sa kukastim nosom pokazao prstom prema stepenicama kuda se, idući na sastanak sa Lolom, penjao Džek Batler.

Omaleni čovek je ponovo nešto rekao i Holidej je primetio kako su se obrve onog drugog, visokog i plećatog čoveka nabrale između očiju. Visoki čovek u tamnom odelu se ugrizao za usnu i nešto rekao, na šta je maleni kratko klimnuo glavom. Čovek u crnom odelu je na to kliznuo u stranu, šetajući pogledom po dvorani. Onaj drugi, nalik na planinu, uklonio se na drugu stranu, ostavljajući trećem partneru sa kukastim nosom mesto za prolaz. Kukasti nos je prošao pored njega smrknutog lica, ljutitog pogleda,

netremice uperenog u leđa Džeka Batlera.

Tada je čovek u tamnom odelu progovorio kao da se obraća svima prisutnima, mada nije izgledalo da je povicio ton makar za jednu notu.

– Ljudi, želeo bih da svi ostanete na svojim mestima i nastavite da pijete vaše piće. Moj prijatelj je maločas otkrio nešto što ga je uzrujalo, a on nije od onih ljudi koji vladaju svojim osećanjima. Zato vas umoljavam da gledate svoja posla i da se ne mešate u ono što će se dogoditi.

Gomila se nervozno uskomešala, a zatim je u odaji nastala tišina. Pošavši ka izlazu, Dok Holidej se bio zaustavio pored jedne grupe građana i kada je čovek u tamnom odelu završio rečenicu, jedan od građana je prošaputao. – To je Rudi Larnard. S njim je i Tom Sejmor.

Larnard! Doku Holideju je to ime bilo poznato, mada tog čoveka nikada nije video. Pričalo se da je Larnard brz na revolveru ali da nije pravi revolveraš koji za novac iznajmljuje svoje usluge. Pridržavao se nekih svojih pravila ali je, svejedno, iza sebe imao priličan broj grobova onih koji su pokušali da mu se suprotstave. Holidej je, takođe, čuo i za Toma Sejmora koji je južno od Plate stekao priličan ugled i glas onih dana kada je stisnuo petlju i sukobio se sa bandom Larija Martina i kada je u časnom obračunu pobedio zaradivši pri tome tri kuršuma kao dokaz svoje hrabrosti. Preživio je zadobijene rane nasuprot petorici protivnika koji su ostali mrtvi na ulici, što mu je donelo reputaciju koja ga je i kasnije vodila iz obračuna u obračun, iz nevolje u nevolju.

– U čemu je stvar? – obratio se barmen Rudi Larnardu. – Mister Larnarde, naš grad je miran grad u kome žive časni i poštteni građani. Časna reč, ovde ste do-

brodošli kao i u svakom drugom gradu u kome ste bili.

– Zahvalan sam vam na ljubaznoj dobrodošlici, krčmaru – odvratio mu je Larnard uz jedva primetan osmeh. Pri tome je pokazao prstom na malog čoveka – ali, ovaj moj prijatelj, ime mu je gospodin Fil Hant, ima bodlju ispod košulje koju mu je stavio onaj gospodin tamo, što upravo stoji na stepenicama. Vidite, mister Hant tvrdi da je taj vaš sugrađanin opljačkao i ubio njegovog oca. Ja ne znam da li je to istina ili nije, ali, mislim da bi bilo najbolje da to izvidimo do kraja. Neka se niko ne meša i niko sem optuženog i tužioca neće doći u opasnost da bude povređen.

Barmen je očajnički pogledao niz šank. Ono što je video doprinelo je da oseti izvesno olakšanje, jer niko u salunu nij pokazivao ni najmanju želju da protivureči Rudiju Larnardu.

Fil Hant je istupio na sredinu odaje. Do tog trenutka Džek Batler se bio zaustavio na stepenicama i kada je Hant izašao na sredinu saluna, on ga je pogledao preko ramena. Holidej je u njegovim očima uhvatio izraz prikrivenog straha. Taj izdajnički izraz straha koji je otkrivao Batlerovu krivicu, sprečio je Holideja da se još tog trenutka umeša.

Hant je, međutim, glasno povikao. – Hej, Batlere, ti tamo što stojiš, sidi dole. Sidi lagano i nemoj da ti na um dođe suluda misao da pokušaš da pobegneš, ili da se eventualno mašiš revolvera. Rekao sam sebi da moram ustanoviti nekoliko sitnica pre nego što te ubijem.

Lice mokrog i sjajnog od znoja, Džek Batler je nespokojno progutao vazduh i krišom bacio pogled prema Holideju. Dok Holidej nije ni na koji način pokazao da namerava da odgovori njegovoj nemoj molbi, već je stajao ležerno oslonjen na jedan stub pored šanka.

Pošto Batler ničim nije nagovestio da

će poslušati Hanta mali revolveraš je progovorio režećim glasom. – Batlere, ti si radio za mog oca. Sačekao si da sakupi svoju stoku, a onda si mu pomogao da je otera do granice i tamo proda. To je za mog oca bila velika usluga, jer nije mogao sve da uradi sam. Ali tebi je, mister, u glavu došla suluda ideja da će novac mog oca biti bolje smešten u tvom džepu nego u njegovom, pa si ga iznenada napao, ubio ga i posle toga ga opljačkao.

Džek Batler je očajnički odmahnuo glavom. – To nije istina.

– Majka mi je sve ispričala, mister. – Nastavio je malecki, ne skidajući užagreni pogled sa Batlera. – Od prvog momenta je odmah posumnjala na tebe, ali nije htela da te optuži dok ne bude sigurna. Proverila je vaše kretanje u utvrdila da si ti jedini putovao sa mojim ocem posle obavljenih prodaja, a utvrdila je i to, da je tata po vrlo dobroj ceni prodao stoku i da je novac primio. Sve je bilo dobro samo što se posle obavljenog posla nije vratio kući. Kada su susedi pošli da ga traže i našli njegovo telo, a oko tela i u okolini tragove koji su svedočili da se s njim nalazio samo jedan čovek, bilo je jasno šta se desilo. Optužujem te, Batlere, za ubistvo mog oca!

– Ne, to nije tačno! – zavapio je Batler. – Niste tačno utvrdili činjenice.

– Dokaži da nije tačno! – prasnuo je Hant, naprežući se da se uzdrži.

Batler je sa neskrivenom nadom pogledao prema Doku Holideju kao da od njega očekuje neku pomoć. – To je pogrešno, kunem se! Tačno je da sam bio sa tvojim ocem, ali sam po završetku posla isplaćen. Posle toga sam otišao svojim putem i poima nemam šta se desilo. Posao je bio okončan i ja sam pošao svojoj kući. Kad sam se rastao sa starim Hantom, on je još bio živ.

Rudi Larnard je prišao Hantu s leđa i dodirnuo ga rukom po ramenu.

– Jesu li ti to svi dokazi koje imaš, File? – zapitao je.

– Da, ali i to je dosta, zar ne?

Larnard je sumnjičavo odmahnuo glavom. – Ne znam. Može biti da Batler govori istinu. Možda je zaista pošao svojim putem kada je posao bio završen.

– On je ubio mog oca, opljačkao ga i ispario sa mesta zločina kao svaka kukavna hulja. Znam sigurno da je tako bilo. Nikada u životu nisam ni u šta bio tako siguran kao što sam sada siguran u to. Pogledaj ga samo kako izgleda, kolena mu se tresu kao da će se raspasti.

Larnard je pogledao Batlera i osmehnuo se. – Da, slažem se s tobom da izgleda jako uznemiren i nespokojan, File. Ali, to može biti i zbog toga što možda nije naučio da ga neko optuži za zločin kakav mu ti pripisuješ. – Larnard se malo odmakao od Hanta i prividno nezainteresovano zapitao. – Mister Batlere, mislim da bi najbolje bilo da sidete ovamo dole, pa da o svemu razgovaramo na odgovarajući način kao pravi, odrasli ljudi. Možda kod sebe imate nešto što bi moglo biti dokaz da je moj prijatelj u pravu. Ako nekim slučajem imate, moj prijatelj će vas, kako pretpostavljam, ubiti i ovaj neprijatan događaj će biti brzo okončan na, kako se nadam, sveopšte zadovoljstvo.

Batler je još očajnije odmahnuo glavom, ali je po njegovom držanju bilo očigledno da mu Larnardov predlog nikako ne odgovara. Lice mu je bilo bledo i ruke su mu se tresle. – Nemam ništa, uveravam vas, apsolutno ništa.

Dok je govorio, Batler je pošao rukom ka zadnjem džepu. Hant se primetno ispravio, što je trebalo da izrazi njegovu spremnost da se suoči sa svakim Batlerovim potezom, a Dok Holidej je stojeći na svom mestu kao posmatrač, zadržao po-

gled na Batlerovoj ruci, isto kao i Rudi Larnard koji je vrebao kao mačak spreman za skok. Onda je Larnard progovorio.

– Mister Batlere, nemojte ništa dirati u džepu i ne pokušavajte da potegnete revolver.

Batler je bio vidno uplašen, usne su mu podrhtavale, i on se s izrazom straha na licu počeo osvrutati oko sebe. A onda se odjednom okrenuo i jurnuo ka vrhu stepenica. U ruci Rudija Larnarda odmah se našao revolver, ali, on nije opalio. Pucanj je došao iz revolvra Fila Hanta koji je potegao odmah za njim. Gromovit tresak hica prolomio je tišinu.

Tane iz Hantovog revolvra pogodilo je Džeka Batlera u leđa. On se zaljuljao, uhvatio se rukom za ogradu stepenica i čvrsto stisnuo uglačano drvo. Fil Hant je sačekao da se Batler okrene, a onda mu je poslao još jedan metak u grudi. A onda, kada je Džek Batler počeo da pada, Fil Hant je pošao ka njemu.

I Dok Holidej je zakoračio napred ka mestu gde je Batler pao, ali ga je Rudi Larnard, pročitavši njegovu nameru, ledeno pogledao i odmahnuo glavom.

– Nemojte, mister.

– To je bio metak u leđa! – rekao je Dok.

– Da, ali šta je drugo moglo da se uradi?

Dok Holidej je zastao i nije rekao ništa. Nije se bojaio Larnarda niti njegovih prijatelja, ali nije mogao da se umeša, jer mu je neki glas šaputao da sa Batlerom nije sve bilo u redu. Osećao je to od samog početka, od onda kada mu je Batler pokazao pregršt zelenih novčanica, tvrdeći da ih je zaradio. Dok Holidej nije bio toliko naivan da poveruje da se bogatstvo stiće lako i brzo. Dešavalo se nekad i to, ali mnogo češće je izvor neke zarade bio

neki posao sumnjive moralne podloge. Verovatno je i sa Batlerom bilo isto.

Fil Hant je došao do Batlera i okrenuo ga. Zatim se sagnuo i iz Batlerovog unutrašnjeg džepa izvukao zlatan časovnik. Nekoliko trenutaka gledao je časovnik i u njegovim očima se ukazao izraz zlokobnog trijumfa. Pružio je časovnik Larnardu i rekao.

– Pogledaj pažljivo, pa ćeš videti da je pokušao da grebanjem izbriše ime mog oca ugraviranog na poledini, Rudi. Ovo je tatin časovnik. Mama mu ga je poklonila pre mnogo godina. Video sam ga hiljadu puta.

Rudi Larnard je zagledao časovnik najpre s lica, a onda sa zadnje strane. Pružajući časovnik Tomu Sejmoru rekao je hladnim nezainteresovanim glasom. – Dobro, ovaj slučaj je završen. Dobro da je tako, jer ja sam žedan. Hajda da nešto popijemo.

Rudi Larnard je prošao pored Doka Holideja, a da ga više nijednom nije pogledao.

Ni Dok Holidej nije pogledao Larnarda. Ali ga je dobro zapamtio.

II

Dok Holidej je prišao šanku, naručio piće i otpio gutljaj. Zatim je spustio čašu na tezgu i pogledao Fila Hanta koji je ispraznivši Batlerove džepove sa rukama punim novčanica prišao šanku. Naslagavši novčanice na tezgu, počeo je žurno da ih broji. Barmen je uočio mrštenje i izraz razočaranja na Hantovom mršavom licu, i, da bi nekako otklonio od sebe i onih oko sebe neku maglovitu opasnost, rekao je užurbano.

– Batler je grdno mnogo trošio, mister Hante. Vratio se sa čitavim bogatstvom i

niko od nas nije imao razlog da sumnja u njega.

– Niko ne pripisuje Batlerov zločin bilo kome u ovom gradu, barmene – rekao je Larnard. – Kao što sam rekao, slučaj je okončan.

– Vraga je okončan! – brecnuo se Hant muklo. – Ovde nema više od hiljadu dolara.

– Batler je imao račun u banci – užurbano ga je obavestio barmen. – Imao je običaj da svako jutro dođe u grad, uzme nešto novca iz banke i posle toga dođe ovamo i čašćava sve svoje prijatelje... pa i druge... koji mu baš nisu bili naročiti prijatelji.

– Znači sve! Mojim novcem je čašćavao ceo grad – planuo je Hant.

Barmen se opet prestrašio. – Šta smo mi mogli? Džek, hoću reći Batler, je razbacivao novac tako kao da mu je neko rekao da će preko noći izgubiti vrednost.

– Obično tako biva kada se novac nađe u rukama glupaka – rekao je Rudi Larnard sipajući u čašu piće iz flaše koju je barmen stavio ispred njih.

Leptirasta vrata su škripnula i Dokov pogled je pošao na drugu stranu gde je šerif ušao u salun i zastao na dva koraka od ulaza lica smrknutog od ljutine. Ljutitim pogledom predstavnik zakona je obuhvatio odaju, a onda je pošao dalje, prošao pored Larnarda i njegovih pratilaca i zaustavio se pored Batlerovog tela. Pošto niko nije izustio ni reč objašnjenja na njegov upitni pogled, šerif je prasnuo.

– O-kej, svi koji ste prisutni, šta se, do đavola, ovde događa?

Rudi Larnard se okrenuo i hladno pogledao čuvara javnog reda. Sve oči su bile uperene u njega. Izgledalo je kao da su svi prisutni prihvatili činjenicu da je Rudi Larnard ključna ličnost u odaji i da od njega zavisi šta će se desiti dalje.

– Jedan čovek je ubijen, šerife – rekao

je Larnard mirno ne skidajući pogled sa šerifovog smrknutog, neraspoloženjem obeleženog lica. – Mislim da bi od vas bilo razumno ako biste došli ovamo da čujete pojedinosti... tačne i pouzdane pojedinosti.

– Razumno? – Da dodem tamo? – platio je šerif glasom koji se približavao vikanju, i pri tome spustio ruku do revolvera.

Ali, barmen nije čekao ni trenutak da se umeša u razgovor. – Lede, ovaj gospodin ovde je Rudi Larnard. Bilo bi... ovaj... zaista najbolje da čuješ šta će ti on reći.

– Larnard? – rekao je šerif glasom kojim se obično izgovara nešto strašno i pobledeo u licu. Isprsi se da bi sebi dao veći značaj, ali je odmah uklonio ruku sa drške revolvera. Očigledno da je Larnardovo ime i na njega imalo čudesno dejstvo.

Holidej je duboko uzdahnuo. Ovo je bio Larnardov grad, grad u kome je njegova reč važila više nego šerifova. Larnard je samo rekao svoje ime i već su svi pognuli glave i podvili poslušno repove. To mu se nije sviđalo i do tada simpatičan grad odjednom mu se više nije dopadao.

Šerif je lagano, bezmalo bojažljivo, prešao preko odaje ne prikrivajući izraz zabrinutosti na licu. Pogled mu je nevoljno bežao da se ne sretne sa Larnardovim i po pomeranju jabučice videlo se da je nekoliko puta s mukom progutao vazduh. Očigledno da mu taj susret nije bio prijatan i da nije znao kako da se postavi. Najzad je skinuo šešir i nervozno klimnuo glavom u znak pozdrava.

– Čuo sam za vas, mister Larnard – promrmeljao je zbunjeno.

– A šta ste to čuli, šerife? – odgovorio je Larnard pitanjem i krajičak usne mu se neprimetno izvio u početak osmeha.

– Pa... čuo sam sve o vama, čini mi se. Vi... vi ste, svakako, čovek koji... koji ne laže. Vi ne morate da lažete. Ako ste vi u

bili Batlera, onoga tamo što leži, onda pretpostavljam da je on to svakako za-sluzio.

– Ne, nisam ga ja ubio šerife, ali mi čini čast što imate poverenje u mene. A što se tiče ubistva... – Larnard se okrenuo prema Filu Hantu i pogledao ga. – Ovo je čovek koji je smaknuo Džeka Batlera. On se zove Fil Hant.

Šerifov pogled je skrenuo prema Hantu koji je još uvek glasno proklinjao i trljao ruke o pantalone.

– Mister Hante – oslovio je šerif mladog čoveka.

– Šta hoćete, šerife? – promrmeljao je Hant.

– Ja... Ovaj... kako mi je mister Larnard rekao, obračun je bio častan, ali bih hteo da čujem od vas.

– Batler je pre izvesnog vremena ubio i opljačkao mog oca. Ja sam ga gonio, stigao sam ga ovde i ubio sam ga. Da li vas to muči?

Šerif je energično odmahnuo glavom i znoj mu je orosio čelo između obrva. – Ma ne, nikako. U stvari, Batler nam je u ovom gradu izvesno vreme bio na dosadi. Da sam odnekud saznao da je nekoga ubio i opljačkao, ja bih ga bacio u zatvor.

– Onda se gubite odavde – prasnuo je Fil Hant i okrenuo leđa policajcu.

Dok Holidej je zapazio da se šerifovo lice zgrčilo od narasle plime besa, ali, da se posle toga brzo smirilo. Larnard je klimnuo glavom šerifu i rukom mu dao znak da se udalji. Ovaj se za trenutak uzvrpoljio na mestu, neodlučan da li da posluša ili ne, ali je, očigledno, brzo došao do zaključka da je opiranje besmisleno i okrenuo se da pođe. Idući lagano prema mestu gde je ležalo Batlerovo telo, obrišao je rukom znoj sa lica i zastao da izbliža bolje zagleda telo ubijenog kaubojca. Pri tome je ostavljao utisak zbunjenog čoveka. Posle nekoliko sekundi, duboko je

rezignirano uzdahnuo i uzevši Batlera za okovratnik košulje, bez reči i bez pogleda upućenog bilo kome, odvuкао ga preko odaje i dalje kroz vrata na ulicu.

Dok Holidej je završio ispijanje svog pića i hladno pogledao barmena. Namereno nije hteo da pokaže nikakvo interesovanje za Larnarda, Sejra i Fila Hanta i pošto je dignuta čela prošao pored njih, uputio se za šerifom koji je stajao na trotoaru.

Šerif Led Teri je bio odvuкао telo Džeka Batlera i sad je brišući znoj sa čela i lica posmatrao preko vrata trojicu došljaka koji su pili pored šanka. Holidej mu je prišao i zapitao ga.

– Ako nemate ništa protiv, šerife, ja bih uzeo Batlerovo telo.

Teri je mrgodno skupio obrve. – Poznawali ste ga? – zapitao je.

– Nešto malo. Ispio sam s njim piće neposredno pre nego što je poginuo. Nešto ranije, dolazeći ovamo, ja sam naišao na njegov ranč, pa smo otuda zajedno dojahali u grad. Pretpostavljam da bi, kad bi mogao reći, izrazio želju da bude sahranjen kod kuće.

– Ko ste vi?

– Zovem se Dok Holidej. A što se tiče Batlera, znam ga dosta vremena. Nismo bili naročito bliski, ali ipak ne mogu dozvoliti da se njegovo telo vuče po ulici.

Izgledalo je da Teri prihvata sve što mu je Dok rekao i da potajno priželjkuje da se što pre otarasi Batlerovog tela.

– Onda ga uzmite. Sahrinite ga gde vam je volja. Ali bih vam posavetovao da se više ne vraćate ovamo i da se što pre izgubite iz ovog kraja. Nije nemoguće da ovi ljudi unutra posle nekoliko čaša pića počnu da misle da je svaki Batlerov znamac osoba koju bi trebalo bliže da ispituju.

– Kako god želite – rekao je Dok Holidej i slegnuo ramenima. Digao je zatim Batlerovo telo na konja preko sedla i uč-

vrstio ga lasom. Dok se Holidej penjao na svog konja, Teri je prišao i potapšao sivca po sapima.

– Dobar konj ovaj Batlerov ždrebac. Šta mislite da učinite s njim, Holideje? Možda vam baš lepo odgovara ovakav razvoj događaja. Nije teško smisliti priču o nekom tobožnjem prijateljstvu, a onda uzeti dobrog konja i sedlo i odmagliti.

– Ostaviću ga na Batlerovom imanju, šerife. Ako sumnjate, možete poći sa mnom do ranča i proveriti da li sam govorio istinu.

Teri ga je kratko vreme neodlučno gledao, a onda je odmahnuo glavom. – Ne, mislim da to nije potrebno. Izvinite što sam vas sumnjičio, Holideje.

Dok Holidej je poterao svog konja da krene bez žurbе. Na kraju ulice okrenuo se u sedlu i video Fila Hanta kako krupnim koracima žuri trotoarom ka banci. Malo zatim, Holidej je izjahao iz grada i uronio u šuvu vrelinu golih brežuljaka.

Jahao je lagano, pitajući se kakva je Bessi, čime se inače bavila, kakav je bio njen odnos prema Batleru i ostalo što je moglo kopkati čoveka u susretu sa lepom, mladom ženom. Tačno oko podne po najvećoj vrućini stigao je na proplanak pred kolibom i poterao lagano konja ka otvorenim vratima. Sve dok nije stigao do privezišta za konje ispred verande, od Bessi nije bilo ni najmanjeg znaka, a onda je žena istrčala iz kuće i zastala na verandi na nekoliko metara daleko od njega. Kada joj se pogled zadržao na telu prebačenom preko sivčevog sedla, lice joj je pobledelo, a oči su joj se širom razrogačile od iznenađenja, straha i neverice.

– Ubio ga je u gradu čovek koji tvrdi da je Batler usmrtio i opljačkao njegovog oca – rekao je Holidej kad ga je ona upitala pogledom. – Kako se posle toga ispostavilo, izgleda da je Batler zaista na taj način došao do novca.

Besi je neodlučno pošla napred, a od navale ljutine iznenađenje joj je nestalo sa lica. Pošla je još nekoliko koraka do Batlerovog tela, ali kada je na njegovim leđima ugledala krvavu mrlju, ona je kratko kriknula i ustuknula. Usta su joj neko vreme ostala otvorena, a onda se okrenula Holideju i rekla.

– I to kažete sada, kada je on mrtav? I vi sebe nazivate njegovim prijateljem?

Holidej je slegnuo ramenima. – Mi nikada nismo bili baš neki veliki prijatelji, misis... Besi. Doneo sam ga ovamo, jer sam mislio da ćete hteti da znate šta se desilo s njim. Čim ga budem sahranio, ja ću nastaviti put, a vi se onda snalazite kako znate. Zna li gde je Džek držao alat?

Besi je odmahнула glavom i nastavila da grize usnu. Holideju je bilo jasno da se za to kratko vreme već bila pribrala i da u glavi već pravi računicu šta može da preduzme. Skinuo je Batlerovo telo sa konja i uneo ga u kuću gde ga je položio na divan. Besi je pošla za njim u kuću. U njenim očima nije bilo ni traga tuge i žalosti, već samo preterane pohlepe koju je ona vešto prikrivala. Prolazeći pored prozora, bacio je pogled u unutrašnjost kuće i ugledala kako nagnuta nad mrtvo Batlerovo telo pretresa džepove njegovog odeli. Vrativši se nazad do ulaza u kuću, Dok joj je dobacio sa vrata sa prizvukom ljutine u glasu.

– Za ime božje, ostavite ga na miru! Onaj čovek koji ga je ubio tvrdio je da je Batlerov novac u stvari njegov i ispraznio mu je džepove.

Besi se naglo ispravila otkrivajući lice crveno od ljutine. – To je čista laž. Mislim da je sve što ste rekli čista laž. Kad je pošao u grad imao je pri sebi sedamdeset dolara i koliko sam ga znala, a znala sam ga vrlo dobro, on nije mogao da se uzdrži da ne uzme iz banke još nešto. Vi ste ga opljačkali, Holideje.

Ruku zgrčenih u pesnice, Besi se preko odaje ustremila na njega sa namerom da ga dogradi. Dok Holidej je ostao na mestu i kada je ona prišla sasvim blizu i zamahnula pesnicom iznad glave, on je dograbio za podlaktice i čvrsto ih stisnuo da se nije mogla pomaći.

– Rekao sam vam istinu, madam. Batlerov progonitelj ga je pretresao i uzeo mu je sve do poslednjeg dolara. Sem toga, video sam ga da je otišao u banku i pretpostavljam da je tamo postavio zahtev da mu se preda sve što je ostalo na Batlerovom računu.

– Lažljivče! – povikala je Besi uzavrela od ljutine. – Ja sam živela s njim. Sve što je ostavio mora pripasti meni. On je bio moj čovek.

– To je vaša stvar i vaš problem – rekao je Holidej bez uzrujavanja i odgurnuo je od sebe.

Dok Holidej je izašao iz kuće i pošao preko dvorišta do jedne male ostave – šupe, odmah pored ograđenog prostora za konje. Našao je u šupi lopatu i, izašavši napolje, osvrnuo se oko sebe. Na drugom kraju proplanka ugledao je nekoliko badema ispod kojih se formirala prijatna polusenka. Pošto je ispod njih iskopao raku, uputio se prema kući.

U kući ga je čekala Besi sa naperenom puškom u ruci.

– Isprazni džepove, glavni – rekla je odlučno. – Sada znam šta se desilo. Čim sam te videla znala sam kakav si. A to nije ni mnogo teško znati, jer se već po samom tvom izgledu vidi u kakvoj si očajno teškoj situaciji. Ja nisam od onih koje elegantno odelo i kicoški vezana kravata može da zavarava. Sigurna sam da nisi slučajno došao ovamo. Svakako si čuo da Džek ima dosta para, pa si došao da se dobro očešeš, znajući da će zbog pomoći koju si mu nekad pružio imati poverenja u tebe. I zahvaljujući tome si ga i smakao.

Holidej je stisnuo zube i zagrizao donju usnu. Razmišljao je ne skidajući oči sa nje. Po plamenu ljutine koji je goreo u njenim tamnim očima, zaključio je da je na ivici odluke da ispali u njega smrtonosni hitac i da joj, da bi to učinila, treba još samo neki sitan podstrekt. Pa ipak, nije mogao da smisli nikakav način kako da je uveri da je njegovo držanje u ovoj stvari bilo časno i pošteno.

Još uvek je u sebi premetao razne odgovore koje bi joj mogao dati, kada su se, tutnjeći na konjima, na čistini pojavili konjanici. Dok se upola okrenuo u tom pravcu, ne želeći da Besi uzruja i izaziva je da ispali metak koji bi mogao zauvek okončati sve njegove dileme. Ugledao je Fila Hanta kako jaše ispred Toma Sejmore i Rudi Larnarda. Kao i obično, Larnard i Sejmor su ostavljali utisak ljudi pribranih i sigurnih u sebe, ali Hant očigledno nije bio zadovoljan onim što je doživeo u Džosemiti Veliju.

Sa pedeset metara udaljenosti, Hant je ispalio hitac iz pištolja koji se zario u dovratak samo desetak santimetara daleko od Holidejevog ramena. Dokova ruka je instinktivno pošla naniže i prsti su dosegli do drške revolvera. Ali tu su se zadržali.

Hant je zaustavio konja u oblaku prašine, a Larnard i Sejmor su zategli vodice svojih konja i stali pored njega. Nemoćan da preduzme bilo šta efikasno, Dok Holidej je stajao ukrućen u okviru vrata.

– Polako File, budi smiren – rekao je Larnard nastojeći da glasom nadjača nervozno trupkanje konjskih kopita. Visoki čovek u crnom odelu okrenuo je hladan, pronicljiv pogled prema Holideju koji je stajao u dovratku. – Predosećao sam odnekud da ćete to biti vi, mister – rekao je Holideju. – Predosećao sam, takođe da postoji neka veza između vas i Batlera. Ali, pošto se niste umešali u obračun, pomislio sam da ste razuman čovek protiv

koga u krajnjoj liniji ni ja niti moji prijatelji nemamo ništa, pa sam dopustio da se naš susret završi bez značajnih potresa.

– On je lopov – povikala je Besi sa pramenovima kose opuštenim na lice i bluzom otkopčanom pri grlu, tako da joj se kroz prorez nazirao zaobljeni početak grudi. Rudi Larnard je hladno pogledao ne pokazujući da je makar najmanje zainteresovan.

– Upravo je maločas dojahao i ispo-vrteo mi gomilu laži o tome da je neki čovek ubio Džeka Batlera – rekla je. – Da li ga vi gonite zbog toga što je ubio i opljačkao sirotog Džeka?

– Batler je dobio ono što je zaslužio – rekao je Larnard oštro tek što je Besi završila tiradu. – A ko ste vi, ženo?

Od Larnardovog hladnog, neprijatnog tona, Besi se trgla i žmirnula očima. Iskustvo joj je kazivalo da bude oprezna.

– Ja sam vodila brigu o Džekovom domaćinstvu – rekla je postavši odjednom nespokojna zbog Larnardovog neprijateljski hladnog tona.

– Jeste li vi bili Batlerova ženska? – zapitao je Larnard.

Posle kratkog dvoumljenja, Besi je potvrdno klimnula glavom.

Na to je Fil Hant zabrundao. – Pusti je neka se nosi, Rudi! Ja sam ovamo došao zbog Holideja.

– Budi strpljiv – rekao je Larnard nimalo se ne uzbuđujući zbog oštine Hantovog tona. Hant se okrenuo i pogledao Sejmore, ali mu je gradlija odvratio hladnim, nezainteresovanim pogledom. Shvativši da nema mesta raspravljanju, Hant se okrenuo Holideju i nastavio da ga posmatra s izrazom mržnje i ljutine u očima.

– Šta ovo treba da znači, Larnarde? – zapitao je Holidej.

– Čuli smo da ste pre našeg dolaska u salun ispijali piće sa Džekom Batlerom, Holideje. Pili ste i sa još dve žene, barske

zabavljačice koje su nam rekly da ste pre toga od Batlera dobili popriličnu gomilu novaca. Ovaj moj prijatelj Hant smatra da svaki čovek kome je Batler dao novac, poseduje nešto što mu po zakonu ne pripada, a šta je nekada pripadalo Hantovom ocu.

Holidej je odmahnuo glavom. – Batler mi je od pre dosta vremena dugovao neki novac. Sada je bio došao do para, pa je hteo da mi taj dug vrati. To je dosta normalno i sušta je istina.

– Vraga je istina, Holideje – zarežao je Fil Hant. Žile na vratu su mu iskočile i lice mu je buknulo od ljutine. Prišao je korak napred i stao pred Larnarda. – Majka mi je rekla da se tata povezao sa dvojicom tipova da zajedno prikupe i poteraju stoku. Jedan od njih je bio Batler. Drugi mora da si bio ti.

Dok Holidej je odrečno odmahnuo glavom. – Taj deo priče ti nije tačan, Hante, nimalo nije tačan. Ali, ako imaš neke dokaze protiv mene, i to dokaze koji bi bili nešto bolji od ovih koje si u salunu upotrebio protiv Batlera, bilo bi mi drago da ih čujem.

Hantove usne su se zategle u besno keženje. Tom Sejmor je sedeo ukrućen u sedlu, a sam Larnard počeo je da se meškolji u sedlu.

Obrativši se Filu Hantu, Larnard je bežličnim glasom rekao. – Ne sećam se da si pominjao da je u ubistvo tvog oca umešan još neki čovek. Došli smo ovamo da uzmemo nazad novac tvoga oca i ništa više.

– Bila su dvojica! – povikao je Hant ljutito.

Larnard je upitno pogledao Toma Sejmoru koji je lagano odmahnuo glavom. – Ne sećam se da je pominjan neki drugi čovek, Rudi. Činjenica je, i to mi se nekako kao sigurno uvertelo u glavu, da je uvek

bilo reči samo o jednom čoveku i to Batleru.

Hant se okrenuo u sedlu očiju uplamljenih od ljutine što njegovi prijatelji ne prihvataju njegovu mržnju. – Ti to mene nazivaš lažljivcem, Tome?

– Samo kažem kako se meni čini da stoji stvari – odgovorio je Tom Sejmor.

– A ja kažem to malo drugačije, Tome – nastavio je Hant svadljivo. – Tvrdim da je primljeni novac nagrada ili plata koju je Batler dao Holideju za učešće u ubistvu mog oca.

– Čini mi se da bi to bila dosta zakasnela isplata – primetio je Larnard.

Hant se namrštio. – Šta bi, do đavola, to sada trebalo da znači, Rudi? I ti si počeo da se nadmudruješ sa mnom?

Prvi put od svog dolaska na Batlerovo imanje, Rudi Larnard se namrgodio i iz njegovih vodnjikavih bledih očiju nestalo je poslednjeg ostatka šaljivog raspoloženja. Izbegao je da pogleda Hanta, već je samo progovorio. – Pa, evo šta ja o tome mislim, Hante. Da su Batler i Holidej zajedno napali i opljačkali tvog oca, Batler bi Holideja isplatio pre mnogo meseci. Ali, ako si baš toliko zapeo, neka ti bude. To je tvoja stvar i radi šta ti je volja, samo požuri, jer mi već postaje dosadno.

– Da – umešao se sada i Tom Sejmor. – Svršavaj što hoćeš i to što brže to bolje. Treba da obavimo neke mnogo važnije stvari.

– Tačno – složio se Larnard.

Za to vreme, Holidej se nije micao i pogledom je šetao sa jednog do drugog. Bio je svestan opasnosti, ali je ostajao hladnokrvan. Znao je da će mu Hant pružiti neku šansu, možda ne punu, u pravom smislu reči šansu, ali, i najmanje je Doku bila dovoljno da se izvuče. Stoga je mirno gledao na razvoj događaja, mada je, iskreno rečeno, voleo da sukob prođe

bez obračuna. Mašivši se džepa na sakou, rekao je.

– Kažem vam još jednom Hante, da nemam nikakve veze sa smrću vašeg oca. Batler mi je dao novac koji mi je dugovao, to je tačno, ali ako mi je dao novac koji je, kako naslućujem, pripadao vašem ocu, onda je taj novac vaš. – Izvadio je iz džepa smotuljak novčanica, ali mu je u tom momentu s leđa pritrčala Besi i istrгла mu novac iz ruke.

– Novac je moj! – povikala je. – Nemate pravo da mi ga uzmete!

Fil Hant je digao revolver i uperio ga na Besi. – Ostavi to, curo! Smesta!

Ludački izraz besa koji se ukazao na Hantovom sićušnom licu zaprepastio je Besi, pa je prestravljena pustila da joj novac isklizne iz ruke. Zadovoljan zbog njenog trenutnog reagovanja na njegovu naredbu, Hant je klimnuo glavom i skočivši iz sedla odgurnuo konja u stranu. Tom Sejmor je dohvatio vodice i privukao Hantovog konja do svoga, ostavljajući na taj način Hanta da stoji na čistini. Opasni čovečuljak se upiljio u Holideja i iz njegovih očiju se videlo da je odluka doneta.

– Ubiću ga – rekao je Rudiju Larnardu. – Neka se niko ne meša. Sam ću to srediti.

Rudi Larnard je slegnuo ramenima i pogledom kliznuo do Holideja. – Mister, bojim se da Tom i ja ništa ne možemo da učinimo po vašoj stvari. Ipak, želeo bih da znate da što se tiče mene i Toma, naš glavni problem je da ovaj incident što brže bude okončan, tako da bismo mogli da se posvetimo drugim važnijim problemima.

Dok Holidej je prešao šakom preko lica. Na njemu se nije zapažalo da se uplašio, pa čak ni uznemirio. – U tom slučaju, izgleda da mi nije preostalo ništa više da kažem.

Za trenutak je oblak neverice zamračio lice Fila Hanta. A onda je, i sam malo iznenađen, Rudi ponovo progovorio.

– On će vas ubiti, mister – rekao je Larnard otvoreno. – Istina, čini mi se da sam o vama nešto čuo, ali, bez obzira kakav ste, Fil će vas lako srediti kao da ste deda. Zar nemate da kažete bar nešto što bi moglo da dokaže vašu nevinost.

– Nemam šta naročito da dodam onome što sam već rekao. – Prekinuo ga je Holidej već donekle ljut. – Nisam video Batlera više od godinu dana. Dojahao sam u ovaj grad ne znajući da je on ovde, naišao sam na njega sasvim slučajno, otišli smo zajedno u grad i on mi je vratio stari dug. To je sve.

– Sve same laži! – povikao je Fil Hant.

Larnard je skinuo svoj crni šešir, obrišao maramicom kožnu obrubnicu na unutrašnjoj strani i posle toga ponovo namestio na glavu. Uzdahnuo je duboko s izrazom nemoći na licu. – Kad Fil nešto naumi, a naročito kad naumi da se s nekim obračuna, niko ga ne može zaustaviti, Holideje, pa čak ni ja. Želim vam svaku sreću, ali, ako je ne budete imali, postaraćemo se da budete sahranjeni. Mada moram reći da mi je žao. Dopali ste mi se na neki način.

– To je vrlo ljubazno od vas – rekao je Dok sarkastično.

Pošto se u toku razgovora bio povukao nešto u stranu s uzdom Hantovog konja u ruci, Tom Sejmor je sada sedeo u sedlu malo nagnut napred, a njegova ogromna telesina bacila je večernju senku na mršavog Fila Hanta koji je stajao nešto dalje od njega. Zaključivši da je poslednjim rečima Larnard završio diskusiju, Hant je smrknutog pogleda vratio revolver u futrolu.

– To je zasita sportski od tebe, Hante – rekao je Holidej podsmešljivo. – Računao sam da se hulja kao što si ti, bori samo onda kad protivnika drži na nišanu.

Hantovo lice je pobledelo od ljutine. – Meni nije potrebna nikakva prednost, mi-

ster. Imaš revolver, prema tome, upotrebi ga!

Holidej je klimnuo glavom i neprimetno žmirnuo očima. Kroz proreze očnih kapaka blesnule su njegove sivoplave oči, a ruka mu se mahinalno spustila pored futrole sa revolverom. Suočen s opasnošću, on je postao tigar spreman na skok.

Nestrpljiv da krene, Tom Sejmor je promrmljao. – Za ime božje, završavaj već jednom s tim.

Istog trenutka, Fil Hant se mašio revolvera.

Holidejeva desna ruka se munjevito pokrenula naviše i njegov „kolt“ je kliznuo iz futrole. Taj potez bio je munjevito brz i skoro neprimetan. Cev revolvera našla se u vodoravnom položaju i malo isturena napred, a zatim se revolver trgao unazad kao uzjogunjeni konj. Od gromkog treska „kolta“, Besi je uplašeno odskočila unazad. Kriknula je kratko i rukama pritisnula usta, zureći razrogačenih očiju u Holideja. Očekivala je da će posle toga videti kako pada.

Ali, Dok Holidej se nije ni pomakao. Barutni dim kolutao se magličastim pramenovima oko njegovog beizraznog lica. Kada je potegao revolver, Fil Hant je, grudi probijenih Holidejevim metkom pao na kolena. Revolver mu je ispao iz ruke i on je sa nevericom gledao u oružje. Još jednom je Hant pružio ruku da dohvati revolver, kao da ne shvata otkuda on tu na zemlji, a onda se njegovo telo mlitavo skljkalo na tlo.

III

Tek što je eho tog jedinog hica zamro u daljini, Besi se sagnula pola klečeći a pola čučajući da skuplja novčiće koje je nekoliko minuta pre toga ispustila preplašena

Hantovom pretnjom. Larnard i Tom Sejmor nisu obraćali pažnju na nju, već su posmatrali Holideja, a Dok Holidej, iako je pratio krajičkom oka, nije pokušao da je spreči. Larnard i Sejmor su mu bili važniji i on im se obratio.

– Šta sada?

Rudi Larnard je slegnuo ramenima. – Šta je tražio to je i dobio. Šta bi drugo moglo biti od toga. – A onda, dodao je gledajući prodorno crnokosog pustolova. – Na njegovu nesreću, nije bio dovoljno mudar da proceni protivnika, a oni koji prave takve greške ne žive dugo.

– Stavljanje tačke na slučaj najviše mi odgovara – rekao je Holidej i podozrivo pogledao dvojicu jahača – ali, vi ste bili njegovi prijatelji, jahali ste s njim. Volim čiste račune – dodao je premestivši se s noge na nogu.

Larnard se osmehnuo i upitno podignutih obrva pogledao Sejmora. Ovome kao da je taj pogled bio dovoljan i odgovorio je za obojicu.

– Hant nam se pridružio nekih stotinak milja pre Džosemiti Velija. Trebao nam je čovek brz na revolveru, koji uz to uživa reputaciju revolveraša. Mrtav nam neće mnogo koristiti, ali tu se više ništa ne može učiniti. Prema tome, pokopajte ga, Holideje, kao što čovek treba da učini sa svakim koga pošalje na onaj svet.

Larnardov pogled kliznuo je nazad do Besi koja je u međuvremenu bila strpala novac u džep svoje suknje i sada je, ponovo držeći pušku u ruci, stajala na vratima i prkosno gledala trojicu muškaraca.

Larnard se osmehnuo skoro dobroćudno. – Sa nama nećete imati više nikakve nevolje, Holideje – rekao je – ali s njom... – Ne dovršivši rečenicu, dao je pokretom glave znak Sejmoru i njih dvojica su okrenuli konje i udaljili se.

Naslonjen na dovratnik, Holidej ih je ispratio pogledom. Nesvesnim pokretom

ruke začesljao je pramen kose koji mu je bio pao preko čela, i umorno opuštenih ramena okrenuo se prema Besi. – Ostanite u kući i budite mirni dok pokopam poginulog.

Besi se nije protivila njegovom postupku, niti je rekla reč protesta. Holidej je prišao Hantovom telu i s naporom ga natovarao na rame. Kada se posle više od pola sata vratio, zatekao je Besi kako komadom drveta podjaruje vatru u štednjaku. Nije skidala pogled sa njega dok je prilazio stolu na koji je spustio stvarčice koje su pripadale Hantu. Kada je između ostalih stvarčica ugledala gomilu zgužvanih novčanica, oči su joj oduševljeno zasijale i nešto kao osmeh zaigralo joj je na usnama.

– Šta nameravate da uradite sa tolikim novcem, mister Holideje? – Zapitala je glasom u kome se odjednom osetila toplina.

– Poslaću ga Hantovoj majci. Novac po zakonu pripada njoj – rekao je Dok ne gledajući je.

Izraz negodovanja bliskog ljutini preplavio je Besino lice. – Ali zašto? Stara vrana koja je na svet donela i odgajila nitkova kao što je Hant, ne zaslužuje ništa. Taj novac pripada Džeku, a on je mrtav, mister Holideje. Koliko mi je poznato, on nema rođaka, nikada nije pominjao nikoga i otuda verujem da ih i nema.

Govoreći to, prišla mu je bliže i rukom otklonila slap guste, crne kose koja joj je padala po vratu. Ispod crnih pramenova otkrila se zamamna belina dugog vitkog vrata. U polusvetlu unutrašnjosti kolibe, izgledala je nežna i ženstvena, ali, Holidej nije zaboravljao kako podla i opasna može biti ta osoba naoko pitoma i blaga. U sećanju mu je još uvek bio svež njen doček sa naperenom puškom i dozivanjem Batlera, kome je spremno izverglala gomilu laži o njegovom ponašanju. No,

kao da je na njenoj strani to bilo zaboravljeno, ona se osmehnula i rekla blago, skoro slatko.

– Dok, zašto ne ostanete ovde? Ja bih mogla da vam održavam kuću. Mogli bismo zajedno da radimo na ranču. Za nas oboje to bi bio početak novog života.

Dok je govorila, Besi mu je prišla sasvim blizu i do njegovih nozdruva dopro je miris njenog tela. U njenom biću bilo je nečeg materijalnog, ovozemaljskog, što ga je za trenutak ubudilo. Ali, nije hteo da svojim maštarijama pusti na volju. Zatrešao je glavom kao da hoće da se otrese tih misli.

– Poslaću novac onome kome pripada – rekao je najzad. – To je moja konačna odluka. Što se, pak, tiče novca, koji je Batler dao meni, to možete zadržati, jer vidim da ste zapali u materijalne teškoće i očigledno nemate kuda da odete i kome da se okrenete.

Izraz Besinog lica je postao blaži. – Hvala vam Dok, vi ste zaista širokogrudni. – A onda, dok se okretala prema štednjaku, govoreći da će pripremiti ručak, njene reči je zagušio topot kopita konja u trku.

Holidej je ustao sa stolice i nabrao čelo. Posle rastanka sa Larnardom i njegovim pratiocem, mislio je da je događaj okončan i nije želeo da vidi nikakvo novo lice. I taj što je dolazio, nije mogao doneti nikakve dobre vesti, to je sigurno znao. – Ko je to sada? – rekao je više za sebe i spustivši ruku na dršku revolvera prišao vratima. Otvorivši vrata, ugledao je šerifa Leda Terija, koji je zaustavio konja kod privežišta. Sa njegovog čela i lica slivao se znoj.

– U čemu je stvar šerife? – zapitao je Holidej pre nego što je Teri stigao da progovori.

– Došao sam zbog Fila Hanta, Holideje. Tek što sam čuo. I inače sam se uputio

ovamo, kada sam video njih trojicu da su se iz grada uputili u ovom pravcu. Slutio sam da nešto imaju na umu i bio sam u pravu. – Zastao je za trenutak i iskosa pogledao Doka. – Larnard reče da je obračun bio častan i da ste sasvim pošteno smakli Hanta.

– To je tačno, šerife.

Teri je iznenađeno digao obrve. Kao da ga je čudilo da se čovek Holidejevog izgleda pokazao spretnijim od profesionalnog revolveraša. Onda su mu se usne razvukle u bezbojan osmeh. – Izgleda da ste vi mnogo krupnija zverčica nego što bi se po vašem izgledu moglo zaključiti. Uostalom, čini mi se da sam vaše ime već ranije čuo. Zato bih voleo da mi ispričate šta tražite u mom gradu i ostalo?

– Ne vidim zašto bi vas se ticali moji poslovi i kakve veze imaju sa vama šerife – rekao mu je Dok Holidej. – Pokopao sam Hanta i smatram da je time događaj okončan. Jedino što je još preostalo da rešimo sudbinu njegovih ličnih stvari.

Holidej je prišao stolu i uzevši Hantov novac, predao ga policajcu. – Pošaljite to nekako njegovoj majci. Pretpostavljam da će joj taj novac trebati, jer više nema ni muža ni sina, koji bi joj mogli obezbediti sredstva za život.

Teri je uzeo novac i savivši svežanj, stavio ga u džep košulje. Pritisnuo je rukom ispupčenje na prsima i zamišljeno je pogledao Holideja. Taj čovek mu je postajao sve zagonetniji. – Ne mogu sasvim da vas razumem, mister, ali, to nije mnogo ni važno. Nameravate li da ostanete na ranču?

– Samo kratko, možda sat ili dva. Kad se vratite u grad, potražite nekoga ko je odgovoran za nekretnine, i ko bi se postarao da neko preuzme ovaj ranč.

– Naravno, Holideje, učiniću to. Onda, vi odlazite.

– Da. Nemam ovde šta da tražim.

Teri je začutao zadovoljan onim što je čuo. Već je hteo da pode, kada se na vratima kolibe pojavila Besi. Kada je ugledao, Teri zamalo da je poskočio od iznenađenja.

– Besi? – izustio je spontano. – Šta, do vraga, ti ovde radiš? Koliko se sećam rekao sam ti...

– Ti uvek govoriš više nego što je dobro za tvoje zdravlje, Teri – odgovorila je Besi kao da je očekivala takav šerifov nastup. – Ovde sam zbog toga što je Džek Batler bio moj čovek. Sada kada je on mrtav, istaći ću pravo na ovaj ranč, jer smatram da sam ja najpozvanija da ga preuzmem. Prema tome, možeš se mirno vratiti tamo odakle si došao, i reći onoj gomili naduvenih žaba da mi u tome ne prave nikakve smetnje. Kao oni, i ja imam neka svoja prava, i kao što bi oni učinili, i ja ću se potruditi da ta svoja prava ostvarim.

– Sto mu đavola, ti nemaš nikakva prava, Besi! – prasnuo je Teri terajući konja stiskom kolena da pride bliže vratima gde je Besi prkosno stajala i odlučno ga gledala u oči. – Rečeno ti je da se više ne vraćaš – izdrao se skoro histeričnim glasom. – Ako građani čuju da si ovde, doći će da te ispraše i verovatno će te, posle svega što si počinila, uvaljati u katran i perje. To sigurno ne bi želela da ti se desi?

– Posle svega što sam učinila, je li? – frknula je Besi a oči su joj sevnule. – A šta je sa onima koji su to isto činili sa mnom? Sa gradonačelnikom, sudijom, pa i sa tobom koji bi učinio isto što i oni da si samo imao prilike? Nemoj dizati nos nebu pod oblake i gledati na mene sa visine Lede Teri, nemoj to posle onoga što si mi predlagao! Vрати se ti lepo u grad i objavi da sam istakla svoje pravo na ovaj ranč i postaraj se da građani Džosemiti Velija utuže sebi u glavu da sam ja jedini naslednik celokupne imovine Džeka Batlera. Ako to ne učiniš, ja lično ću se vratiti u grad i

obećavam ti da tada više neću dopustiti da budem izgnana, jer sam na drugoj strani imala neku budalu koja je bila spremna da ovo što ima potroši na mene i koja mi je nudila brak i razne druge gluposti. Ovoga puta staću nasred glavne ulice i jasno i glasno ću reći šta imam da kažem, a onda ćemo videti da li ste ti i tvoji časni građani neiskvareni čistunci i uzorni očevi i muževi kao što se svuda predstavljate.

Terijeji obrazi su se nalili rumenilom. – Ako to učiniš, Besi, u gradu nećeš imati više nijednog prijatelja – progundao je muklo. – Mnogo ljudi su ti prošli put pomogli da pobegneš, to ne treba da zaboraviš.

– Pomogli!? Vraga pomogli! Učinili su to zato da bi sačuvali svoje vašljive kože od svojih časnih žena, to je razlog a ne njihova plemenitost. To im neću zaboraviti. Dakle, hoćeš li utvrditi moje pravo na ovaj ranč ili nećeš? Hoću odmah da znam odgovor! Dok Holidej se premestio s noge na nogu i nastavio da sluša, zainteresovan razvojem događaja. Po izrazu Terijejovog lica znao je da je šerif na velikim mukama.

Šerif Teri je kradimice pogledao prema Holideju. Visoki pustolov je stajao naizgled nezainteresovan i po ležernim, skoro lenjim pokretima činilo se da je sasvim obuzet vađenjem cigare iz svoje srebrne tabakere.

Teri je uzdahnuo. – Videću šta mogu da učinim, Besi, videću šta mogu da učinim. Ali, sto mu gromova, moraš imati u vidu šta ljudi u gradu i okolini misle o tebi. Sve što ćeš dobiti to će...

– Dobiću ono na što polažem puno moralno pravo, šerife Teri, a tebe imenujem za svog zastupnika u tom poslu. A sada, molim te, udalji se... I ne zaboravi šta sam ti rekla.

Teri je stisnuo usne i petama poterao svoga konja u trk. Stigavši do ivice čistine

pogledao je nazad preko ramena i Dok Holidej je primetio da su mu se usne pomerile, kao da je izgovorio nešto što bi moglo biti psovka. Besi je u međuvremenu ušla unutra i bila je zauzeta oko štednjaka. Holidej je ćutke prišao stolu i zagledao se u nju. Bio je impresioniran temperamentnošću i hrabrošću te devojke, i na neki način je osećao izvesne simpatije prema njoj. S iskustvom stečenim dugogodišnjim lutanjima i znajući život ljudi kojima sreća nije poklonila svoj osmeh, mogao je da pretpostavi u kakve je sukobe i neprilike mogla dovesti sebe u gradu kao što je Džosemiti Veli, gde su građani uzimali pred beznačajnim revolverašima kao oprljeni vrelim gvožđem, dopuštali da njihovi sugrađani budu nekažnjeno ubijani i bežali u mišje rupe pred svakom, makar i najmanjom opasnošću.

Dodajući još drva u vatru, Besi je pitomim glasom zapitala. – Da li će komad dinstanog mesa i slanine biti za sada dovoljno, mister Holideje? Nemam vremena da spremam nešto drugo.

Glad je nemilosrdno grčila Dokov želudac i svako čekanje samo je povećavalo tu mučninu. – Naravno da hoće – odgovorio je i ona mu je uputila topao osmeh.

Malo kasnije, kada mu je miris pržene slanine prijatno zagolicao nozdrve i kada je, refleksno, u želucu nastalo brže lučenje sokova, Holidej je prateći dokono nje ne pokrete primetio da se Besi odjednom odvojila od štednjaka i pošla prema njemu. U ruci je držala viljušku na čijem je vrhu bilo nabijeno nekoliko komada pržene slanine i došavši nadohvat ruke, ona je viljušku pružila prema njegovim ustima. Holidej je bez razmišljanja prihvatio ponudu i ukus dimljenog mesa i slanine razlio mu se po ustima.

– Odlično – rekao je.

Besi je pokretom glave zabacila svoju

dugu crnu kosu. U tom trenutku, izgledala je napadno lepa, izazovno privlačna, ali ne nametljiva. Ispod bluze tesno zategnute preko prsa, isticali su se tamni vrhovi čvrstih grudi i, mada joj nije bila namera da ga izaziva, Dok nije sumnjao da je bila svesna njegovih pogleda i želje koju je u ljudima pobuđivala. Kako mu se činilo, u njegovom slučaju nije joj bilo krivo što je tako.

– Dok... mister Holideje – rekla je Besi zauzimajući mesto za stolom nasuprot njemu. – Dok se meso dinsta, želela bih da vam objasnim nešto u vezi sa mnom. – Do sada se nisam trudila da nekome to objašnjavam, ni muškarcu niti ženi. Ali, sada je nešto drugo. Hoćete li da me saslušate?

– Vaš život je samo vaša stvar – rekao je Holidej.

– Ali, ja ipak želim da vam ga ispričam, Dok. Zar će biti nekakve štete od toga ako me saslušate? Uostalom, ionako morate sačekati da spremim jelo.

Holidej je neodređeno slegnuo ramenima. – Ne, neće biti nikakve štete – rekao je i zavalio se udobno u stolicu. – Ali, nemajte da vaša priča bude suviše tužna. Danas mi je dosta tužnih događaja.

*

Došlo je veče, a sa njim je sa čistine počeo da duva hladan povetarac i da diže prašinu nataloženu na pragu i podu odaje i lupka širom otvorenim vratima. Holidej je bio pojeo dobru porciju dinstanog mesa i suve slanine i sada se osećao dobro, bolje nego ikada za poslednjih nekoliko dana, mada ga je obilan obrok činio sanjivim. Pre i za vreme obeda, Besi je pričala svoj životni roman, izrecitovala mu je sve od prvih dana njenog detinjstva koje je provela na ranču njenih roditelja u Teksasu gde su ovi izgubili život u jednom napadu meksikanskih razbojnika.

Kratko vreme posle toga, Besi je, kojoj je bilo već sedamnaest godina, uzeo jedan udovac koji je imao četiri odrasla dečaka. Mada nije ispričala sve pojedinosti svog života sa tom porodicom u kojoj je provela više od tri godine, Dok Holidej je zaključio da su njene prve nevolje i razočarenja počeli baš tamo. Besi se nije ni trudila da sakrije činjenicu da je od tada njen život bio niz ljubavnih doživljaja u kojima je ona videla obećanja i garanciju srećne budućnosti, ali koji su se, na njenu nesreću, na kraju svi do jednoga nesrećno završili zahvaljujući nepredviđenim neočekivanim nesrećnim obrtima koje je donelo doba širenja granica prema neispitanim predelima na zapadu i severu.

Najzad je došla i na Džosemiti Veli. – Posle dosta potucanja došla sam u ovaj grad. Imala sam nešto novca ali to nije bilo dovoljno da se počne ozbiljno. Provela sam tako u gradu tek mesec dana, razmišljajući šta bih mogla početi, kad su me neki ugledni ljudi uočili i počeli mi posvećivati mnogo pažnje. Bez obzira na moje životne iskustvo, ja sam još uvek bila naivna, jer sam uvek verovala u ljubav. Dok je čovek mlad u njemu žive iluzije, bez obzira koliko život te iluzije čini besmislenim. Ja sam još mlada i mogle su me zavesti lepe reči i obećanja, pa sam nastavila po starom, sve dok mi takvo stanje nije postalo nepodnošljivo. I onda se, po ko zna koji put, pokazalo kakvi su ljudi i šta se od njih može očekivati. Uticajni ljudi u gradu koji su imali novca i položaje, hteli su da od mene izvuku sve što mogu, ali, kada sam od njih zatražila da mi pomognu da se osamostalim, da otvorim neku malu trgovinu ili nešto sličo, oni su se povukli i ostavili me na cedilu. Posle toga je došao šerif i rekao mi je da u gradu više nisam poželjna i da moram da odem. Ja sam, naravno, zbog toga napravila scenu, ali, to mi nije donelo ništa

dobro. Šerif Teri me je bacio u zatvor. Tamo sam se upoznala sa Džekom Batlerom koji je bio zatvoren zbog pijančenja i pravljenja nereda. Za vreme tih nekoliko sati, koje sam provela s njim, Džek mi je rekao da me je zapazio odmah po mom dolasku u grad i da me je od tada stalno imao na oku. Ispričao mi je da ima ranč i dosta novca koji je voljan da potroši i da sam u njegovoj kući dobrodošla sve dotle dok to meni odgovara. Rekao mi je, sem toga, da Džosemiti Veli poznaje mnogo bolje nego ja i da ne mogu dobiti bitku protiv uticajnih gradskih ljudi koji na svaki način žele da prikriju svoje veze sa mnom. Tako sam odlučila da prihvatim njegovu ponudu i došla sam ovamo. – Začutala je nekoliko trenutaka kao da o nečemu razmišlja, a onda je ispod oka pogledala Doka i nastavila. – Ali, između nas nije bilo ničega, da li ćete mi to verovati?

Holidej je ćutke slegnuo ramenima. To je moglo biti istina, s obzirom na razne, katkad čak neverovatne odnose među ljudima, a mogla je biti i laž. No, to u krajnjoj liniji i nije bilo važno. Imao je punu i jasnu predstavu o životu te mlade žene, o njenim nevoljama, tegobama, nadama i surovim razočarenjima. Bez obzira na njegove ranije utiske, sada je smatrao osobom vrednom pažnje i njegove simpatije za nju ostale su neokrnjene.

– Ne vidim zašto mi to govorite, Besi. Šta ste radili ili šta niste radili, čak i šta sada radite, samo je vaša lična stvar, i u to niko nema pravo da se meša.

– Možda je to tako bilo sve do sada, Dok, sve dok se vi niste pojavili. Grešila sam što vam od početka nisam poklonila poverenje i što sam pokušavala da od vas napravim budalu. Trebalo je da vam pomogne protiv one male hulje Hanta i nije trebalo da se otimam za novac i da se predstavim kao neka pohlepna kučka. Ja

u stvari nisam takva. Ali, vremena su teška, ja sam dosta preživela i na kraju, ja sam samo žena. Oko mene je svuda gola surova stvarnost i ja tu stvarnost moram prihvatiti kao svoje oružje.

Holidej je ćutao i posmatrao je zavaljen u stolicu. Pustio je da mu pogled klizi niz njeno telo od nežnoblodog dugačkog vrata preko izazovno isturenih grudi, do zaobljenih bedara nalivenih vatrom. U njemu je kao predznak probuđene žudnje zastrujalo toplo žmarenje. Besi je izgledala čista, sveža i topla, i pogled na nju izazvao je želju kao što lepršanje vrapca mami gladnu mačku. Ali, Holidej je učinio napor i odbacio od sebe golicave misli.

Ustao je naglo, prešavši preko odaje da bi se smirio, rekao tiho. – Besi, nas dvoje imamo svako svoj život i moramo ga živeti kao do sada. Vidim da imate neke planove i da vam treba pomoć, ali, u ovom momentu jedva stojim na nogama i trebaće mi cela noć da se dobro ispavam i odmorim. Tek posle toga razmisliću da li nešto mogu da učinim za vas.

Besi ga je pogledala ne trepćući. – Onda... znači da ćete noćas ostati ovde, Dok? To bi bilo divno.

Holidej je duboko udahnuo vazduh u pluća. Nedostajali su mu kupanje i udobna postelja, ali, nije imao želju da se na umornom konju vraća u Džosemiti Veli gde su ga čekali galama, gužva i možda još neka neprijatnost. U ovom trenutku najviše mu je bio potreban mir i ležaj na kome će moći da se opruži i pusti da iz njegove svesti iščili umor i napetost.

Posle kraćeg ćutanja, rekao je tiho. – Ostaću. Ako nemate ništa protiv, spavaću na ležaju u kuhinji.

– A ne, Džek je tamo spavao. Ustupio mi je svoju sobu, jer sam ja to zahtevala. Ali, sa vama je drukčije, vi ćete spavati u sobi, a ja ovde. Ako nešto zaželite ja ću biti tu.

Na obrazima joj je izbilo rumenilo i Dok Holidej je prvi put kod nje primetio nagoveštaj opuštanja i predavanja. Izraz njenih očiju otkrivao je njenu tada neizraženu toplinu i krepkost. Sretnuvši se sa njegovim pogledom, ona je oborila oči i zagledala se u nokte na prstima, kao da će iz njih dobiti odgovor na pitanja koja nije mogla glasno da izgovori.

– U redu, kako vi kažete, vi ste ovde domaćica – rekao je Dok i ušao u sobu sa širokim ležajem. Čista postelja je mamila i on je na brzinu skinuo poluvisoke cipele sa nogu i odbacio ih u ugao odaje, a onda skinuo sako i mašnu i raskopčavši košulju skljkao se na ležaj. Zaključao je mozak za sve utiske i događaje toga dana, dugačkog dana koji je počeo slučajnim dolaskom na taj ranč i koji se završavao neizvesno dugačkim ostajanjem na njemu.

Sklopio je oči i pošto je izvesno vreme do njegove svesti dopirao šum devojčinog kretanja pored štednjaka, utonuo je u dubok san. Nije osetio kada se mnogo kasnije ona neosetno uvukla u postelju pored njega.

IV

Kada je Dok Holidej otvorio oči beličastožlatna jutarnja svetlost lopovski se prokradala kroz zatvorene kapke i mutno osvetljavala odaju. Potpuna tišina koja je vladala u kući za trenutak ga je zavela do pitanja gde se nalazi. Ali, odmah se setio prethodnog dana i odluke da ostane i pre-spava na ranču. I odmah zatim nametnulo mu se zapažanje da nije sam i da mu je telo neuobičajeno toplo. Okrenuvši glavu, ugledao je Besi na ležaju pored sebe, jedne ruke opružene do ivice ležaja, a toplog, somotski nežnog tela priljubljenog uz njegovo.

Izgledala je nevino, bezopasno i čedno, da se Dok ustezao da li da je nekim svojim pokretom uznemiri. On je dobro poznavao žene njenog kova, znao je da je, što je uvek bila, besna, razbludna gorda ženska, koja je nekada, vrlo davno, došla da se uhvati u koštac sa realnošću života na granici. Prepuštena samoj sebi, ostavljena da se bori kako zna i ume, ona je to činila ne obazirući se ni na šta i ni na koga, sem na samu sebe. Na neki način, to je bio stil i način života koji je i on sam živeo već dosta dugo vremena. Naravno, uz neke ograde u pogledu moralne opravdanosti takvog življenja. Ali, grubo rečeno, jedina razlika među njima bila je u tome što je on muškarac, a ona žena; kao posledica toga njeni postupci su bili obelodanjeni i žigosani, dok su njegovi bili zaboravljeni ili ignorisani kao nešto što je skoro prirodno.

– Dok... ne ljutite se? – šapnula je.

Holidej je spustio pogled do njenih široko otvorenih očiju. Nije ništa rekao, ali ga je njen poziv vratio u stvarnost bitisanja. Mekoća njenog tela priljubljenog uz njegovo, pokrenula je u njemu plimu želje.

Holidej je ležao pored nje, ukrućenog tela, napetih nerava. A onda, dok su mu se u glavi kovitlale misli zbrkane u košmaru želja, Besi ga je vatreno poljubila. U neobuzdanom zanosu upila je usne u njegove, dok joj se telo grčevito pripijalo i klizilo po njegovom, budeći u njemu duboko potisnutu glad za ženkom, besnu žeđ za njenim telom koja se više nije mogla ugasiti ni obuzdati.

– Nema potrebe da bilo šta daješ – rekao je muklo, nastojeći da mu reči ne zvuče isprekidano. – I bez toga ću ti pomoći koliko mogu.

– Ali, ne radi se o tome. Do sada su me svi iskoristili. Džek Batler je nameravao da me iskoristi, svi su od mene pravili samo stvar za svoju ličnu upotrebu i ništa

više. Samo ovaj jedan put želim... želim... moram da imam... nekoga do koga mi je stalo... Nekoga ko u meni gleda ljudsko biće.

Glas joj je zamro u grlu i ona ga je odjednom jako privila sebi. Dok se našao zarobljen u njenom naručju i isprepleten njenim dugačkim nogama. Beličastožućkasta svetlost jutra počela je da biva zlatnožuta i da osvetljava konture njenog tela. Disala je ubrzano, a telo joj je podrhtavalo. – Hodi Dok, hodi k meni!

Dok Holidej je pokušao da je odvoji i udalji od sebe, ali Besi se očajnički priljubila uz njega kao davljenik uz dasku spasenja. Holidej je pogledao preko njenog prozora, iza koga se pružala prostrana prerija i sloboda. Kroz proreze drvenih kapaka video je plavo nebo i čuo šum granja na vetru. Trebalo je samo da energično odgurne Besi, da ustane, osedla konja i pojaše svojim putem i da ostavi iza sebe ženu koja ga je toliko želela da je pred njim razgolitila do tančina sebe i svoj život, prepuštajući mu pravo da joj presudi. Ali, ponovo se setio nepravdičnosti ljudi koji su o svim ženama sudili brzo i olako na osnovu sopstvenih iskustava i o nepravdama koje su joj takvi ljudi naneli. Kamen iskušenja teško ga je pritiskao.

– Nemoj misliti da ćeš me iskoristiti – nastavila je ne primetivši da ga je već sve vreme spontano oslovljala sa „ti“. – Ti to znaš, a znam i ja. Ne želim kod tebe ni novac niti bilo kakav poklon ili uslugu. Želim samo tebe. Posle toga možeš poći kuda želiš i kunem ti se da neću pokušati da te zaustavim.

Čaršav je kliznuo na pod i ona je ostala potpuno otkrivena i naga. Besi je zderala košulju sa Holideja i pritislula svoje čvrste grudi na njegova snažna, široka prsa. Holidej se više nije opirao. Odmah zatim i on je bio potpuno nag, a njene ruke klizile su njegovim telom, radoznalo,

istražujući, kao da je pred njom prvi i jedini muškarac koga je videla. Disanje joj je postalo sve brže, a telo joj se orosilo znojem dok je uvijajući se i grčeci se razbuktavala u njemu strast do granice delirijuma. A onda se, odjednom, našla pod njim, ruku široko raširenih. Dok je poljubio u usta poljupcem koji ujeda svaki nerv i svaki damar razbuktalog bića, a kada mu ona nije uzvratila poljubac, znao je da je prešla preko granice shvatljive strasti i da se neće vratiti sebi u svet običnog fizičkog poimanja stvarnosti, sve dok njena pomamna želja za njim ne bude uzletela do ispunjenja.

Dok Holidej više nije mogao da se zauzastavi. Ona je bila mlada, čulna žena koja je posedovala sve što jedan čovek može da poželi.

– Dok, oh Dok!

Nokti na njenim prstima zarili su se u njegova leđa, a njeno telo se izvilo u most pod njim, uprkos njegovoj težini koja je pritiskala. A onda je duboko uzdahnula i zadržala dah, kao da je njegova težina pritislula kao planina i kao da mu se na taj način suprotstavlja.

– Oh bože!

Te reči izletele su iz njenog grla skoro kao krik, a onda je mlitavo klonula. Posle toga je počela duboko da diše, a njene ruke su ga ponovo obgrlile kao da ga više neće pustiti.

Kada su kroz proreze kapaka u sobu počeli prodirati sunčani zraci zlataste boje i kada je zagušujuća toplota ispunila odaju, Dok Holidej je ustao i prišao prozoru. Odgurnuo je drvene kapke i sobu je preplavio blesak toplog sunčevog dana. Zmirnuo je iznenađen poplavom svetlosti, ali kao da taj raskošni dan nije ostavio na Besi naročit utisak.

– Nikada, nikada, nikada u mom životu ti ovo neću zaboraviti, Dok. Niti ću te ikad pustiti da odeš. Sada te više neću pustiti.

Dok Holidej je prišao polici i sa nje uzeo flašu s viskijem. Na žalost, samo viski iako bi mu brendi više prija. Otpuštao ju je i pohlepno otpio jedan gutljaj. Zatim je ponovo prišao prozoru i pogledao napolje na suncem obasjanu ravnicu koja ga više nije neodoljivo mamila. Okrenuvši se lagano, zagledao se Besi u oči.

– Na žalost Besi to neće ići. Ništa na ovom svetu nije moglo da me zadrži pa nećeš ni ti. Pomoći ću ti a onda ću otići.

*

– Šta sada, Rudi? – Zapitao je Tom Sejmor puneći njihove čaše na šanku. To je bila već treća čaša viskija koju su ispili dokono naslonjeni laktovima na glatku težu. – Hant je mrtav i možda to nije nikakav gubitak ni za koga drugog sem za nas. Nije bio neki jači kalibar čoveka, ali nam je ipak bio dobrodošao. Šta misliš, možemo li sami završiti posao koji si imao na umu?

Larnard je srknuo viski i, pre nego što je spustio čašu na šank, pogleda preko njenog ruba. – Ja lično sam i do sada obavio dosta raznih poslova bez ičije pomoći, a verujem da je i s tobom slično, Tome. Ne vidim zašto to ne bi bilo moguće i ovog puta?

– U Felonovom pismu nagoveštene su velike opasnosti, Rudi. A ti reče da on nije od onih ljudi koji vole da preuveličavaju probleme.

Rudi Larnard je ponovo otpio gutljaj iz čaše i zagledao se u neku tačku na zidu iza šanka. Po izrazu njegovih očiju činilo se kao da mislima više nije prisutan. I to je bilo tačno, jer je Rudi Larnard tog trenutka bludeo po svojim uspomenuama iz kojih je Tom Sejmor bio isključen.

Za pet godina koliko je proveo u društvu sa Larnardom, Tom Sejmor se naučio na te trenutke ćutljive zamišljenosti koje je njegov prijatelj sebi povremeno dopu-

štao. I zato je Tom Sejmor čekao, čekao, srkutao piće i posmatrao prisutne salunske goste koji su im ostavili dovoljno prostora i izdaleka zadovoljavali svoju radoznalost.

Larnard se konačno vratio u stvarnost i rekao. – Felon svakako nije paničar koji od komarca pravi magarca, Tome, to je sigurno. Ako on kaže da je u velikoj nevolji, onda je stvarno u nevolji. I kad on kaže da mu treba pomoć većeg broja ljudi vičnih baratanju oružjem, onda je to nevolja u kojoj će sigurno doći i do potezanja revolvera, u to možeš biti siguran. Znam Felona, po tome prosuđujem da se radi o ozbiljnoj stvari.

– Onda da osedlamo konja pa da pođemo? Ovaj grad već počinje da mi ide na nerve. Ni ljudi ni viski u njemu ne vrede ni pet para.

Rudi Larnard je klimnuo glavom i ispio do kraja svoje piće.

Zatim se okrenuo leđima šanku i sa neskrivenim prezrenjem pogledao prisutne. Nekoliko časova provedenih u gradu bili su dovoljno da dođe do jednog velikog saznanja. – Džosemiti Veli nije imao za njega nikakve privlačnosti.

Idući laganim korakom preko odaje ka izlazu, praćen Tomom Sejmorom, Rudi Larnard je na svojim leđima osećao pogled gomile. Imao je sasvim određen osećaj da su svi u odaji s olakšanjem odahnuli kada su ga videli da odlazi. Kada je izašao na ulicu, njihov razgovor je opet postao bučan kao i obično.

Tom Sejmor je stao pored njega na ivicu trotoara. Pogledao je bez nekog određenog razloga gore-dole ulicom, i ugledavši jednog usamljenog konjanika koji je u tom trenutku ujahao u glavnu ulicu, munuo je Larnarda laktom u rebro i promrmljao. – Holidej.

Larnardov pogled zadržao se na konjaniku ogrnutom pelerinom protiv prašine,

koja je skrivala njegov elegantno skrojen sako i pantalone od finog čojanog štofa. Blesak interesovanja planuo je u njegovim crnim očima. Ne pokazujući šta misli, jednostavno je rekao. – Pa?

– Hant je mrtav. Možda bi nam dobrodošao čovek koji je bio u stanju da ga sredi. Holidej je brži od Hanta.

Larnardove obrve su se izvile. Zagrizao je donju usnu i zamišljeno zavrteo glavom. – Ne znam... On jeste brz ali... nije čovek Hantovog kova. Pitanje je kako bismo s njim...

– U svakom slučaju, neće škoditi ako ga pitam, zar ne? Felon je u pismu nagovestio da bi bilo poželjno okupiti što veći broj iskusnih revolveraša. A Holidej je jedan od takvih. Zašto onda ne bismo uzeli i njega? Po mom mišljenju, njemu ona žena ne znači ništa. Pitanje je kako se on uopšte našao tamo. U stvari, mislim da je odjahao na ranč zaista samo zato da bi joj odneo Batlerovo telo.

Sa mesta na ivici trotoara, Larnard je prišao do stuba na kome je visio natpis „Salun“ i naslonio se na njega. Prstima desne ruke mahinalno je milovao dršku revolvera. Stajao je tako izvrsno vreme duboko zamišljen, pre nego što je rekao tiho. – Tome, mislim da si u pravu. Zašto ne bismo uzeli Holideja da nam deo bremena skine s leđa? Mislim da je on sposoban čovek koji bi to mogao. Ja ću biti dosta zauzet sa Lesi. Moraću dosta da se angažujem ako hoću s njom nešto ozbiljno da uradim. Osećaću se mnogo bolje ako budem znao da uz sebe imaš bar približno dobrog kao što sam ja, koji će ti štititi leđa, dok ja budem zauzet obavezama s Lesi.

Tom Sejmor se osmehnuo. – Izgleda da ima više razloga za naš oldazak na Armerov ranč, Rudi. Reklo bi se da si sve vreme imao u vidu Lesi, je li tako?

– Uvek je u pitanju bila Lesi, Tome. Bila je i uvek će biti.

Kada je Dok Holidej zašao u glavnu ulicu i krenuo prema njima, Larnard je sišao sa trotoara na ulicu. Očigledno je nameravao da ga presretne i predloži mu saradnju. No, kada se Holidej nalazio nekih dvadesetak metara daleko, sa druge strane ulice, zapraštali su revolverski pucnji i kiša olova sručila se na Sejmora i Larnarda. Za tren oka obojica su povadili revolvere i okrenuli se prema uličici koja se završavala nasuprot salunu. Otuda su, zgrčeni iza zaklona, trojica sipali na njih paljbu iz revolvera.

Larnard je procedio kroz zube. – O'Rorke, vrag ga odneo!

Tom Sejmor je ispalio tri brza uzastopna hica, a onda potrčao i zaklonio se iza jednog korita za pojenje stoke i nekoliko hitaca koje je ispalio kao odgovor na iznenadni napad, zarili su se u zid trgovine na uglu sporedne ulice. Dok Holidej je zaustavio konja. Videvši Larnarda i Sejmora izložene kiši metaka, on je izvukao revolver, ali je čvrsto držao konja u mestu, još uvek neodlučan da li da se umeša.

Rudija Larnarda je u međuvremenu pogodio metak u gornji deo leve ruke. Udar taneta poneo ga je izvan zaklona pojilišta. Videvši da je njegov prijatelj zgrčio lice od bola i da je posrnuo nekoliko koraka, Tom Sejmor se na petama okrenuo i pošao natrag. Prkoseći kuršumima koji su otkidali iverke sa zida saluna i potmulo se zarivali u trotoar, potrčao je prema Larnardu. Uvereni da je Larnard ozbiljno pogoden i da je nesposoban za borbu, trojica napadača su izašla iz zaklona i pošli prema njima za konačni obračun iz blizine. Videvši ih, Tom Sejmor je pomahnitao od besa i pucajući iz revolvera jurnuo je na njih, nastojeći da Larnardu pruži dovoljno vremena da se vrati u zaklon iza pojila. Ali, umesto da se za-

kloni iza valova, Larnard je stegao zube i pošao primerom svoga druga.

Holidej je video da su se dvojica napadača iz sporedne ulice zgrčili od pogodaka kuršuma i pali na tlo. Treći je ustuknuo lica izobličienog od straha i šmugnuo dublje u uličicu. Dok Holidej je pustio svog konja da lagano pođe napred, ali je čvrsto držao vodice da bi ga u uzavreloj ulici držao pod kontrolom. Građani su iz saluna nagnuli napolje na trotoar, ali su se držali na pristojnoj udaljenosti, kao i Holidej. Poslednji preživeli napadač je, međutim, odjednom izjurio na konju iz uličice i priljubljen uz konjski vrat ponovo pripucao na cilj svog napada.

Do tog momenta, Rudi Larnard je bio stigao do Sejmora. Odgurnuvši ovog ramenom u stranu, pažljivo je nanišanio. Gologlavi crvenokosi konjanik je, međutim, jurnuo pravo prema Holidejevom konju. Holidej je digao revolver i za jedan kratak trenutak njegov pogled se sreo sa begunčevim unezverenim pogledom.

U iskolačenim očima ridokosog kaubojca, Holidej je pročitao izraz neopisivog straha, a istog trenutka, tane iz njegovog revolvera probušilo je Holidejev šešir i on je zanevši se, upola ispaao iz sedla. Nasumice ispaljeni Larnardovi i Sejmorovi hici svirali su pored glave njegovog konja i životinja se uspaničeno propela na zadnje noge. Kada je Holidej uspeo da umiri konja i okrene ga u pravcu kuda je ridokosi pobegao, ovaj je prošavši pored njega već zamicao za krivinu ulice. Larnard i Sejmor su, sipajući kletve, uzalud pucali za njim.

Pucnjava je zatim prestala. Prašina koju je begunac digao za sobom sakrila je njegovo bekstvo kao dimna zavesa. Topot kopita je zamro u sporednoj ulici i iz zatvora se, sa revolverom u ruci, usudio da izađe šerif Led Teri.

Dok Holidej je najzad sasvim umirio svog konja, i pošto je skinuo šešir sa glave i proverio rupu od metka na njemu, ljutito je pogledao Larnarda i Sejmora.

Rudi Larnard i Sejmor uputili su se prema uglu sporedne ulice. Dvojica ubijenih napadača ležali su licem okrenutim zemlji. Dvojica revolveraša su okrenuli tela poginulih, a odmah zatim pristigli su Dok i šerif. Stigli su na vreme da čuju Sejmorovu konstataciju.

– Bogler i Vajteker.

Rudi Larnard je ozbiljnog lica klimnuo glavom i posvetio pažnju ranjenoj ruci. Dopustio je Tomu Sejmoru da mu oko rane zategne vratnu maramu i zaustavi dalje isticanje krvi, a onda se okrenuo Teriju koji ga je oslovio.

– Šta se desilo, mister Larnarde?

Larnardov pogled čoveka izmučenog bolom, ošinio je šerifa kao vatra. – Šta, do vruga, mislite da se desilo šerife? Vidite, valjda, i sami? Moj prijatelj i ja zamalo da nastradamo u ovoj vašoj smrdljivoj rupi od grada!

Teri je pocrveneo. Sitne graške znoja orosile su mu čelo.

– Nisam ja... hoću reći, nismo mi krivi za to, mister Larnarde – rekao je Teri nastojeći da sa sebe skine odgovornost. – Sto mu gromova, nikada u životu misam video te nitkove. Časna reč, oni nisu iz ovog grada, ne gospodine.

– Oni su sa teritorije Luska, šerife – rekao je Larnard ništa manje neprijateljski raspoložen. – To su Bo Vajteker i Tim Bolger. Onaj koji je pobegao zove se Tejm O'Rorke.

Teri je odmahnuo glavom. – Nikada nisam čuo za njih. Znam samo da nisu iz ovog kraja i okoline, to je sigurno.

Larnard je bez trunke poštovanja uklopio šerifa rukom u stranu i prišao Holideju. Nekoliko trenutaka ga je ozbiljno gledao u oči, a onda je rekao. – Niste se

baš mnogo trudili da sprečite O'Rorkea da pobegne, mister.

Holidej je stavio šešir na glavu i pogledao ga ispod oka. – To je tačno Larnarde. U stvari, učinio sam samo ono što je bilo neophodno da zaštitim sebe.

– Imali ste ga na nišanu, do đavola! Zašto ga niste smakli?

– Zašto da ga smaknem?

Larnard je stisnuo zube i vilice su mu pobledele od stiska. Ljutito je sebao očima.

– Za to bi trebao neki razlog, zar ne? – dodao je Holidej.

U tome je Tom Sejmor prišao do svog prijatelja i želeći očigledno da smiri duhove rekao. – Čovek nije imao nikakvog razloga da se meša, Rudi. Sem toga, O'Rorke je projurio pored njega pre nego što je mogao da shvati šta je šta!

– Pa video je da nas zasipaju kuršumima i da žele da nas pošalju u pakao, Tome. Zar smatraš da je trebalo da stoji po strani i da se ne meša?

– Čovek nema nikakvih obaveza prema nama. Nije nam ni rod ni pomoz bog – rekao je Sejmor i prošao pored zabrinutog šerifa koji je posmatrao gomilu građana okupljenih na trotoaru ispred saluna.

Rudi Larnard je prislonio ranjenu ruku uz telo i bezglasno mičući usnama opsovao nešto za sebe. A onda, isto tako iznenada, kao što se naljutio na Holideja, izraz njegovog lica je postao nešto blaži i on je rekao.

– Mislim da je Tom u pravu, Holideje. Vi nemate nikakvih obaveza prema nama i ne dugujete nam ništa. Zaboravite ono što sam maločas rekao. – Posle toga, Larnard se okrenuo šerifu. – Postarajte se da ovi ljudi budu sahranjeni i zaboravićemo da se ovaj incident desio.

– To ćemo vrlo rado učiniti, mister Larnarde – dočekao je Teri zadovoljan njegovom

izjavom. Kada je pažnju obratio na dvojicu mrtvih, Dok Holidej je poterao konja do njega.

– Svrtiću kasnije do vas da nešto razgovaramo, šerife. Radi se o Besi.

Šerif je pačenički prevrnuo oči. – Samo mi je to još trebalo – uzdahnio je i nastavio. – Dodite, čekaću vas.

V

Stojeći pored stola za kartanje, Tom Sejmor je završio previjanje Larnardove ruke i, kada je ovaj obukao sako, ponudio mu da potegne viski iz flaše koju je bio pripremio. Larnard je uzeo flašu, prineo je usnama i požudno potegao gutljaj. Kada je spustio flašu, pogled mu se zadržao na Holideju koji je u tom trenutku ušao u salun.

Dok Holidej je došao do šanka i poručio piće. Barmen ga je brzo uslužio i on je otpio gutljaj brendija. Zatim je njegov pogled skrenuo do Larnarda koji ga je gledao u njegovom pravcu i Dok je osetio kao da ga peče njegov pogled divlje mačke. U tom trenutku, Larnard je nešto rekao Sejmoru i ovaj je klimnuvši glavom ustao sa stolice. Prešao je preko odaje i pridružio se Holideju za šankom. Ostali su se odmah uklonili u stranu, da bi ovoj dvojici ostavili više prostora. Barmen je stavio čašu ispred Sejmore i nasuo mu piće, a onda se udaljio, pošto je uzeo novac sa šanka iza Holideja.

Sejmor se osmehnulo. – Viski im nije najbolji.

Holidej je slegnuo ramenima i ne gledajući ga zapitao. – Šta želite sem pića, Sejmore?

Sejmor se zablenuo u njega. Nije mu išlo u glavu da je Dok prozreo njegovu nameru. – Šta? – rekao je kad se pribrao.

– Šta želite od mene? – ponovio je Dok.

– Prosto je očigledno da piće nije jedini razlog što ste stali ovde. Flaša viskija vam je na stolu.

Sejmor se osvrnuo i video flašu o kojoj je Dok govorio. Shvatio je da je pročitao.

– Rudi bi hteo da govori s vama. Zaključili smo da ste čovek koji bi odgovarao za našu ekipu. Pošto ste smanjili brojno stanje naše grupe, jer ste smakli Hanta, smatrali smo da imamo bar toliko prava da vam nešto predložimo. A mi vam predlažemo da se udružite s nama.

– Ja ne iznajmljujem revolveraške usluge, mister – rekao je Dok Holidej.

– I mi ne iznajmljujemo naše, ako ste to mislili. Bar ne u onom smislu kako se to obično misli, mister Holideje. Neće biti nikakve štete ako saslušate šta će vam reći, zar ne?

Holidej je ispio svoje piće do kraja i uzeo sa šanka ostatak novca koji mu je šanker u međuvremenu ostavio.

– U ovom trenutku, nemam planove za budućnost, Sejmoro – rekao je mirnim, skoro ravnodušnim glasom – ali, stoprocentno je sigurno da nemam želju da se uhvatim u kolo sa grupom revolveraša koji za svaku sitnicu potežu pištolj.

– Mi smo pristojno vaspitani ljudi – odgovorio je na to Sejmor, i osmehnuvši se poveo Holideja preko odaje prema Larnardu.

Kada je Holidej privukao stolicu i seo, Larnard mu je klimnuo glavom u znak pozdrava i udobnije se zavalio u stolicu.

– Naš novi prijatelj izgleda misli da smo mi krvožedni psi kojima je prolivanje krvi glavni cilj – rekao je Sejmor. – Ne znam kako da ga razuverimo.

– Pa, na neki način i jesmo – rekao je Larnard gurnuvši flašu viskija prema Holideju. – Nije sasvim pogrešio.

Holidej je odmahnuo glavom u znak da ne prihvata ponuđeno piće i rekao. – Došao sam da čujem šta hoćete. Dakle?

– Dopada mi se što pošteno nastupate – rekao je Larnard. – Pa, evo kako stoji stvar. Došli smo ovamo da pomognemo jednom čoveku koji je u svoje vreme drugima činio dosta dobrog. U ovom momentu, on je suočen sa takvim neprilikama koje nije u stanju da sam prevlada.

– A vi ih možete prevladati za njegov račun, je li tako? – dopunio ga je Holidej.

Larnard je klimnuo glavom. – Tačno tako. Mi možemo i hoćemo. Nema nikakvog smisla ne reći ono što jeste i nečemu davati imena koja to nisu. Evo šta je u stvari. Obećali smo jednom čoveku da ćemo mu pomoći da se obračuna se bandom ubica i kradljivaca stoke. Taj čovek, ime mu je Armer Felon, pomogao mi je u jednoj prilici i doživotno me zadužio, tako da sam ja sa zadovoljstvom iskoristio priliku da dođem ovamo i pomognem mu koliko mogu. Armer mi je pisao da mu je potrebna grupa hrabrih ljudi i većitih oružju, pa je i Tom pošao sa mnom, a uz put smo pokupili i Hanta da bi nas bilo više.

– Nijedan od nas dvojice nije bio presrećan što se čovek sklon lakom potezanju revolvera, kao što je bio Hant, našao sa nama u društvu, Holideje. Ali, ako eliminišete one koji mučki pucaju u leđa, ili nasilnike koji bezobzirno sprovode ono što žele, ili bandite koji na drumovima pljačkaju mirne putnike, teško ćete naći druge ljude koji umeju dobro da rukuju oružjem. Nije bilo drugog izbora, i uzeli smo Hanta. Ali, mi znamo šta bismo želeli. To je čovek kao što ste vi.

Dok Holidej se osmehnuo krajičkom usana. – Ustrelio sam Hanta što znači da sam dovoljno kvalifikovan da se družim s vama.

Larnardovog dobrog raspoloženja je za tren oka nestalo. Nagnuo se malo napred, kao da je tim stavom hteo da naglasi sva-

ku izgovorenu reč, i pogledao svog sago-
vornika očima koje su kroz uzane proreze
žmureći očnih kapaka sijale kao ugljevlje.
– Pozivamo vas što ste dokazali da ste bo-
lji na pištolju od njega, ali još više toga ste
dokazali da ste bolji na pištolju od njega,
ali još više zbog toga što ste pokušali da
izbegnete sukob s njim, ako vas baš inte-
resuje, Holideje. Naravno, važno nam je
što ste vešti u baratanju oružjem, ali nam
je još važnije da se niste hvalili tim uspe-
hom i da od toga niste pravili sebi kapital.
Armer Felon je fini čovek, velikodušan,
častan i predan radu, i njemu je naša po-
moć potrebna. Nama je, opet potrebna
vaša. Ako nemate neki poseban cilj, i ako
ste, kao što ste rekli Teriju, samo na pro-
lazu kroz ovaj kraj, i ako nemate nikakvih
obaveza sem one žene u Batlerovoj koli-
bi... U tom slučaju mi vam nudimo priliku
da zaradite dosta novca i da učinite nešto
dostojno hvale, nešto što verovatno nika-
da do sada niste učinili u svom životu.

– Nikada? – dobacio mu je Dok Holi-
dej. – Stvarno tako mislite?

Larnard je tiho promrmeljao neki izraz
negodovanja, a Sejmor se brzo umešao vi-
devši da varnice nagoveštavaju munje. –
Ono što Rudi pokušava da objasni je... da
mi nismo ono što o nama misle građani
ovog grada i drugih gradova sličnih nje-
mu. Mi smo obični ljudi koji sredstva za
život zarađuju časno i pošteno koliko je
to moguće. Potrebni ste nam, mister, sa-
da, kada je Rudi ranjen i kad smo skraćeni
za Hanta. Na kraju, da vas zapitam
samo jedno: šta možete da izgubite?

Umesto odgovora, Holidej se samo
osmehnuo.

– Šta vas muči, Holideje? Ne bojite se
valjda bande kradljivaca stoke?

– Ne.

– U čemu je onda stvar?

– Pitanje je ko diktira igru? – rekao je
Holidej.

– Igru? – zapitao je Larnard nestrplji-
vo. – Kakvu igru mislite?

– Žalosnu igru. Ko je koga prvi zakačio,
kada i zbog čega. Za mene je to važno,
važnije od svega. Nismo protiv toga da se
zaradi novac, mister, ali, treba misliti i o
tome kako se zarađuje. Nisam bez greha,
ali nikada ne bih sebi dopustio da ubijem
čoveka zato što mi je to naredio onaj što
me plaća. To je bedno. Kada je u pitanju
ljudski život za mene su potrebni mnogo
jači i plemenitiji motivi.

Larnard se prezirivo osmehnuo, ali je
Tom Sejmor ponovo uzeo reč.

– Holideje, Felon smatra da banda kra-
dljivaca stoke vrebava pogodan trenutak da
mu otme stado ili deo stada. Otimačinu
treba osujetiti. Zar vam to nije dovoljno
plemenit motiv?

Holidej je klimnuo glavom kao da se
slaže sa Sejmorovim mišljenjem. – Pa mo-
glo bi se reći da je to dosta jak i plemenit
motiv... Pod uslovom da je tačno to što ste
mi rekli. Ispričajte mi nešto više o tome.

– Armer Felon nije uspeo da otkrije
gde se kradljivci skrivaju, Holideje – re-
kao je Larnard. – Pokušao je, jer, verujte
mi, on nije čovek koji se lako predaje. Ali,
kako proizilazi iz njegovog pisma, mada
on to ne kaže nego samo nagoveštava, on
ne može u potpunosti pokloniti poverenje
svojim ljudima. Kako mi se čini, čak
možda sumnja da neki od njih rade za
kradljivce stoke.

– Je li do sada imao većih gubitaka? –
zapitao je Dok.

– Ne, samo nekoliko goveda, ali, svi
znaci učvrstili su ga u uverenju da mu
predstoje ozbiljne neprilike. Vi znate ka-
ko to ide, u početku po malo, na sitno, a
onda sve više i više. Možda neće proći
mnogo vremena i mi ćemo morati da se
sukobimo sa čitavom armijom kojota.
Može se desiti da u tom ratu svi izginemo.

Holidej je klimnuo glavom. – Izgleda da vam je Felon stari prijatelj – rekao je.

– Do sada nisam imao ni jednog boljeg od Armera Felona – rekao je Larnard. – Dobro, dakle, šta će biti Holideje? Sto mu muka, vi niste od onih ljudi kojima je potreban ceo dan za donošenje odluke. Mi nismo ubice, to ste mogli da se uverite. Nismo dopustili Hantu da vas izrešeta čim vas je ugledao, je li tako? Držali smo ga na uzdi, dali smo vam šansu.

– Mislili ste da će me pobediti. Računali ste da je brži od mene – rekao je Holidej mirno. Izvadio je cigaru iz tabakere i pripalio.

Larnard se kiselo osmehnuo. – Možda smo verovali da će vas srediti, ali, to u krajnjoj liniji nema značenja. Bili smo fer, zar ne? Konačno i najvažnije je da nam Hant ništa posebno nije značio. Nije bio naš drug. Pošto njega nema, treba nam neko ko će ga zameniti.

– Otvoreno i jasno – primetio je Holidej. – To mi se dopada.

– Ja uvek tako nastupam otvoreno i jasno. Sa poštenim ljudima sam pošten. Felonov ranč ima tri sektora gde treba sakupljati stoku. Svaki od nas trebalo bi da preuzme jedan sektor, da pazi šta se događa, a za to vreme Felonovi kauboji bi radili svoj posao. Posle, otprilike nedelju dana, stado bi bilo okupljeno i mi bismo svi zajedno poterali stado, zapravo, kauboji bi terali stoku, a mi bismo i dalje samo motrili. Sve sam dobro proračunao. Za šest nedelja, trebalo bi da skupimo stoku i oteramo je do pijace u Blimi Kirku. Za tih šest nedelja dobili biste pristojnu platu, Holideje.

– To znači tri stotine dolara mesečno i hrana – umešao se u razgovor Sejmor. – Ukupno četiri stotine pedeset dolara.

– Toliko ja mogu da dobijem za jedno veče, ako me karta posluži – primetio je Holidej i osmehnuo se. – Taj novac je si-

tan za rizikovanje glave. Meni je mnogo važniji onaj drugi motiv o kome sam maločas govorio. A koliko ćete vi dobiti Larnarde?

Duboka bora urezala se između Larnardovih obrva. Kao da ga je to pitanje pogodilo, on se ispravio u stolici. – Ja neću dobiti ništa. Tomu sleduje plata a i vama ako podete. Ja sam u nešto drukčijem položaju. U pitanju je lična stvar o kojoj nećemo da govorimo. Dakle, hoćete li sa nama ili nećete? Moramo da žurimo jer smo izgubili već mnogo vremena u ovom gradu.

– Polako, polako – rekao je Dok. – U ovakvim stvarima žurba može biti vrlo štetna. Ako već treba da o nečemu odlučim onda moram da znam na čemu sam. Ima tu još nekih nerasvetljenih sitnica.

– Na primer šta? – zapitao je Larnard.

– Na primer O'Rorke. To je još jedan dodatni rizik koji niste razjasnili. I to veliki rizik jer kao što sam video, O'Rorke je od onih koji pucaju s leđa a to mi se nikako ne dopada.

– Hm, tu ste u pravu – složio se Tom Sejmor. – Ti strelci iz zasede su prava kuga. Ni ja ih ne volim. No, neka vam to Larnard objasni.

Holidej je upitno pogledao Larnarda. Ovaj se promeškoltio na stolici kao da mu pitanje nije sasvim ugodno.

– Pa to je u vezi sa Hantom. Nisam sasvim siguran ali imam utisak da je Hant izbrbljao nešto što nije trebalo. Pre svega, treba da znate da je, pre nego što smo se mi pojavili, Fil Hant jahao sa Baglerom, Vajtekerom, O'Rorkeom i možda Bili Hantom.

– Bili Hantom? Je li to brat Fila Hanta? – zapitao je Dok.

– Da. Bili je Filov brat od strica, inače okoreli ubica.

– To znam – klimnuo je glavom Dok. – I u čemu je stvar sa njima?

– Pa mi smo ih zapazili u Lusku i dogovorili se sa Filom Hantom da pođe sa nama. Ali izgleda da su ostali u nekoj vezi baš sa kradljivcima koji su nameračili Felonovu stoku i da su zbog toga hteli da nas likvidiraju. To im je bilo utoliko lakše što ste vi sredili Hanta.

– Hm. To bi mogao da bude razlog – složio se Dok. – Ta opasnost znači i dalje stoji. Srećom, O'Rorke je ipak samo jedan čovek.

– Možda se varate. Naprotiv, ja verujem da je O'Rorke otišao da obavesti Bili Hanta koji je inače glava njihove bande. Kladim se da će za manje od nedelju dana Bili biti u okolini sa ciljem da nam svima skine glavu. Pri tome će sa vama imati poseban račun jer ste mu ubili brata. Prema tome, bez obzira na vaše planove, mislim da bi za vas bilo dobro da nam se pridružite. Tako bismo jednim udarcem ubili dve muve: sačuvali bismo Felonovu stoku i istovremeno bismo sredili O'Rorkea i Bili Hanta. Nas trojica to sigurno možemo.

Holidej se zavalio na naslon stolice i prešao prstima kroz dugačku crnu kosu. Noć provedena sa Besi donela mu je odmor i opuštanje, ali posle doživljaja sa njom nije mu se ostajalo u gradu gde se odigralo toliko neprijatnih događaja. No nije mogao otići a da za nju ne učini ono što je obećao i što joj je u ovom gradu licemera svakako pripadalo. U tom pravcu njegovog delovanja, pomoć Rudi Larnarda i Toma Sejmora bila bi mu dobrodošla. Sa druge strane druženje sa tom dvojicom nije mu se baš mnogo dopadalo, ali je u sebi nosilo nešto što mu je odgovaralo: akciju i pokret. Akcija i kretanje bio je njegov život. Stavio je na vagu prednosti i nedostatke i brzo izračunao: na jednoj strani pružala se mogućnost da pomogne Besi, a potom i Felonu, da eventualno doživi nešto novo i interesant-

no i da smanji opasnost od napada Bili Hanta, a na drugoj, kao minus druženje sa nepoznatim ljudima što nije bio njegov običaj. Ipak, prednosti je bilo više.

– Ima još nešto – rekao je pogledavši Larnarda. – Ja imam nekih obaveza koje moram obaviti.

– Obaveza? Prema onoj ženi? – Nasmejavao se Larnard.

– Da. To je... lični račun – rekao je Dok i u nekoliko reči objasnio šta bi valjalo učiniti. Završio je rečima. – Prema tome, treba obraditi šerifa, gradskog beležnika i gradonačelnika. Možda još nekoga.

– Biće dovoljno „ubediti“ ovu trojicu a ako nas trojica nismo u stanju to da učinimo, onda ne treba da se upuštamo ni u ovu drugu avanturu. Evo šta bih ja predložio, Holideje. Vi uzmite na sebe šerifa, a mi ćemo preparirati gradskog beležnika i gradonačelnika. Posle toga krećemo u pomoć Felonu. Važi?

Holidej je klimnuo glavom. – Dogovoreno.

Tek što je izgovorio tu reč, u salun je ušao šerif Ted Leri.

– Eno vaše žrtve, Holideje – rekao je Larnard. – Ne vidim razlog zašto ne biste odmah krenuli u akciju. Što se mene i Toma tiče, obećavam da ćemo za dva sata naše „klijente“ tako obraditi da će to biti prava pesma. Hajdemo Tome – dodao je ustajući.

Holidej je zadovoljno klimnuo glavom. – U prolazu recite šerifu da bih hteo da razgovaram s njim. Mislim da ni ja neću biti manje ubedljiv.

*

Tri sata kasnije, Holidej, Larnard i Sejmor odjahali su iz Džosemiti Velija i uputili se ka ranču Armera Felona koji se nalazio na dan jahanja daleko. Bez zadržavanja prešli su brda, i jedan uzan pojas pustinje gde su i prenoćili, a ujutru

su nastavili kroz ravnu preriju. Travna ravnica bila je izbrazdana mnogobrojnim tragovima goveda, a tu i tamo videli su se tragovi i potkovanih konjskih kopita. Ali, u tim tragovima nije bilo ničega što bi moglo izazvati njihovu sumnju i navesti ih da se ispitivanjem okoline zadržavaju više nego što je neophodno.

Došlo je veče, a sa njim i hladnjikav povetarac. Larnard je brže poterao konja, što je i dvojici njegovih saputnika bio znak da učine isto. Tri sata posle zalaska sunca, pod nebom zasutim zvezdama i providnom koprenom srebrnaste mesečine, dojahali su do ranč kuće Armera Felona. Larnard je upravio svoga konja ka stepeništu verande. Sjahavši sa sedla, pažljivo je otresao prašinu s odela i šešira koji je posle toga pažljivo namestio na glavu. Podigao je opasač revolvera naviše na kukovima i vrhove cipela obrisao o zadnji deo nogavica. Kad je konačno završio sa doterivanjem, zakoračio je na terasu ispred kuće. Tom Sejmor nije pokazao nameru da sjaše iz sedla i zato je Dok Holidej ostao na konju pored njega, dajući Larnardu mogućnost da se ponaša kako to njemu najviše odgovara.

Glavna ulazna vrata su se otvorila i na verandu je izašao sredovečni čovek kratkih nogu, žučkaste kose i snažnog volovskog vrata. Izašavši u mrak, žmirmuo je na Larnarda blizu usađenim očima i radoznalo pošao napred prema njemu, a kada ga je prepoznao, njegovo lice je ozario radostan osmeh.

– Rudi, davole iz pakla, ipak si došao! Prošlo je već dve nedelje od kako sam ti poslao pismo i već sam bio izgubio nadu da ćeš doći.

Armer Felon je oduševljeno prodrmao ruku Rudija Larnarda, a onda prošao pored njega i pružio ruku Tomu Sejmoru.

– Dobrodošao Tome – pozdravio ga je. Izmena pozdrava je potrajala nekoliko

trenutaka, a onda je Felon pogledao prema Holideju.

– Pretpostavljam da ste vi Tomov i Rudijev prijatelj, mister. Ako je tako, vrata moje kuće su vam otvorena. Ja sam Armer Felon.

– Ja sam Džon Holidej – odgovorio je na to Dok i prihvatio rančerovu pruženu ruku.

– Mister Holideje, sjašite i osećajte se kao kod svoje kuće – rekao je Felon. Zatim se vratio do ulaznih vrata i doviknuo nekome unutra. – Lesi, momci su stigli. Izađi da ih pozdraviš i ponesi jednu bocu viskija.

Dok je silazio iz sedla, Holidejevu pažnju je privuklo kretanje iza prozora koji je bio okrenut prema verandi. Pogled mu je mahinalno pošao prema prozoru i on je iza osvetljenih okana sreo radoznali pogled jedne mlade, lepe žene. Nešto kao nagoveštaj osmeha zaigralo je na ugloviima njenih punih usana, a neki neodređeni pokret glavom, malo koketan a malo namršteno gord, nagoveštavao je da Dok Holidej nije običan predmet puke radoznalosti. Odmah posle toga, nestala je sa domašaja pogleda, a Tom Sejmor je gotovo istog trenutka napućenih usana prošao pored Holideja dobacivši mu jedan strog, upozoravajući pogled. Pre nego što je Holidej mogao da reaguje na njegovo držanje, mlada žena je već stajala na ulaznim vratima i rukovala se sa Larnardom.

– Lesi, izgledate zaista vrlo lepo – rekao je Larnard obuhvatajući devojkicu od glave do pete pogledom punim iskrenog divljenja. Sa mesta na kome je stajao i sa koga je bolje mogao da vidi nego kroz prozor i osvetljena okna, Dok Holidej je zaključio da u njenom izgledu nema ničega što bi ga razočaralo u odnosu na utisak stečen pre toga. Procenio je da ima oko dvadeset dve godine, a iz njenog držanja moglo se zaključiti da je gorda i samosve-

sna. Bila je očigledno stvarno radosna što vidi Larnarda, ali je iz njenih sjajnih vrcavih očiju i nasmejanih usana još više dobrodošlice bilo namenjeno Doku i Tomu Sejmoru.

– Kad vas čovek vidi, dođe mu da sam sebi stane na žulj od besa što gubi vreme jureći za govedima po preriji i prašnjavim putevima – rekao je Sejmor. – Do sto đavola, ala ste vi porasli!

– U pravom smislu reči kao da je izrasla iz vode – umešao se Armer Felon i osmejujući se zagrlio svoju kćer. Dok su otac i kći stajali tako zagrljeni, Larnard je prišao, uzeo Lesi pod ruku i poveo je u kuću. No, Lesi je ostala u mestu i učtivo ali odlučno izvukla ruku i pogledala Doka Holideja.

– Vi ste zaboravili da se pristojno ponašate, Rudi – rekla je.

Larnard je zbunjeno pogledao Armara Felona, ali je primetio da Lesi ne skida pogled sa Holideja. Pomislio je da njenu uzdržanost treba pripisati prisutnosti stranca pa se zadovoljno osmehnuo i rekao.

– Ah, on. Izvinite Lesi, sasvim sam zaboravio. Biće da je vaš izgled učinio da za trenutak zaboravim na društvene obzire. Da vam predstavim novog čoveka. Ovo je Dok Holidej.

Holidej se uzdržano osmehnuo prema Lesi i pustio da se njegovo upoznavanje sa devojkom završi na tome. Ulazeći u kuću iza devojke i njenog oca, ponovo je ugledao izraz nelagodnosti u očima Toma Sejmore, a Tomova zabrinutost se izgleda još i povećala kada je Lesi poslužila pićem najpre Holideja, a onda i ostale. Dok je shvatio da njegova uznemirenost potiče iz devojčinog držanja prema Larnardu.

Rudi Larnard je prvi počeo razgovor. – Pa lepo, Armer. Kako stoji stvar s tim kradljivcima stoke? Pre svega, koliko ih ima? Kakvu taktiku su do sada primenji-

vali i koji je njihov krajnji cilj, ako je to poznato?

– Iskustvo s njima mi govori da su vrlo jaka i dobro organizovana banda. To su vrlo opasni ljudi koji ne prezaju ni od ubistva. U prvo vreme bili su zadovoljni sa dvadesetak goveda. Bar je tako bilo prvi put. Računao sam da će se zadovoljiti onim što su šćepali. Ali, prevario sam se.

– Razumljivo – rekao je Dok Holidej, srknuvši viski. – Niste imali posla sa zločincima i ne poznajete njihovu psihi. Oni uvek gaze sve dublje.

Larnard je s izrazom nepoverenja pogledao Holideja, nezadovoljan što mu ovaj uzima reč, ali, Felon to nije primetio. – Tačno. Nekoliko nedelja kasnije, ponovo su udarili. Našli smo trag petorice konjanika i oko četrdesetak goveda. To je već bilo nešto ozbiljnije i ja sam sa ljudima utrošio punih nedelju dana da ih uhvatim, ali bez uspeha. Kao i prvi put, lopovi su se uputili pravo prema brdima, a kao što znaš, Rudi, tamo ima na tuce puteva koji vode preko granice.

Felon je duboko uzdahnuo. – Onda sam postavio noćnu stražu, ali, to se izvrglo u tragediju. Tri moja čoveka bili su ubijeni iz zasede, a da nijedno grlo nije ukradeno. Banditi nisu ni pokušali da ih oteraju. To nisam mogao da razumem.

– U pitanju je bila nova igra. Sistem iscrpljivanja – primetio je Holidej, vadeći cigaru iz tabakere. Larnard ga je opet pogledao nezadovoljno.

– Izgleda – složio se Armer. – Sa dolaskom zime, odlučio sam da prikupim svu preostalu stoku i da je preteram na pogodnije pašnjake bliže granici. Namerao sam da kad zima prođe, popunim krdo za umanjeni broj, u nadi da će kradljivci zamoreni čekanjem odustati od daljih pokušaja. Ali, oni su me opet nadmudrili... Ubili su još dvojicu kauboja i oterali još sto grla stoke. Ljudi su postali

nervozni, u njih se uvukao strah, i ne mogu da se ljutim na njih što se boje. Zato sam odlučio da ti pišem, Rudi. Ja imam prilično dobrih ljudi na ranču, ali ovo što se događalo i događa, apsolutno prevazilazi njihove sposobnosti. Ovaj posao traži ljude tvog kova, Rudi... i Tomovog kova.

Felon je skrenuo pogled do Holideja. Holidej mu nije uzvratio pogled. Bio je obuzet devojkom Lesi. Rudi Larnard je prekinuo ćutanje.

– Sada više nemaš šta da brineš, Armere. Prepusti sve meni i ja ću se postarati da ta banda ubica ili bude povešana ili na bilo koji drugi način pokopana. – Rekavši to, Larnard je ustao, ispio do kraja piće u čaši i pružio je prema Lesi. Dok mu je ona nalivala piće, on je pažljivo posmatrao.

– Ima samo još jedno što bi trebalo da znaš, Armere – rekao je Larnard. – Ja sam preuzeo ovaj posao što se osećam obavezan prema tebi. Ali, Tom i Holidej su ovde iz drugih razloga. Ja sam im obećao četvorostruko veću platu od one koja se plaća običnim kaubojima. Ako ne prihvataš, ti reci.

– Sve ako ti kažeš, Rudi – složio se odmah Felon. – Samo me spasite onih ubica i lopova. I nemoj misliti da ćeš ti raditi bez ikakve nagrade, mister. To Armer Felon neće dopustiti.

– Ne! – ostao je nepokolebljiv Rudi Larnard. – Moje usluge su za tebe besplatne, Armere. Ne bi trebalo da te podsećam zbog čega. Večeras ćemo se smestiti, a sutra ćemo izvršiti izvidanje.

Larnard je ponovo ispraznio svoju čašu i osmehnuo se Lesi koja se udaljila ne primećujući iznenadnu nežnost u njegovim očima. Tom Sejmor je, takođe, ispio svoje piće i rekao, dajući Holideju znak rukom.

– Hajde da se smestimo, Holideje. Treba da se upoznamo sa ljudima i da im kažemo ko smo i zašto smo ovde. To bi bilo u redu.

– Da – složio se Holidej. – Gde ćemo spavati?

– Pored spavaonice ima dva mala odeljenja koja će vam odgovarati.

– Fino – složio se Dok i pružio praznu čašu Lesi. – Hvala, mis Felon.

– Zovite me Lesi, mister Holideje – popravila ga je ona. – Niko me na ranču ne zove mis Felon.

Holidej se osmehnuo krajičkom usana i okrenuo se da pođe. Tom Sejmor je pošao za njegovim primerom.

Upoznavanje s ostalim kaubojima, od kojih niko nije pokazao previše oduševljenja za dvojicu novodošavših, oduzelo im je nekoliko minuta. Naviknutom na takav prijem, Doku Holideju to nije nimalo smetalo. Kasnije, dok se umivao na pumpi nedaleko od spavaonice, Holidej je ugledao Larnarda i Lesi Felon kako vodeći Larnardovog konja idu prema štali. Brišući lice ubrusom, Sejmor je zapazio Holidejev pogled i njegovo interesovanje kada se Larnard odjednom zaustavio i privukao Lesi sebi. Lesi se odvojila od njega kao da joj taj njegov izraz naklonosti nije odgovarao, i Sejmor je to prokomentarisao iako ga niko nije pitao.

– Skrećem vam pažnju, Dok, da Rudi misli ozbiljno sa Lesi, davolski ozbiljno. Nemojte učiniti ništa, nemojte dati nikakav nagoveštaj koji bi mogao imati za posledicu da Rudi promeni stav prema vama. Hant je bio jedno, a Rudi Larnard je nešto sasvim drugo.

Dok Holidej se kiselo osmehnuo. Nikada nije voleo da mu neko određuje uslove ponašanja i Sejmorove reči, mada prijateljski izgovorene nisu mu se dopale. No, prešao je preko upozorenja bez komentara. – To je Larnardova stvar, Tome. Ja moram vama da skrenem pažnju da ne volim kad me neko mnogo ograničava. Ali, ne bojte se. Neću se mešati u njegove privatne stvari. To nije moj manir.

Završivši umivanje, Dok se popeo uz stepenice, prešao preko terase i ušavši u svoju sobu bacio se na ležaj. Ležeći na leđima, misli su mu poletele do Lesi Felon i on je s naporom uspeo da ih odagna. Ali, malo kasnije, kada je počeo da ga hvata san, pred oči mu se opet vratila njena slika, a nozdrve mu je mučilački zagolicao sladak miris njene kose.

VI

Kada je njen otac izašao iz svoje sobe, Lesi Feslon je već bila ustala, što je bila iznenađujuća činjenica zbog koje je Armer Felon protrljao svoje dremljive oči kao da ne veruje ono što vidi. Iznenaden time, zastao je i radoznalo pogledao svoju kćer. Videvši njegov zaprepašćen pogled, Lesi mu je radosno poželela dobro jutro i nastavila da priprema doručak. Kada je doručak stavila na sto, on je opet iznenađeno pogledao, još uvek ne verujući da je ono što vidi moguće.

– Ne izgleda mi da jutros imaš baš dobar apetit, tatice? – rekla je devojka, naginjući se prema njemu da ga poljubi u obraz.

– Doručak izgleda fini, ali šta se desilo sa kuvarom, gde je on?

– Rekla sam mu da pojaše konja i ode u preriju da vidi šta se radi kod kauboja koji skupljaju stoku, tata. U ovim napor-nim danima, tim ljudima je potrebna bolja hrana od tvrdo skuvanog pasulja, suvog mesa i crne kafe.

Felon je iznenađeno digao obrve, ne sećajući se da je njegova kći ikada ranije vodila računa i o takvim činjenicama. – Ne znam zbog čega si sada došla na to, ali, ti ljudi su naviknuti na suhu hranu i logorsku vatru. Vidim da imaš nameru da ih pokvariš, devojko. Zar ti je stalo da ka-

snije od tvog tate traže više nego što je to uobičajeno za obične kauboje?

– Ne, tata, ne verujem da će doći do toga. U stvari, ako hoćeš da ti iskreno priznam, već mi je bilo dojadilo da samo sedim kod kuće i ne radim ništa. Čini mi se da je krajnje vreme da nešto počnem da radim.

Umesto odgovora, Armen Felon je nešto nerazumljivo progundao sebi u bradu, a onda se bacio na doručak, prijatno iznenađen načinom na koji je Lesi spremila pečeni hleb. Sve do toga jutra Lesi nikada nije pokazivala ni najmanju sklonost da se prihvati bilo kakvog kućnog posla i više je volela da pojaše konja i da se pridruži kaubojima u preriji ili da se zabavi oko ogradenog prostora za konje gde je hranila i čistila dva mlada belca koje joj je tata Felon dao na poklon onoga dana kada se vratila iz koledža. Činjenica da je odjednom ispoljila interesovanje da vodi brigu o nekom čoveku ipak ga nije dugo čudila, jer je uočivši u jednom trenutku nabujalost njenih grudi, shvatio da Lesi nije više dete, i da je pre nego što je on to shvatio, postala odrasla žena. Ona je zaista bila pristala, lepa žena, koja je možda svesno a možda nesvesno tražila čoveka za sebe.

– Pošto budem završio doručak, ja ću poći da proverim kako kauboji napreduju sa prikupljanjem stoke, Lesi – rekao je Felon. – Da li bi ti možda htela da podeliš sa mnom?

Na njegove reči Lesi se okrenula od štednjaka i nagradila ga širokim osmehom. – Da, tatice. Baš bih volela da podem s tobom.

– Dobro, ako je tako osedlaj svoga konja i reci Džonsu da za mene pripremi mog vranca... voleo bih da se držiš malo podalje od ljudi. Mislim od svih ljudi.

Osmeh na devojčinom licu odjednom

je nestao. – Šta imaš na umu kad mi to tako kažeš, tata? – zapitala je.

– Čini mi se da sam bio dovoljno jasan, devojko. Hoću da kažem da me naši ljudi koji su do sada bili na ranču ne zabrinjavaju, ali Rudi, Tom Sejmor i onaj novi, treći čovek Holidej, su nešto sasvim drugo.

Pošto je završio doručak, Armer Felon je ustao, uzeo je za laktove i držeći je čvrsto odmakao je za dužinu ruku.

– Lesi, devojko, u ovom svetu muškarača ti si svakako nešto osobito kao mlada poželjna žena, što jesi. U poslednje vreme, to ti do sada nisam rekao, zapazio sam kakav utisak ostavljaš na ljude.

Lesi se stidljivo osmehnula i lice joj se oblilo rumenilom. – Zar možda misliš da ja ne znam kako treba da se ponašam i da nisam u stanju da svoje ponašanje prilagodim ovoj situaciji?

– Ne, ne, daleko od toga, mislim da znaš da se ponašaš i da umeš da se kontrolišeš, devojko – rekao je Felon malo pokunjeno. – Ali, kao što sam ti već rekao, nisam nimalo zabrinut zbog ljudi koji su od ranije s nama. Oni vrlo dobro znaju ko si ti, a ko su oni i ne sumnjam da znaju gde im je mesto. Ali, sada su tu Rudi i Tom, i onaj Holidej, a oni su potpuno drugačija vrsta ljudi. Ti to ne znaš, nisi imala prilike da takve ljude sretneš i upoznaš. To je i bolje za tebe, ali, ja takve ljude znam. Oni obično ne postavljaju granice svojim željama i uzimaju ono što žele i kada to žele. Oni ne poštuju nikakva pravila ili bar ne poštuju pravila kojih se mi ostali pridržavamo.

Lesi se zaprepašćeno odmakla od njega i pogledala ga. – Tata, šta ti to meni govoriš? Pa, mister Larnard i mister Sejmor su tvoji prijatelji. Oni su ovde da bi nam pomogli da očistimo ranč od kradljivaca stoke i da nam pomognu da je oteramo na tržište. Valjda ne sumnjaš da bi neki od

njih mogao imati nečasne namere prema meni?

– Samo želim da ti skrenem pažnju i da se osiguram da ti stvar shvatiš kako treba. Hteo bih da ti kažem da nikako ne želim da Rudi sebi uvrta u glavu neke pogrešne ideje o tebi i njemu. Prema tome, kažem ti da treba da paziš i da budeš obazriva, je li tako?

Lesi se ugrizla za usnu po prvi put u svome životu razočarana svojim ocem. U tom trenutku shvatila je da je iznajmljivanje Rudija Larnarda i Toma Sejmora za njega bilo vrlo mučno i da je tu odluku doneo tek posle dužeg kolebanja.

– Tata, nijedan od njih meni ne znači ni trunčicu više nego što znače tebi – rekla je. – To se naročito odnosi na Toma Sejmora, koji, kako mi se čini, na mene nikada nije gledao drukčije nego... pa eto, drukčije nego što bi gledao svoju sestru. A što se tiče Rudija Larnarda, pa Rudi je već prešao tridesetu. On je čovek koji je navikao na pokret, čovek koji verovatno nikada neće poželeti da se negde skrasi i da sa nekom ženom osnuje sebi dom.

– Ne bih ti savetovao da budeš tako sigurna u to, Lesi – odgovorio je Felon ozbiljno. – A prema načinu kako se prema tebi ponaša, stekao sam neprijatan osećaj da on na tebe već kao da polaže neko pravo. Odbio je da od mene uzme novac za uslugu. Ako ne želi da uzme novac i da bude plaćen za ono što ovde čini, šta je onda njegova cena? Ne bih želeo da budem prinuđen da mu kasnije kažem da nije dobrodošao za člana moje porodice, to nikako ne bih želeo.

S izrazom nedoumice Lesi je prešla preko odaje i ponovo prišla štednjaku. Izvesno vreme je skupljala posuđe i šerpe, očigledno ne znajući šta sa sobom da čini. Osećala se nelagodno, jer su joj reči njenog oca jasno predočile šta bi moglo da

se desi. Iako se osećala ženom, otvorenost njenog oca nije joj bila prijatna.

Shvatajući šta se u njenoj duši događa, Armer Felon je ustao od stola i pošto je izvesno vreme stajao na vratima svoje kuće, vukući noge, uputio se ka spavaonici. Dok je prelazio preko dvorišta, pogledao je prema vrhovima brežuljaka iza kojih su se nalazili njegovi najbolji pašnjaci. Tamo na tim pašnjacima, tri čoveka poznata po svojoj sposobnosti baratanja oružjem, kontrolisali su prikupljanje njegovog stada. Ako bi se desilo da kradljivci stoke dođu i okušaju sreću protiv trojice takvih kalibara, Armer Felon je znao da će krv sasvim sigurno biti prolivena. Pa ipak, protiv toga nije mogao ništa.

*

– Rudi dobro zna svoj posao, zar ne Holideje – rekao je Tom Sejmor Holideju, kada je ovaj sjahao u senci jedne nakrivljene stene i nasuo sebi kafu iz lonca koji je stajao na vratištu.

– Da, izgleda da zna kako se to radi – složio se Holidej.

– Da nekom nesrećom nije bio priuđen da pođe putem revolveraša, kladim se da bi bio jedan od najboljih nadzornika ranča u ovom kraju, Holideje – nastavio je Sejmor zadovoljan tom konstatacijom. Zatim se udobnije namestio na svom mestu, vrhom prsta zabacio šešir niže na potiljak, puštajući tako da mu pramenovi dugačke kose pokriju uši i delove obrijanog lica. Gledajući ga tako, Holideju se činilo da Sejmor izgleda mnogo umorniji nego kada su pre dva dana došli na mesto skupljanja stada.

– Do sada je sve išlo dobro – rekao je Holidej. – Koliko grla stoke misliš da je skupljeno?

Sejmor je obuhvatio pogledom poprilično veliko krdo ugojenih goveda koja su pasla na ravnom terenu niže ispod njih. –

Pa, računam negde između šest i sedam stotina. Rudi kaže da bi trebalo da prikupimo blizu osam stotina. Neka me vrag nosi ako znam odakle će doterati još stotinu.

– S one strane brda ima još nekih pašnjaka – rekao je Dok Holidej, na šta ga je Tom Sejmor s izrazom nepoverenja pogledao.

– Misliš da tamo ima još stotinu ili više grla, Holideje? Nešto mi se ne čini da bi to bilo moguće.

– Kažem ti samo ono što sam video. Po tragovima koje sam našao, zaključujem da je dosta goveda otišlo tim pravcem. Po boji terena na ovim gornjim delovima brda, očekujem da ćemo u brdima, a tim više na drugoj strani, naići na mesto gde ima sasvim fine i sveže trave. Stoka voli svežu travu i ne bi me ni malo čudilo ako je dobar broj odlutao u potrazi za njom. Tako se moglo desiti da se neka od njih zagube i odu na drugu stranu.

Tom Sejmor je treptao očima i počeo se rukom po bradi. – Izgleda mi da Rudi nije jedini koji nešto zna o skupljanju i čuvanju stoke. Odakle ste vi to naučili?

– Sa više izvora. Pre svega dosta sam skitao po ovim oblastima, ali najvažnija saznanja prikupio sam od Apača.

– Apača? Kakve ste vi veze imali s njima?

– Bilo bi možda preterano ako bih vam rekao da njima dugujem život – rekao je Holidej. – Ali, u svakom slučaju, oni su me mnogo zadužili. Od njih sam naučio mnoge stvari iz prirode.

– A gde ste naučili da baratate revolverom?

Dok Holidej se lukavo osmehnuo i slegnuo ramenima. – Možda sam, kao mnogi drugi lutao zapadom i tako se uvalio u mnoštvo raznih neprilika iz kojih sam morao na neki način da se izvučem. Kao što znate, nevolja čoveka mnogo čemu nauči.

Izraz Sejmorovog lica se nešto smračio, ali on na to nije ništa odgovorio. Dan je bio vruć, čak je i sedenje u senci stene bilo skoro nepodnošljivo, a ipak je Rudi Larnard i dalje jahao ravnicom, obilazeći kamenitu pustaru.

Kada se konačno ponovo pojavio na vidiku, pred njim je trčala mala grupica goveda gonjena njegovim korbačem i njegovom vikom. Priterao ih je uz ostalo stado, dojahao do dvojice koji su ležali u hladu, sjahao iz sedla i prilazeći duboko odahnuo. Onda je rekao.

– Tamo gore je predeo od vulkanskog kamenja. Moglo bi se desiti da tamo nademo priličan broj zalutalih goveda.

Sejmor je ozbiljno klimnuo glavom i promrmljao. – Holidej je maločas rekao baš to. Po njegovoj proceni, tamo bi se moglo nalaziti stotinu ili možda čak stodeset goveda.

Rudi Larnard je nabrao čelo. – Moguće – rekao je. – Hoćete li da pođete da proverite, Holideje, mogli biste poći iz ovih stopa.

– Pa, mogli bismo – Holidej je ustao i vinuvši se konju na leđa, obuhvatio pogledom neravan predeo koji se pružao ispred njih. – Predlažem da ja krenem desnom stranom kroz onaj prolaz, pa ću odatle poterati niz klanac sve što budem našao. Vi biste mogli krenuti levom stranom.

– Slažem se – rekao je Larnard.

Dok Holidej je uzjahao i pustio svog konja da pođe putem koji sam izabere. Kad je iščezao sa vidika, iza jednog kamenjem prekrivenog brda, Tom Sejmor se obratio Larnardu. – Znaš, što više vas gledam, sve mi se više čini da vas dvojica imate dosta zajedničkog, Rudi. Obojica doprinosite da se osećam kao da ovde uopšte nisam potreban.

– Prikupljanje stoke je jedna stvar, Tome – rekao je Larnard neusiljeno, ali je odmah posle toga njegov glas postao

oštriji i grublji – a sasvim je druga stvar sačuvati ga od kradljivaca stoke i sprečiti da se goveda razbeže. Tek tada ćemo videti od kakvog je gvožđa iskovan ovaj naš novi prijatelj Dok Holidej.

– Meni se čini da nije od lošeg materijala, Rudi – rekao je Sejmor. A onda je, pošto je za te reči dobio od Larnarda jedan nezadovoljan pogled, pošao svojim putem i to sasvim levo od onog pravca koji je uzeo Dok Holidej. Puna dva sata jahao je Tom Sejmor po nepodnošljivoj vrućini, ali, nije naišao ni na jedno grlo. Našao je klanac koji su Dok Holidej i Rudi Larnard već poznavali i laganim hodom se uputio duž njega. Kada je stigao do kraja klanca, otkrio je da je Dok Holidej već bio okupio nekih četrdesetak dobro uhranjenih goveda i da ih je skrdio u jednoj jaruzi dobro oivičenoj visokim stenama. Sjahavši iz sedla, Sejmor je čučnuo uz jedan kamen i rekao.

– To se zove zaraditi novac u znoju lica svoga. Zar ova vrućina nije da se od nje poludi?

– Naravno Tome, vrelo je kao u paklu – odgovorio je Dok Holidej bez mnogo dvoumljenja. No, tek što je poslednja reč sletela sa njegovih usana, Holidej je pružio ruku i povukao Toma Sejmora na zemlju. Sejmor je već hteo da protestuje. Ali se u tom trenutku tane ispaljeno iz neke udaljene puške zarilo u zemlju na mestu gde je on maločas stajao. Odjek ispaljenog hica još se razlamao u klancu, a Dok Holidej je već skočio i punom brzinom potrčao niz kamenitu padinu prema svom konju. Pošto ga je prvi šok iznenađenja prošao, Tom Sejmor se punom brzinom uputio za njim, sledeći njegov primer. Kada su se obojica našli u sedlu, do njihovih ušiju dopro je udaljeni topot konja u trku.

– Sto mu gromova! – povikao je Tom Sejmor i izvadio revolver iz futrole.

Dok Holidej mu je digao ruku i rekao – Nema nikakvog smisla da ga gonimo, Tome. Ovaj napad čini mi se da podseća na klopku.

– A mene, naprotiv, podseća na zeca koji se upustio u avanturu za koju nije dorastao, Holideje – bio je Sejmorov ljutiti odgovor. – Nemam nameru da dozvolim da mi ta hulja pobegne.

– Ja mislim da bi bilo bolje da ostanemo kod stoke koju smo skupili. – Rekao je Holidej umirujućim tonom. – Do ovog trenutka Larnard je verovatno već prošao iza brda s ostatkom okupljenog krda. Čini mi se da će naš nadobudni strelac najverovatnije naleteti pravo na njega.

Tom Sejmor je zaustio nešto da kaže, kada je iza isprelamanog brdskog prevoja odjeknuo revolverski pucanj. Prvi pucanj bio je praćen drugim, a zatim odmah i trećim.

– To će svakako biti Rudi – kliknuo je Sejmor zadovoljno. – Ona dva poslednja hica prepoznajem kao da je na njima utisnut njegov žig, Holideje. Prvi hitac bio je namenjen da zaustavi begunca, a drugi i treći poslali su ga na groblje.

– Pa, hajde da to proverimo – rekao je Holidej i stiskom kolena poterao svog konja u trk. Dok su jahali, razmišljao je o Sejmorovim rečima. Za divno čudo, Larnard kao da je imao nekakav sistem kako da izađe na kraj sa svojim protivnicima, neku finesu koja je bila svojstvena samo njemu, po kojoj se takoreći mogao prepoznati. Otuda, po Holidejevom mišljenju, Rudi Larnard nije bio običan revolveraš.

Malo zatim Holidej i Sejmor prošli su pored jednog grebena i zašavši iza brda ušli u ravnu otvorenu preriju. U vazduhu se osećao miris sumpora, ali Dok Holidej je znao da taj miris nema nikakve veze sa mirisom baruta koji se još uvek širio iz cevi Rudijevo puštenog revolvera.

Larnard je stajao pored svog konja pogleda uperenog ispod sebe. Ispred njegovih nogu na zemlji je ležalo nečije okrvavljeno telo. Kada su se Holidej i Sejmor na konjima približili, on ih je samo kratko pogledao, a zatim vrhom noge okrenuo mrtvog čoveka na leđa i pogledavši mu u lice, bezizrazno rekao. – Erkinson.

– Da to je on – složio se Tom Sejmor ne silazeći iz sedla. – Najpre Vajteker i Bolger, a sada i taj mali kržljavi kepec Erkinson. Možda je Bili Hant negde u blizini – dodao je ipak tihim glasom.

– On je negde u blizini – rekao je Larnard. – Ali, mislim da će se držati na razumnoj udaljenosti. Čini mi se da bismo mogli da pođemo prema gradu, Tome.

Tom Sejmor se ispravio u sedlu kao da nije očekivao takav Larnardov predlog. – Ovog momenta, Rudi?

– Da bismo stigli do grada, treba nam dosta vremena, u najmanju ruku onoliko koliko je ostalo do kraja dana. Holidej može ostati i doterati stoku. Ako smatra za potrebno, mogao bi pozvati nekog od kauboja u pomoć.

– A šta ako ta banda hulja napadne Holideja dok je sam, Rudi? Sto mu đavola, njih je cela grupa, a on je samo jedan čovek i ...

– Atkinson nikada nije bio ništa više od običnog Bilijevog špijuna i izviđača, Tome. Sećaš li se toga? On je uvek bio poslan da stvari samo izvidi i proveri. Verujem da u jednom momentu nije mogao odoleti iskušenju da svoj loš ugled među banditima popravi na taj način što bi nekoga od nas smaknuo. Ne, kako ja vidim stvar, Hant je čovek koji svoje poslove obavlja savesno i brižljivo i koji ne upada ni u kakve greške. On je sada sigurno u gradu, a s njim je svakako i O'Rorke, a može biti i još neko od one bande koju smo videli u Lusku.

Rudi Larnard je priveo sebi konja i vino se u sedlo. Uputivši Holideju još jedan prodoran pogled, on je nekoliko metara dalje zaustavio svog konja. Tom Sejmor se izvesno vreme kolebao, a onda je na kraju rekao samo kratko. – Žao mi je što te ostavljamo prepuštenog samom sebi, Holideje. Zabij samo glavu u zaklon i čuvaj se dobro, važi?

Dok Holidej je bez reči klimnuo glavom i pogledom ispratio dvojicu svojih saputnika koji su se udaljavali. Pogledao je smrknuto telo mrtvog čoveka koje je ležalo na zemlji, a zatim ponovo poterao konja u trk i nastavio da skuplja stoku koju su on i Tom Sejmor bili takoreći već skrdili.

Nešto kasnije, dok je terao stoku niz ravnu preriju, naišao je na ostatak velikog stada i, terajući ih pred sobom, uputio se prema reci o kojoj je Rudi Larnard maločas govorio.

VII

Lesi Felon je prva videla mrtvog čoveka. Vetar koji je toga dana duvao, prekrpio je mrlje krvi na njegovom licu i odelu, ali sloj prašine nije bio dovoljno debeo da prekrije celo telo. Lesi je trgla uzde i okrenula konja gledajući oca užasnutim pogledom.

– Ostani malo dalje, devojko! – rekao je Felon.

Rančer je mamuznuo konja, prišao bliže mestu gde je leš ležao, sjahao i bliže osmotrio poginulog. Ubijeni mu nije bio poznat.

Vrativši se do Lesi, Felon je rekao. – Nemamo vremena da za njega učinimo nešto više. Mislim da bi bilo najbolje da nastavimo dalje. Po tragovima koje vidim, čini mi se da su već prikupili veliki broj stoke. Tragovi su stari najviše nekoliko sati.

Lesi nije mogla da se uzdrži da još jednom letimice ne pogleda mrtvog čoveka. – Da li ga poznaješ, tata?

Armer Felon je samo ćutke odmahnuo glavom i nastavio da jaše uputivši se izlazu iz jaruge, odakle je put vodio u ravnu, blago nagnutu preriju. Vrelo sunce peklo ga je kroz staru filcanu košulju. Mada je kao stari prerijski vuk bio naviknut na tegobe Divljeg zapada, bilo je prošlo prilično dugo vremena od kako je poslednji put morao da se izloži nepodnošljivoj vrelini tih letnjih prepodneva.

Lesi je jahala za njim još uvek preturajući u mislima stravičan prizor smrti koji je neposredno pre toga videla. U svim dosadašnjim sukobima sa kradljivcima stoke, njen otac je vodio računa da je drži podalje od šokantnih prizora koji u takvim obračunima nisu bili retki. Sada, kada je prvi put videla mrtvog čoveka, počela je da shvata svu dubinu opasnosti kojoj se njen otac neprekidno izlagao.

Bilo je skoro podne kada su obišli oko jednog niskog uzvišenja obraslog retkim žbunjem i kržljivim drvećem i ugledali veliko stado okupljeno na obali pored reke. Većina Felonovih kaubojia dokono se odmarala u hladu jedne skupine drveća. Neki od njih ležali su ispruženi na prostrtim čebadima, a dvojica ili trojica njih kupali su se u bistroj reci. O Tomu Sejmoru ili Rudiju Larnardu nije bilo nikakvog znaka, ali su malo dalje od grupe kaubojia ugledali Doka Holideja u hladu lisnate krošnje jednog drveta.

Felon je odjahao do Poupa Grejvsa, kaubojia koji je sa njim radio već više od deset godina.

– Šta se to ovde događalo, Poupe? – zapitao je Felon starog kaubojia. – Nigde ne vidim ni Larnarda niti Sejмора. Šta je sa njima?

– Njih dvojica su otišli u grad, mister Felone – odgovorio mu je Grejvs. – Ne

znam zbog čega su otišli i iskreno rečeno nije me ni briga. Holidej je rekao da su otišli i od njihovog odlaska on je preuzeo komandu i raspoređivao je posao. Koliko sam mogao da zaključim, on dobro poznaje posao i njih dvojica nam nisu ni najmanje nedostajali.

Govoreći to, Grejvs ih je umorno pogledao ne pokazujući želju ili nameru da nastavi razgovor. Kada se udaljio da bi našao što prijatniju hladovinu od podnevne žege, Felon i Lesi su se uputili prema Doku Holideju. Kada su prišli bliže, on je ustao i ležerno ih pozdravio.

– Šta se to desilo da su Larnard i Sejmor odlučili da odu u grad, Holideje? – zapitao je Felon. – Mislio sam da će vam prva dužnost biti kada stado bude okupljeno, da se postarate da ono bude u pokretu. Naravno, ukoliko niste odlučili da ga zadržite ovde i na taj način prosto namamite nevolju na vrat.

Dok Holidej je slegnuo ramenima. – Ne bih znao da vam kažem šta Larnard ima na umu i šta je njegova dužnost bila, sem da su se on i Sejmor uputili u grad. Pretpostavljam da su tamo otišli u lov.

– U lov? – zapitao je Felon iznenađeno.

– Da, lov na prijatelja onog čoveka koga je Larnard bio prinuđen da ubije, mister Felone. Po onome što sam uzgred čuo, Larnard tačno zna s kim treba da se uhvati u koštac i želi da taj obračun sa bandom što pre istera na čistinu. Uzgred rečeno, ne znam zašto ste povelili svoju kćer, mister Felone, ali, meni se čini da ovo nije mesto za devojkicu kao što je ona. Ma šta da Larnard ima na umu, ono što nam predstoji u svakom slučaju neće biti koktel partija gde ćemo se smežati, pričati viceve i zabavljati.

Lesi je porumenela, ali Felon na to nije ništa odgovorio. Bio je, izgleda, obuzet posmatranjem stada i nastojanjem da ustanovi približan broj okupljenih grla.

Pošto je posle nekoliko trenutaka na njegovom licu zaigrao izraz zadovoljstva, Felon je rekao. – Holideje, mislim da bi bilo najbolje da pokrenemo stado. Ali, tu ima jedna nezgoda. To morate učiniti vi sa kaubojima i morate da preuzmete odgovornost i komandu za dalji pokret. Ja hoću da ostanem ovde da sačekam Rudija i da lično proverim šta se događa. Ali, što se mene lično tiče, mislim da je najvažnije da se krdo pokrene prema pijaci. Kada jednom budemo stigli na mesto prodaje, ni malo me se neće ticati šta neki revolvertaši imaju na umu.

Izraz koji je Felon upotrebio nije prijao Holidejevom uhu i on nije mogao da prikrije svoje negodovanje i osećanje da ga je Felon tim rečima direktno uvredio. U ostalom, nije hteo ni da prikrije svoje osećanje prema čoveku kome je, u krajnjoj liniji, došao da pomogne. Pogledao ga je sa neskrivenim negodovanjem, a onda je poveo svog konja iz hladovine, blago ga pomilovao i bacio se u sedlo. Pri tome je rekao. – Idemo da se nagutamo malo prašine, mali moj. Ne bih voleo ipak da vidim da mis Felon guta tu istu prašinu kao mi.

Rekavši to, Holidej je otišao svojim putem. Felon ga je posmatrao čvrsto stisnutih usana, prateći pažljivo svaki njegov pokret dok je ljude do tada dokono opružene u hladovini organizovao da pođu za svojim poslom. Malo zatim, stado je krenulo ujednačenim hodom, prešlo preko potoka i zagazilo u preriju.

– Kako je on to samo razgovarao s tobom, tata! – rekla je Lesi blistajući očima od nezadovoljstva. – Nije trebalo da mu dozvoliš da se završi na tome. Celog tvog života borio si se da stvoriš ovaj ranč i stekneš određeni autoritet. Zašto si dozvolio da jedan kockar, bez obzira što je pristojno obučen i što se pristojno ponaša,

govori tebi šta da radiš u svojoj sopstvenoj kući?

Felon je izvesno vreme ćutke posmatrao svoju kćer, a onda joj je rekao mirno. – Činjenica je da je on, zlato moje, u pravu. Hteli mi to ili ne, moramo priznati da ovo mesto nije za tebe. U svakom slučaju, meni nije žao što je Holidej malo slobodniji, Lesi, već zbog one druge dvojice. Oni su mi više krivi, jer nije trebalo da odu i da Holideju prepuste komandu nad kaubojima. Priznajem, po onome što sam do sada video, da je on sposoban i iskusen čovek, bez obzira što na prvi pogled podseća na varošanina i kicoša, priznajem da je vraški sposoban. Ali, pre svega, oni su trebali da budu ovde. Ja se vraćam. Ti nastavi i idi kući, a ja ću ih potražiti u gradu. Za to vreme ti budi kod kuće, jesi li me dobro razumela Lesi?

Lesi je klimnula glavom, potvrđujući da ga je razumela, ali je sve vreme posmatrala Holideja koji se udaljavao. Ono što ju je čudilo, bila je činjenica da su tako iskustni i prekaljeni kauboji kao što su bili Poup Grejvs i ostali iz njegove pratnje, tako brzo i bez pogovora prihvatili Holidejevo vodstvo. Zaista čudno. Uprkos njenoj brizi za oca, uhvatila je sebe da o Holideju ima veoma povoljno mišljenje, da ga čak obožava. Procenila je da nije samo nalickani varošanin, početnik u avanturama, već da je čovek koji zna svoje sposobnosti, drži do sebe i čini ono što smatra da je za njega i one oko njega najbolje.

Felon je okrenuo svog konja, još jednom pogledao Lesi i klimnuo joj glavom u znak pozdrava, a onda poterao ždrepcu preko neravnog terena prošaranog sitnim stenama. Jahao je ćuteći, utonuo u misli. Shvatajući očevo raspoloženje Lesi je jahalagano pored njega sve dok nisu stigli do jedne raskrsnice gde se odvajao putejljak koji je vodio prema Felonovom ranču.

– Budi oprezan, tata – posavetovala ga je devojka tiho.

Almerovo lice naoblačilo je izraz zabrinutosti. – Ja sam uvek oprezan, devojko – promrmrljao je. – Nemoj se brinuti za mene. I kao što sam ti rekao, ostani kod kuće.

– Učiniću kao što kažeš, tata. Ali, još jednom te molim da budeš pažljiv. Hoću da kažem da budeš pažljiv sa mister Larnardom. Razmišljala sam o onome što si mi jutros rekao o njemu, i mislim da si potpuno u pravu.

Pre nego što je Armer Felon mogao nešto da joj odgovori, Lesi je potegla vodice svog konja i poterala ga u trk. Armer Felon je izvesno vreme ostao na raskršću gledajući je kako odlazi i veliki teret i briga skinuli su mu se sa srca. Odahnuo je s olakšanjem i nastavio da jaše u pravcu grada.

*

– Ima li nekog traga od njega? – zapitao je Rudi Larnard kada je Tom Sejmor prišao i pridružio mu se. Tom Sejmor je inače čitav sat obilazio gradske salune i razne izbe u potrazi za čovekom ili možda ljudima sa kojima su hteli da se obračunaju.

– Nikakvog. Čimi mi se da smo pogrešno proračunali, Rudi. Hant još uvek nije prispeo u grad.

– On je došao Tome, u svakom slučaju je došao – rekavši to, Rudi Larnard je odšetao nazad u zaklon iza dovratka na ulazu u trgovinu. – Mora biti da je tu negde, samo što vreba svoj trenutak. Hant je sigurno bio umešan u igru zajedno sa svojim glupavim bratom Filom, i po svoj prilici da i dalje namerava da se dočepa krda, kada dogon bude priveden kraju. Ali, mene lično to ni najmanje ne brine. Ono što me zabrinjava, to je činjenica da Bili Hant i onaj podmukli ubica O 'Rorke izgleda

misle da nas dvojica za njih više ne predstavljamo neku naročitu opasnost. Izgleda da su tako procenili sadašnji položaj.

– E, u tome će se prevariti – rekao je Tom Sejmor samouvereno.

– I hoće. No, pričanje je uzalud, njih ovde nema. Hajdemo do naših konja i da više ne gubimo vreme u ovoj smrdljivoj rupi. Uz put ćemo svratiti na ranč.

Tom Sejmor je bez reči prihvatio njegov poziv. Nekoliko minuta kasnije, njih dvojica su čuteći jahali, Larnard zaokupljen mislima o Lesi Felon i njenoj hladnoći prema njemu, a Sejmor razmišljajući i pitajući se o tome kako je Dok Holidej uspeo da izađe na kraj sa prikupljanjem stoke i ostalim obavezama, koje su mu prepustili.

Dvojica najamnika došli su do Felonove ranč kuće tek nešto posle podneva, u rano popodne. Videvši ih da dolaze, Lesi je izašla na verandu da ih pozdravi. Pošto je rekao Sejmoru da ostane gde je, Larnard je sjahao i uputio se uz stepenice prema devojci. Lesi je nehotice učinila korak nazad i Larnard je pogledao radoznalo.

– Zar nešto nije u redu? – zapitao je.

– Zar niste videli tatu? – odgovorila je ona pitanjem umesto odgovora.

Larnard je odrečno odmahnuo glavom. – Ne, nismo ga videli. Sve vreme smo bili u gradu.

– Tata to zna, mister Larnarde. Moram da vam kažem da je zbog toga dosta ljut.

Larnardovo lice zamračio je oblak nezadovoljstva.

– Mister Larnarde? – Graknuo je Larnard glasom iz koga se naziralo nezadovoljstvo, ljutnja i iznenađenje. – Šta sad to treba da znači, devojko? Šta se to, do đavola, desilo?

Lesi je ustuknula još korak nazad. Videvši zbunjenost na njenom licu, Tom Sejmor je priterao svog konja bliže ogradi

verande. Ali, mada je krajičkom oka zapazio Sejmorovo kretanje, Larnard na njega nije obratio ni najmanju pažnju.

Lesi je nastavila. – Tata i ja smo pošli u preriju da vidimo kako se odvija prikupljanje stoke i koliki je napredak učinjen u tome, mister Larnarde. Tamo smo našli mister Holideja i razgovarali s njim i on nam je rekao da ste vi ubili čoveka na čije telo smo naišli u stenovitoj preriji.

– Neka đavo nosi Holideja! – prasnuo je Rudi Larnard i njegova ruka je mahinalno pala na dršku revolvera. – Da ne namerava on slučajno da od mene napravi budalu?

Lesi je ustuknula još korak nazad, zaprepašćena Larnardovim glasom iz koga je izbijalo vulkansko nasilje. On se odjednom okrenuo, sišao niz stepenice verande i bacio se u sedlo. Okrećući svoga konja dobacio je tonom koji je podsećao na preteće mumljanje. – Devojko, recite vašem tati da ja vodim ovu grupu, a ne Holidej. I recite mu da se drži što dalje od krda i od ljudi, a da, takođe, i vas drži što dalje. Ja ću već smiriti našeg prijatelja Holideja.

Lesi je pritrčala ogradi verande i doviknula nešto Rudiju Larnardu, ali je topot kopita prigušio njene reči.

Tom Sejmor je na to rekao. – Biće sve u redu, mis Lesi. Ali, učinite ono što je Rudi rekao i vodite računa da se ne mešate. Imam neki neprijatan osećaj da će temperamenti doći do belog usijanja.

– Mister Holidej nije učinio ništa rdavo, mister Sejmore! – Zavapila je Lesi.

– To ćemo videti mis Lesi – rekao je Sejmor.

Sejmor je okrenuo svog konja i poterao ga za Larnardom koji se već nalazio na znatnoj udaljenosti od kuće. Tako su jedan za drugim, tutnjeći na konjima, sjurili niz blago nagnutu preriju, stigli do potoka gde su iz mnoštva tragova i izgažene zemlje razabrali da su Felonovi ljudi i Dok

Holidej poterali krdo dalje s onog mesta na kome im je bilo rečeno da treba čekati.

Glasno proklinjući, Larnard je rekao. – Tome, i tebe malo krivim za ovo što se desilo. Ti si ga branio i govorio da je pouzdan. Šta sada kažeš?

– O čemu to, Rudi? – zapitao je Sejmor mirno.

– Šta sada kažeš na to što je on poterao stado i preuzeo komandu. Ako misliš da ne znam šta ta podla zmija i skitnica namerava, onda mora biti da me smatraš za budalu. Taj nitkov je već uspeo da za sebe zainteresuje Lesi, primetio sam da ga ona neprekidno posmatra. Šta ako on dotera stoku do granice, dok mi idemo iza njih i štitimo ih od napadača? Časti mi moje, naš prijatelj Holidej je napravio pogrešan račun, račun bez krčmara, videćeš.

Tom Sejmor se lako namrštio, ali nije odgovorio ništa. Larnard je poterao svog konja preko potoka i stigavši na drugu obalu, počeo da posmatra tragove koje je krdo ostavilo za sobom. Posle, izvesnog vremena, okrenuo se u sedlu i rekao. – Tome, kad budemo stigli Holideja, želim da ostaneš po strani i da se ne mešaš.

Larnard je izvadio revolver i proverio da li je pun. Taj njegov pokret izazvao je kod Sejmora kratko gundanje, a odmah potom, Sejmor je dodao kratko. – Rudi, nije sve onako kao što na prvi pogled izgleda. Ti to vrlo dobro znaš kao čovek koji je preko svoje glave u životu svašta prevaleo.

– Ono što ovde vidim jasno je da ne može biti jasnije, Tome. Ali, nemoj da se uzbuđuješ, taj mister Dok Holidej nam je još uvek potreban, i mi ćemo ga iskoristiti. Sve što hoću u ovom trenutku da učinim, to je da ga stavim na njegovo pravo mesto.

Jahali su prostranom ravnom prerijom gde je duvao topao i suv vetar. Tek negde pred izlazak sunca, u daljini su ugledali krdo koje su tražili. Goveda su većinom

već bila polegala i preživala, a kola prekrivena belom ciradom nalazila su se pored jednog malog šumarka pamukovog drveta. Kauboji su sedeli oko njih i večerali, ali pri mutnoj svetlosti predvečerja, Tom Sejmor je ugledao Doka Holideja koji je jahao negde oko stoke.

I Larnard je u istom trenutku ugledao Holideja i ponet ljutinom izustio je glasnu kletvu što je nagnalo Sejmora da ga upozori. – Samo polako, Rudi. Holidej nije od onih ljudi koji će se pred nekim ukloniti.

– Zaveži, Tome – prasnuo je Larnard i poterao svog konja galopom pored kola sa arnjevima. Jašući za Rudijem Larnardom, Tom Sejmor je usporio samo toliko da bi kaubojima skrenuo pažnju da ostanu gde su. Zatim je odjurio za Larnardom i zaustavio se samo desetak metara dalje od mesta gde je ovaj stajao licem u lice sa namrgodenim Dokom Holidejem.

– Vi sa mnom izgleda zbijate šegu kao da sam ja pajac, Holideje? – rekao je Larnard ostrim glasom.

Dok Holidej je mirno okrenuo svog konja i, pošto je nekoliko sekundi odmeravao Larnarda, rekao. – Kako to mislite, Larnarde?

– Pa sve ovo – zarežao je Larnard, obuhvativši pokretom ruke logor i širok krug oko logora. – Zar vam nisam rekao da me čekate dok se vratim iz grada.

– Da, znam šta ste rekli, ali, Felon je rekao drukčije, Larnarde – odgovorio mu je Dok Holidej zapažajući revolveraševu ljutinu.

– Neka Felon ide do đavola. Ja sada vodim ovaj dogon. Ja sam vas angažovao i odredio koliku ćete platu dobiti. Umesto da mi budete zahvalni, vi očijukate sa Lesi Felon i gledate da mi je preotmete.

Holidej je nabrao obrve. Pogledao je upitno Sejmora i setio se šta mu je Tom pre nekoliko dana rekao, da ako dođe do

nekakvog obračuna između Rudija Larnarda i bilo koga drugog, da će Tom stati rame uz rame sa Larnardom.

– Dan je bio dugačak, naporan i topao, Larnarde – rekao je Dok Holidej. – Suviše topao da bi čovek gubio vreme u uzajamnim svađama i optuživanjima. Zašto malo ne spustimo temperaturu i vratimo se do kola gde nas možda čeka dobra večera?

Rudi Larnard je dugo posmatrao Holideja očima iz kojih je izbijala ljutina, a onda su se njegove usne razvukle, a izraz lica mu je postao nešto blaži. Poterao je svoga konja napred i prolazeći pored Holideja naglo se okrenuo i pesnicom zamahnuo prema njemu. Panterskim okretom, Dok Holidej je uzmakao i pesnica je promašila cilj. Larnard je ponovo zamahnuo, ali, ovaj put Holidej je bio brži, zgrabio je Larnarda za zglavak ruke i povukao ga iz sedla. Larnard je svom težinom tresnuo na zemlju. Pljujući prašinu i krv sa razbijenih usana, mašio se revolvera, ali je Dok Holidej munjevito izvukao svoj.

Držeći naperen revolver na Larnarda, Dok je rekao. – Ja ne volim kad neko pokušava da me udari, to još nisam doživeo i neću dozvoliti ni u buduće.

Larnardova šaka se stisla oko drške revolvera a ramena su mu se zgrčila. Tada se i Sejmor umešao:

– Dosta je bilo vas dvojica. Vreme je da porazgovaramo kao pametni ljudi.

– Vraga ćemo da porazgovaramo! – prasnuo je Larnard. Sagnuo se tako da ga zbog položaja svog konja Dok Holidej nije mogao videti i potegao svoj revolver. Zatim je koraknuo u stranu i uperio revolver naviše prema Doku. Ali iskusni Holidej predvideo je njegov pokret i jednim potezom uzde okrenuo je konja tako da je ovaj prsima zakačio Larnarda. Udar konjskih grudi odbacio je revolveraša. Pre

nego što je mogao da povрати ravnotežu, Holidej je skočio iz sedla. Vrhom cipela izbio je Larnardu revolver iz stisnute ruke pre nego što je ovaj pritisnuo okidač i ispalio smrtonosni metak. Odmah zatim njegova desnica pogodila je revolveraša u vrh brade. Od udarca, Larnard se oteturao dalje, a Dok Holidej je pošao za njim slažući po njegovom licu udarce levom i desnom. Od poslednjeg krošea revolveraš je klonuo na zemlju i okrenuvši se na stomak, pokušao s naporom da ustane, ali, za to nije imao snage, već je klonuo na tlo i prestao da se miče.

Sejmor je držao naperen revolver i prodorno gledao Doka. Holidej je izdržao njegov oštar pogled i čutao je kratko vreme pre nego što je progovorio. – Šta ste očekivali da ću učiniti Tome, da sedim i čekam da mi prosvira kuršum kroz glavu?

Sejmor je zagrizao usnice, duboko udahnuo i zavrteo glavom. – Niste dobro učinili, Holideje. Može biti da je trebalo da ga ubijete. Ali, šta je bilo bilo je, sada je to završeno, ali na žalost, ja znam da se na tome neće završiti. I vi to dobro znate, je li tako?

– Znam, ali, nije me ni najmanje briga – rekao je Holidej.

Sejmor je priterao svog konja bliže Holideju. – Rudi je čovek koji ne oprašta i ne zaboravlja nanete uvrede. Vi ste ga svojim postupkom uvredili do smrti, prema tome vaš boravak sa ovim društvom je sada završen. Pokupite vaše stvari mister i nastavite tamo kuda ste bili naumili.

– Nastaviću onda kada ja to hoću i kada budem spreman – rekao je Dok Holidej gledajući ga ispod oka. – Ako vas interesuje Sejmore i ako to još niste dokučili kod mene, ni ja nisam čovek koji se sklanja pred drugima. Ako Larnard želi obračun, imaće ga.

Sejmor je ponovo odrečno odmahnuo glavom. – Holideje, hteo bih da vam

kažem nešto što vi možda ne znate. Vi mi se dosta dopadate, ali ja sam dao reč da ću uvek stajati uz Rudiju. Ako budete u konfliktu sa Rudijem, bićete i sa mnom. Prema tome, ovo što sam vam rekao da odete iz logora, treba da učinite što pre. Mogu da vam obećam samo jednu stvar, Holideje, a to je da vas Rudi neće pratiti. On će se smiriti i preuzeti brigu nad ovim stadom, a kada to završimo, vratiće se da uzme svoju devojkicu. Kada se to desi, bilo bi dobro da vas ne vidi u blizini, jer čak i ako ništa niste učinili da zadobijete ljubav te devojke, vi ste samim svojim prisustvom doprineli da se ona u vas zaljubi.

Dok Holidej ga je iznenađeno pogledao. Nije verovao da je ona za njega zagejana i da su to ostali primetili. – Vi ste ljudi, Sejmore.

– Ne mladiću, nikada nisam bio lud. Devojka je pametna, ima oči i ima glavu i ono što vidi ume da uporedi, a upoređenje koje je između vas i Rudija napravila, ne ide Rudiju u prilog. Ja, ipak, znam da ako ne dobije Lesi-Felon za ženu, Rudi će prevrnuti nebo i zemlju. Prema tome, jašite smesta i idite odavde.

Dok Holidej ga je dosta dugo zamišljeno gledao, a onda je primetio da se Rudi Larnard miče sa zemlje. Uzdahnuo je duboko i rukom prošao kroz gustu crnu kosu. Onda je povukao vodicu svog konja, pojahao ga i rekao tiho. – Nemojte se mučiti da ga sprečavate da pođe za mnom. Ako baš toliko želi da se obračunamo, ja neću biti daleko.

– Vi samo ostanite van domašaja pogleda Holideje, a ja ću učiniti ostalo. Požurite sada, spakujte svoje stvari i bežite!

Holidej se ipak kolebao preturajući u glavi problem i opasnost onako kako ih je on video. Ako bi ostao, to bi značilo da bi jedan od njih dvojice, on ili Rudi Larnard, bili ubijeni. To za njega nije značilo mnogo, jer mu nije bilo prvi put da smrti gleda

u oči, ali, Dok je bio i praktičan čovek koji je težio da njegovi postupci budu koliko toliko realni i korisni. U ovom slučaju nije mogao da vidi na koji bi način njegova ili Larnardova smrt pomogla Larnardu ili njemu, Tomu Sejmoru ili Felonovima. Zato je okrenuo svog konja, klimnuo glavom Tomu Sejmoru i bez reči odjahao. Kod kola pokrivenih cira dom saviu je u rolnu svoju čebad, privezao rolnu iza sedla a onda, ne obraćajući pažnju na poglede Felonovih kauboja, poterao konja u trk. Dok je jahao prerijom, nije se nijednom osvrnuo.

VIII

Približivši se Felonovom ranču, Dok Holidej je ugledao osvetljene prozore ranč kuće koji su bleštali nasuprot sve tamnijoj noći. Uputio se pravo prema verandi i glasno pozvao Felona. Pošto je sačekao nekoliko minuta, a da mu iznutra niko nije odgovorio, Holidej je sjahao s konja, prešao preko verande i glasno zakucuo na glavnim vratima. Međutim, od dodira njegove pesnice vrata su se škripeći otvorila. Holidej je zastao iznenađeno. Iznutra se nije čuo nikakav šum i samo je kroz poluodškrinuta vrata iz unutrašnjosti probijao zračak žućkaste svetlosti petrolejke. Otvorivši još malo ulazna vrata, Holidej je provirio unutra. Na podu ispred njega ležao je čovek licem okrenut nadole. Pored zida, stajao je prevrnut hrastov sto, a blizu njega još dve polomljene stolice. Zavesa na prozorima bile su otkinute i bačene na pod, a garnišne na kojima su zavesa visile ležale su oborene pored prozora. Na sve strane ležali su komadi razbijenog posuđa i razbacani predmeti za svakodnevne potrebe.

Dok Holidej je opreznim korakom zakoračio u dnevnu sobu i opreznosti radi

izvukao revolver. Prišao je čoveku na podu i vrhom cipele okrenuo ga na leđa. U njemu je prepoznao Felonovog kuvara.

Kuvareva prsa su se jedva primetno pokretala, što je značilo da nije mrtav, ali na glavi je imao široku otvorenu ranu iz koje je curila krv. Holidej ga je digao sa poda i položio ga na divan, a onda je doneo posudu vode i komadom čiste krpe oprao je kuvarevu glavu.

Posle nekoliko minuta, Brauni je otvorio oči. Onda je naglo poskočio i digao ruku kao da želi da zaštiti lice od udarca.

Na taj njegov pokret, Holidej je rekao umirujućim glasom. – Sve je u redu, mister. Niko vam neće učiniti nikakvo zlo. Ispričajte mi samo šta se desilo.

– Mister Holideje, to ste vi? – zapitao je Brauni i nastavio da uzmiče na divanu što dalje od Doka.

– Da ja sam Holidej. Recite mi, do vraga, šta se ovde desilo?

Nešto je, međutim, bunilo Holideja. Nikako nije mogao da razume strah u Braunijevim očima.

Brauni je iskrivio usne u nešto što je trebalo da liči na ružan osmeh. – Hoćete li da mi kažete kao da vi to ne znate, Holideje? Sto mu gromova, čuo sam ih kad su razgovarali. Vi ste bili tu. Čuo sam vaše ime sasvim jasno i razgovetno.

– Čuli ste koga, mister? – zapitao je Holidej uznemireno.

Brauni je nabrao čelo očigledno zbunjen postavljenim pitanjem. – Vaše prijatelje. Bili su svuda oko kuhinje i ja sam ih jasno čuo kada su govorili o vama i kada su vas pominjali. Jedan od njih je rekao: „najpre bismo morali da proverimo sa Holidejem“.

– Kako su tačno rekli mister? Da proverimo za Holideja ili da proverimo sa Holidejem? – nastavio je da ispituje Holidej ljutito.

Braunijevo lice se ponovo zgrčilo i iznenadan tračak prisećanja zablistao je u

njegovim očima. – Može biti da su rekli da proverimo za Holideja. Nisam čuo ništa više i ne bih mogao sa sigurnošću da kažem.

– Onda ste pogrešno rekli ono što ste razumeli, vrag vas odneo. Ja sam maločas tek dojahao i našao sam vas na podu. Gde su ostali, šta je s njima?

Pošto je izvesno vreme pažljivo posmatrao modricu na svojoj podlaktici, Brauni je rekao kao da se tek tada prisetio svih detalja prethodnih događaja. – Pa, evo, reći ću vam koliko znam šta se zbilo. Kad sam ih čuo da govore, potrčao sam prema kući da upozorim mister Felona. On se baš tada bio vratio iz grada, ljut toliko da je huktao kao dobro podložena lokomotiva. Tek što sam bio stigao do verande, začuo sam krik mis Lesi. Taj krik čuo je i mister Felon i potrčao je iz kuće niz stepenice. Odmah zatim nastala je pucnjava, sa svih strana odjednom su zapraštali hici i ja sam utrčao u kuću a za mnom jedan grdosija koji je navalio na mene. Video sam da su dvojica drugih napadača vukli mis Lesi i hteo sam da joj pomognem, ali me je u tom momentu nešto udarilo po potiljku i ja sam izgubio svest. Kad sam se probudio video sam vas kako stojite iznad mene. Naravno da sam odmah pomislio, pošto sam ih čuo da pominju vaše ime i pošto sam mislio da ste vi bili tu, da ste vi i odgovorni za sve što se ovde desilo.

Posle kratkog razmišljanja, Holidej je zaključio da bi se nešto moralo preduzeti, pa je zapitao kuvara. – Koliko je vremena prošlo od kako se to desilo, mister?

Brauni je prešao šakom po mokroj kosi i odmahnuo glavom. – Kako bih to, do vraga, mogao da znam? Bio sam onesvešćen. Kada je čovek bez svesti, onda ne zna koliko to dugo vremena traje, sem ukoliko neko drugi ne računa vreme umesto njega, zar nije tako?

Holidej je morao priznati da je Brauni

u pravu, pa je ostavio kuvara da leži na divanu i pošao da pregleda ostatak prostorija u kući. Na vrhu jednog eksera koji je virio iz dovratka sporednih vrata, našao je komadić otcepljen od bluze Felonove kćeri. U dvorištu je bilo i drugih znakova komešanja i borbe. Laganim korakom prošetao je pored kuće i pošto nije zapazio ništa što bi mu davalo neke određenije indicije, prišao je svome konju i popeo se u sedlo baš u trenutku kada je Brauni vučući noge izašao iz kuće.

– Šta nameravate da učinite, Holideje? Nećete valjda da me ostavite ovde sasvim samog, teško ranjenog i nemoćnog. Oni što su bili jednom mogu doći ponovo i onda sam gotov.

– Neće niko više doći, Brauni – rekao je Holidej mirno. – Ono što su hteli napadati su učinili. Da su hteli da vas ubiju vi biste sad bili mrtvi. A vaša povreda nije mnogo teška, za nekoliko dana bićete čili i veseli kao i pre.

Pošto je tim rečima završio razgovor sa Braunijem, Holidej je ponovo obratio pažnju na tragove konja, a onda se tim tragom uputio do staje gde je video da je jedan od konjanika sjahao i u ograđenom prostoru uzeo još jednog konja. Najverovatnije da je tog konja osedlao za Lesi Felon. Sem toga, otkrio je da je do staje došlo četiri konjska traga, a da ih je odatle bilo pet.

Šta se u tom slučaju desilo sa Felonom, zapitao se Dok Holidej. Ako su napad izvršila četiri napadača i ako su oni sa sobom povelili Lesi Felon, onda je Armer Felon morao biti negde u blizini. Holidej je pretražio dvorište i okolinu, ali nije otkrio ništa što bi ga moglo uputiti na bilo kakav zaključak o rančеровој sudbini. Preostalo mu je jedino da pođe tragom koji su ostavili četvorica konjanika i njihov zarobljenik.

Deset minuta kasnije, ugledao je jed-

nog konja koji je sa uzdama opuštenim da vise do zemlje stajao u senci jednog velikog pamukovog drveta. Dok je u konju prepoznao vranog pastuva koga je Armer Felon najviše voleo da jaše. Kratak osvrt po prostoru oko konja otkrio mu je da se neko provlačio kroz gusto žbunje, ostavljajući za sobom krvav trag. Sledeći trag krvi pri blistavoj mesečini Dok Holidej je našao Armera Felona, bez najmanjeg znaka života. Dok Holidej je potrčao prema rančeru i kleknuo pored njega. U tom trenutku, Felon je zastenjao.

Holidej je s olakšanjem odmahnuo i uzevši Felona u naručje, poneo ga nazad do njegovog konja. Pošto ga je namestio u sedlu i naslonio ga grudima na konjski vrat, Holidej je odlučio da će biti bolje da nastavi put, nego da se vraća do ranč kuće, uprkos mogućnosti da se još jednom sukobi sa Rudijem Larnardom.

Pri blistavoj mesečini koja je obasjavala preriju kao usred dana, nije bilo teško pratiti trag pet konja na prašnjavom terenu, ali kada je stigao do tvrdog zemljišta, Dok Holidej se morao osloniti na pretpostavku da Bili Hant i njegova banda, sa Lesi Felon koju su imali u rukama, neće poći nijednim drugim putem sem onim koji će ih odvesti pravo do stada, pa se uputio u tom pravcu.

Konačno je posle izvesnog vremena ugledao svetlucanje vatre koje je podrhtavalo u daljini. Uputio se pravo u logor i prišao vatri s one strane gde su se nalazila brda umesto otvorene prerije. Bio je već sasvim blizu kola, pre nego što ga je jedan od kauboja ugledao. Taj čovek se istog trenutka mašio revolvera, ali Dok Holidej je rekao mirno.

– Biće bolje da pričuvaš snagu i da skinješ Felona sa konja, mister.

Kauboј je stajao lica zablenuog od neverice. Kada je spustio rančera na tlo, Holidej je pažljivo pregledao njegovu ranu i

zgrozio se od onoga što je video. Hitac iz „sačmare“ na nekoliko mesta otvorio je lobanju i jednu stranu lica i bezmalo odsekao jedno uvo.

U međuvremenu kauboj se žurno udaljio i trenutak kasnije vratio se sa sedmoricom drugih kauboja koji su se okupili oko Holideja nervozno prateći svaki njegov pokret. Sa nekoliko komada čistih zavoja Dok je previo rane na glavi i licu, pošto je prethodno očistio ono što se moglo. Zatim se uspravio i pogledao ka drugom kraju logora gde je jedna mala vatra, udaljena od kola gorela sama za sebe.

– Je li tamo dole Larnard? – zapitao je Dok Holidej.

Najbliži od kauboja je potvrdno klimnuo glavom. – Da, tamo su on i Tom Sejmor. Šta se desilo, Holideje?

– Koliko sam mogao da saznam, neki ljudi su napali Felonov ranč. Onesvestili su kuvara udarcem po glavi, ustrelili Felona i odmaglili sa devojkom. Učinite šta možete za vašeg gazdu i ne mičite se oдавде.

Posle tih reči, Dok Holidej se udaljio. Nalazi se na nekih dvadesetak metara daleko od logorske vatre, kada je iza zavese pomrčine, otuda gde nije dopirala svetlost plamena, začuo neko užurbano kretanje.

– Gle, gle, pogledaj ovamo Tome – promrmljao je Rudi Larnard glasom u kome se naziralo zadovoljstvo i prigušeno uzbuđenje – izgleda mi da smo dobili jednog zaista neočekivanog posetioca.

Rekavši to, Larnard je koraknuo korak napred i ušao u krug osvetljen vatrom sa revolverom koji je svetlucao u njegovoj ruci. Pri svetlosti vatre, u njegovim tamnim surovim očima video se odsjaj neskrivenog zadovoljstva. Pogled na Holideja kao da ga je podsetio na nedavne događaje i on se vrhovima prstiju dodirnuo za vilicu tamo gde ga je pogodila Holidejeva pesnica.

Viđevši da mu Larnard sprema dramatičan doček, Holidej ga je hladno pogledao i rekao smireno. – Nema smisla da ovde izvodimo neke smešne igre revolverima, Larnarde. Vratio sam se zbog toga što se desilo nešto što me je prinudilo da dođem ovamo. Kao prvo, Armer Felon je teško ranjen, a njegova kći je oteta i odvedena u nepoznatom pravcu.

Ozbiljnog izraza lica, Tom Sejmor se pojavio iz mraka.

– Je li vas to dovelo nazad u naš logor Holideje? Je li to pravi razlog? – upitao je Tom Sejmor.

Larnard se okrenuo svom prijatelju i izustio glasnu psovku. – Čemu, do đavola, treba da služe ta pitanja, Tome? On je tu, je li tako? A rekao je da se neće vratiti. Rekao sam da ako ikada ponovo naletim na Holideja, da ću se s njim obračunati. Niko na svetu neće udariti pesnicom Rudija Larnarda i ostati živ da se time hvališe.

– Nemam utisak kao da je došao ovamo da se hvali, Rudi – nastavio je Sejmor smirenim glasom. – A tebe ne poznajem kao čoveka koji hladnokrvno ubija ljude. Zašto ne bismo dozvolili Holideju da kaže šta hoće?

– U redu – rekao je Larnard posle kraćeg ćutanja. – Govori šta imaš.

– Kada sam pošao oдавде – počeo je Holidej monotono kao da nije zainteresovan onim što priča – uputio sam se pravo prema ranču. Stigavši tamo, našao sam njegovog kuvara onesvešćenog na podu i tragove okršaja u dvorištu i u kući. Odatle sam pratio trag pet konja, verovatno sa konjanicima, i na putu ovamo našao sam Armera Felona takoreći na samrti od teške rane i gubitka krvi. Doneo sam ga ipak ovamo, jer nisam mogao da ga ostavim, a postojala je nada da će ipak preživeti.

– A šta se desilo sa Lesi? – zapitao je Larnard.

Holidej je odrečno odmahnuo glavom. – To ne znam. Kuvar Brauni je rekao da je video kad su je dvojica napadača šćepali i odvukli. Nije mogao da mi da nikakav određeni opis ljudi koji su je odveli. – Zastao je malo kao da razmišlja. – Eto, to je bilo sve. Sad znamo šta stoji pred nama.

– Ne, ne pred nama Holideje! – grmnuo je Larnard besno. – Samo pred Tomom i preda mnom. To je sve. Ja ću iz ovih stopa vratiti moj pištolj u futrolu i posle toga ćemo se obračunati, nas dvojica, Holideje. Reci mi samo još nešto. Kuda želiš da budeš okrenut kada te sahrane – prema istoku ili prema zapadu?

Larnardove usne su se razvukle. Bio je to osmeh prezira i prkosa, namenjen Dok Holideju, osmeh neumitne smrti. Holidej je nekoliko puta ispružio i zgrčio prste na desnoj ruci, spremajući se na najgore. Nije želeo da potegne pištolj, pre nego što sa svoje strane pokuša sve, da izbegne obračun.

– Devojka je u opasnosti, Larnarde – rekao je mirno. – U najboljem slučaju, banditi će je upotrebiti kao taoca. Mislim da bi u ovom momentu trebalo da bismo zabrinuti zbog toga, a ne zbog našeg ličnog prestiža.

– Uplašio si se, Holideje – rekao je Larnard likujući. – Ja lično mislim da si to sve ispričao samo zbog toga što si računao da će me ta priča navesti da ti poklonim život. Pošto je već tako kako jeste, onda bi mnogo bolje bilo da odmah sjašeš sa tog tvog divnog konja i da uradiš ono što ti kažem, tu pred Tomom, pred svima ostalima. Daj mi obećanje da ćeš slušati moja naređenja i možeš biti siguran da ću te ostaviti u životu.

– Ima nečeg loše proračunatog u tvojim rečima Larnarde. Nezgodna je u tome što

te se ja ne bojim – rekao je Holidej nehajno.

Na to se umešao Sejmor i progundao, praveći na licu izraz negodovanja. – Do vraga Holideje, ovo nije trenutak da se čovek pravi gord. Možda gajiš neku naklonost prema Felonovoj devojci. U redu, ako je i tako, onda treba da ti bude cilj da ostaneš živ i da joj pomogneš.

– Lesi Felon mi ne znači ništa – rekao je Dok Holidej. Digao je obrvu i pogledao Larnarda, a onda Sejmora. U njegovim očima video se ako ne prezir, onda nešto slično tome. – Ona me nikada nije interesovala i verovatno da me neće ni interesovati.

– Ti nisi dostojan ni za njen mali prst – rekao je Larnard žestoko, prilazeći korak bliže Holideju. – Posmatrao sam Lesi mnogo godina još od kako je bila devojčica. Čekao sam je da odraste, i časne mi reči ni na kraj pameti mi ne pada da dopustim nekom lutajućem kockaru da se ušunja u moj i njen život, i nekim smicalicama i podvalama da otme od mene ono što sam oduvek smatrao svojim.

Holidej je zakoračio korak napred i prišao bliže Larnardu s izrazom odlučnosti na licu. – Kasnije, Larnarde, kada sve bude završeno, biću spreman da ti izađem u susret i da ti pružim mogućnost da mi se osvetiš, ako tada još uvek bude te lukaste mržnje. Ali, pre nego što devojka bude u bezbednosti, i pre nego što njen otac bude rešen svih muka i nevolja, nemam nameru da se tučem ni sa kim, i ne dajem ni pet para na to šta ti misliš i osećaš.

Larnardov revolver se ponovo digao ka Holidejevim grudima i zlokoban bes odrazio se na njegovom bledom licu. Odjednom, izgledao je mnogo stariji.

– Ovo mi izgleda dosta razumno, Rudi – ubacio je sada Tom Sejmor. Holidej kaže da ih je bilo petoro. Zašto ga ne bi-

smo iskoristili dok obavimo posao i spasemo devojk, a da vaše razmirice ostavimo za kasnije?

Rudi Larnard je mrgodno pogledao svog prijatelja. Sejmor je izdržao taj pogled, naizgled nedužno se osmehnuo i dodao. – Može biti da će naš podli i nevaljali prijatelj Hant trenutno dići ruke od nas, Rudi. On je do sada svakako saznao da je Holidej ubio njegovog brata. Prema tome, verovatno je da Holidejevu kožu više priželjkuje nego Felonovo stado, naravno samo za sebe. Nagadam da je odveo Lesi zbog toga da bi sa nama mogao da trguje. Dakle, šta misliš, zar ne bismo mogli da napravimo jedan stvarno dobar i unosan posao.

Dok Holidej se lukavo osmehnuo i ispod oka pogledao Toma Sejmora, koji se cinično zacerekao i nastavio.

– Zar ne shvataš kako stoji stvar, Rudi? Pravićemo trampu: Holideja za devojk, to bi bio pošten posao i kada to obavimo, mogli bismo možda namamiti Hanta da izađe na čistinu i onda bismo ga se otresli jednom zauvek. Kada s njim završimo, dogon stoke do granice i preko granice, biće to posle posao za decu. Prodaćemo tamo krdo i vratićemo se nazad sa novcem. Šta misliš kako će Lesi gledati na tebe i šta će misliti kada se vratimo sa gomilom para i pomognemo njenom ocu i sve ostalo. Šta kažeš na to, Rudi?

Rudi Larnard se zamislio i malo po malo u njegovim crnim očima zaiskrila je varnica zadovoljstva. Zatim se njegovo lice razvuklo u širok osmeh.

– Tome, ovaj hitac ti je valjao. Pogodio si pravo u centar. Zbog čega bi inače Bili Hant odveo Lesi? Koliko znam, on do sada nikada nije pokazivao naklonost prema ženama, i ne verujem da se u poslednje vreme toliko promenio. Razlog koji si izložio, mora biti da je glavni i jedini.

Posle tih reči, Larnard je prišao bliže u krug potpuno osvetljen svetlošću vatre i

istovremeno vratio revolver u futrolu. – Da, Holideje tako je to. Vрати se lepo ostalima, i zauzmi svoje mesto. Ako si toliko rešen da pomogneš Armeru Felonu, niko od nas ti to neće braniti. Drži se samo svoje reči i onoga što si rekao maločas. Kasnije, kada sve bude završeno, možda ću ti pružiti priliku da pokažeš koliko si dobar sa revolverom.

Holidej je mirno klimnuo glavom. – O'kej Larnarde, slažem se. Za sada pustimo da stvari idu kako idu.

Rekavši to, Holidej se okrenuo i pošao prema logorskoj vatri. Atmosfera napetosti bila je splasnula, ali čak i tada, kada je neposredna pretnja obračuna bila otklonjena, on je znao da je samo pitanje vremena pre nego što će sudar između njega i Larnarda ponovo doći u žižu zbivanja. Za sadašnju smirenu situaciju velika zasluga pripadala je Tomu Sejmoru i udaljavajući se ka mestu gde je ležao Armer Felon, Holidej je staroj lutalici dobacio jedan značajan pogled. Ali, Larnard nije bio zadovoljan Holidejevim uspehom, i videvši kuda je Dok pošao, potrčao je i stao ispred njega.

– Ne prilazi mu, Holideje! Za Armera Felona neko drugi će se pobrinuti, ti samo sedi tamo gde ti je mesto i nastoj da ispunjavaš svoje obaveze, to je tvoja dužnost dok si u mom logoru.

Holidej ga je ošinuo pogledom i lenjo prevaleo preko usana. – Larnarde, ovo je poslednji put da mi se tako obraćaš. Još jedna reč i zaboraviću na Felona, na njegovu kćer, i sve ostalo. Tada te ni đavo neće spasti.

Larnard se trgao jer do tada nikada u Holidejevim rečima nije bilo toliko gorčine i odlučnosti. Tiho izgovorene reči kao da su ga presekle, a Holidejev pogled sekao je oštrije od najoštrijeg noža. Mada nije bio kukavica, Larnard je shvatio da se došlo do neke granice preko koje reči

prestaju i nastaje nešto drugo, što ni on niti bilo ko nije mogao da predvidi. Razum je preovladao u njemu i okrenuvši se on se udaljio. Ljutitim pogledom odmerio je kauboje koji su se okupili oko njih i najzad rekao.

– Pojašite konje i obidite krdo. Neka po dvojica u smenama neprestano kruže i neka drže stoku na okupu. Sutra ujutru sa prvim ciklom zore, ja ću poći napred i proveriti bezbednost puteva. Vi treba samo da budete na oprezu i da pazite da niko ne potera stado. Jeste li me čuli? To je sve što imate da radite, sva obaveza za vas koliko vas tu ima.

Niko nije odgovorio. Pun samozadovoljstva, Rudi Larnard se povukao kao do svoje vatre i otuda počeo da posmatra ljude koji su pošli da izvrše naredjenja. Kada su se ostali udaljili, Poup Grejvs poneo je Holideju jedan tanjir pun hrane.

– Brauni je skuvao ovu večeru pre nego što se vrati na ranč. Ne znam kakav je u ostalome, ali kada je u pitanju pripremanje hrane i davanje finog ukusa jelu, on je pravi mađioničar.

Dok je prihvatio tanjir i viljuškom promešao jelo. Miris začina zagolicao mu je nozdrve i on je tek tada primetio koliko je gladan. Počeo je da jede, posmatrajući Rudiju Larnarda preko ivice tanjira.

Kasnije kada je večera završena, Holidej je vratio tanjir čoveku koji je zamenio kuvara, a onda se pešice uputio prema mestu gde je u polutami počivala stoka.

Dok je hodao i pušio cigaru uhvatio je sebe kako ponovo razmišlja o Lesi Felon. U tom trenutku, ona je verovatno bila izložena velikoj opasnosti, a možda je čak bila izložena i nasilju. Kako je sada video, smatrao je da je Lesi toliko lepa i privlačna da je malo verovatno bilo da se čovek Hantovog kova može uzdržati i ostaviti je na miru. Pomisao na to odjednom ga je takla više nego što je mislio.

Odbio je još nekoliko gustih dimova i zagledao se u tamno nebo. Sa nedostižne visine prema njemu žmirkale su sjajne sanjive zvezdice koje su ga podsećale na Lesine oči.

IX

Okršaj koji se odigrao neposredno pred izlazak sunca, bio je kratak. Niko nije bio povređen. Bio je to u stvari tako besmislen i beskoristan napad da je Dok odmah shvatio da napad nije imao za cilj ništa drugo nego uznemiravanje i eventualno izazivanje zbrke. Sa napadačke strane, u napadu je uzelo učešća osam ljudi. Tom Sejmor je među njima prepoznao Bilija Hanta. Hant se povukao odmah pošto je ispalio tri hica koji su svi odleteli daleko od Sejmora. Larnard je pak ugledao i prepoznao O'Rorkea. Holidej je ispalio samo jedan hitac na jednog napadača i učinilo mu se da ga je tane okrnulo. Ali, kradljivac stoke je odjahao s ostalima kao da se ništa nije dogodilo i, za kratko vreme, u preriji je opet zavladao mir.

Armer Felon koji se odmarao u hladu ispod kola pokrivenih ciračnim platnom, izdigao se na lakat koliko mu je slaba snaga to dozvoljavala i povikao da neko dođe do njega. Poup Grejvs je prišao rančeru i objasnio mu šta se desilo.

Felon je glasno izustio kletvu. – Oni su se na nešto namerili, Poupe. Nešto smeraju. Ta banda ne bi tek tako samo dojurila, ispalila nekoliko hitaca u vazduh i pobešla.

– Može biti da nas ima suviše mnogo da bi mogli tako lako da izađu na kraj sa nama – rekao je Grejvs ispunjen nadom.

Armer Felon je odrečno odmahnuo glavom. – Ne, neće biti, nismo mi u pitanju, Poupe. Može biti da znaju ko je s nama, da su tu Rudi Larnard i Sejmor i

Holidej. Možda ne žele da se sukobe s njima.

U tom trenutku, do njih je dopro topot kopita i Grejvs se okrenuo da vidi ko to dolazi. Kada je ugledao Larnarda i Sejmoru koji su u punom galopu jurili za napadačima koji su bežali, stari kauboj je rekao zadovoljno. – Da li su želeli da imaju veze s njima ili nisu to ne znam, ali imaće ih na vratu, to je sasvim sigurno, mister Felone. Larnard i Sejmor su u poteri za njima.

Felon je s naporom uspeo da se digne na kolena, ali je tada bolno zastenjao i sklopio oči, kao da gubi svest. Odmah zatim, pored njih je projurio i treći konjanik i Grejvs je dodao. – Evo i Holidej je pošao za njima.

Felon je nadlanicom obrisao znoj sa čela i pogledao pored svog predradnika, trudeći se da pogledom što bolje obuhvati logor. Videvši da kauboji stoje neodlučni šta da rade, Felon je smogao snage da kaže. – Povedi ih dole do krda, Poupe. Vodi računa o tome da neprekidno budu pored goveda. Moramo da održimo stoku na okupu, ili ćemo upasti u veliku nevolju.

Uočivši ton zabrinutosti i očajanja u Felonovom glasu, Poup Grejvs je potrčao da pokrene kauboje i uskoro su njegovi povici autoritativno odjekivali u večernjoj tišini. Armer Felon se umorno zavalio na svoj ležaj, proklinjući sebe što je bio nedovoljno budan. Peklo ga je što je Lesi bila daleko od njega, bez njegove zaštite, ostavljena na milost i nemilost u rukama Hanta i njegovih nasilnika.

*

– Ne!

Tu jednu jedinu reč izgovorio je Dok Holidej i odjek se proneo kroz gustu šumu, ali, Tom Sejmor i Rudi Larnard nisu čuli njegov povik ili na njega nisu obratili pažnju. Trojica konjanika mahnito su

gonili konje tragom osmorice napadača koji je vodio duž padine na kojoj je bilo dovoljno mesta da se zakloni čak pedesetak ljudi.

Larnard i Sejmor jahali su u klopku.

– Tome, stanite!

Dvojica gonilaca, Sejmor i Larnard nalazili su se u tom trenutku samo nekih pedesetak metara ispred uzanog prolaza koji je vodio između dve ogromne stene. Iza tih stena teren se lagano peo ka vrhu brežuljka.

Kao da želi da dokaže da je bolji jahač nego Rudi Larnard, Tom Sejmor je izbio ispred ovoga i bio je prvi na domaku prolaza između stena. Za njima je kao davo u noći jahao Holidej, očekujući svakog momenta da iza stena odjekne grmljavina pušaka. I zaista, nije morao da čeka dugo. U trenutku kada su pucnji odjeknuli, Sejmor je na konju grabio uz stepenastu padinu. Larnard je istog trenutka cimnuo vodice i zaustavio svog konja. Holidej ga je sustigao i netremice pogledao u pravcu kuda je odjahao Sejmor.

– Sto mu gromova, zar nisi mogao da shvatiš šta su vam pripremili? – povikao je Holidej.

U tom trenutku, između stenja dojurio je Sejmorov konj bez jahača. Holidej je podbo petama svog konja i poterao ga u trk kroz uzani prolaz. Čim je prošao kroz koprenu prašine uzvitlanu kopitama konja u trku, ugledao je Toma Sejmoru koji je klečeći na zemlji pucao iz revolvera. Sejmorova leva ruka mlitavo je visila uz telo.

– Nazad! Nazad, povuci se! – pozvao je Dok Holidej kauboja i Sejmor se okrenuo. Izraz olakšanja preplavio mu je lice. Osmehnuo se Holideju i s naporom se digao na noge.

Pošto Sejmor nije ni pokušao da se pokrene sa mesta, nego je nastavio da ponovo puni svoj revolver, Holidej mu je

doviknuo. – Beži, jesi li poludeo? Ako te bi život nije mio, meni jeste.

Sejmor je digao glavu i pogledao ga mršteći obrve, kao da se ljuti na Holideja, ali se u tom trenutku iza zaklona stena na njih osula kiša kuršuma, i on je shvatio da nema drugog izlaza sem onog na koji mu je ukazao Dok. Nastojeći da izbegne oku strelaca iz zasede, Holidej je poterao konja u trk vijugajući levo i desno između stena i sve vreme pucajući na napadače, Sejmor mu se pridružio bežeći koliko su ga noge nosile. Kada je stigao do prolaza između stena, Holidej je ugledao Rudija Larnarda, koji je u međuvremenu bio sjahao, kako ih štiti pucanjem iz revolvera.

Tek što se našao izvan prolaza, Holidej je kliznuo iz sedla i istovremeno gurnuo svog konja u zaklon iza jedne nešto veće stene. Puneći revolver, okrenuo se ka Tomu koji ga je pratio u stopu iako je zbog gubitka krvi to činio uz krajnji napor.

– Kako se osećaš, Tome? – zapitao je.

– Izvući ću se, Holideje – odgovorio je stari kauboj lica umrljanog krvlju i zgrčnog od bolova. Tek što je to izgovorio, Sejmor je pogledao Rudija Larnarda koji je stajao nekoliko metara daleko od njih. Usne su mu se iskrivile u grimasu nezadovoljstva, ali nije rekao ništa.

Tom Sejmor se okrenuo prema Holideju koji ga je dodirnuo rukom. Dopustio je hrabrom pustolovu da mu pregleda ranu na ramenu. Vrteći glavom, Holidej je skinuo opasač sa pantalona i prebacivši ga preko Sejmorovog vrata, podvezao mu ruku na prsima.

– Kako ti izgleda Holideje, hoću li preživeti? – zapitao je Sejmor šaljivo.

– Prilično loše, Tome.

– To bih i ja rekao. Jedva mogu ponešto da vidim i pred očima mi je izmaglica sve gušća i gušća.

– To je zbog rane na glavi, Tome. Mišlim da bi najboje bilo ako bi legao na zem-

lju i poboljšao cirkulaciju krvi. Čim bude-mo mogli, izvući ćemo te odavde, bez bri-ge.

U međuvremenu, Rudi Larnard je bio zauzeo najviši i najistureniji položaj u prolazu između stena i sada je osmatrao teren koji se otvarao na drugoj strani.

Posle nekoliko minuta osmatranja, rekao je prigušenim glasom. – Nema ni govora da pokušamo da ih napadnemo odavde. Teren je sasvim otvoren i bila bi glupost izlagati se sigurnoj smrti.

Dok Holidej se oprezno privukao do osmatračkog mesta i osmotrio predeo pred njima. Bez obzira na nepoverenje prema revolverašu, morao je da se složi s njim. Samo što se, međutim, okrenuo, ugledao je Toma Sejmoru koji se bacio na zemlju. Sejmorov revolver je dva puta planuo. U nekoliko skokova, Dok Holidej mu je priskočio i iznenađeno zapitao:

– U čemu je stvar Tome?

Sejmor je revolverom pokazao niz put. – Tamo dole, iza onog drveća. Video sam ih trojicu. Mi smo opkoljeni i odavde ne možemo ni maći.

Holidej je tiho izustio kletvu. Obuhvativši pogledom okolinu, otkrio je da su sa svih strana potpuno opkoljeni.

Rudi Larnard im se približio i prvi put je Holidej na njegovom licu primetio znake zabrinutosti.

– Koliko ih ima iza nas, Tome? – zapitao je Larnard.

– Video sam trojicu, Rudi.

– Onda znači da ih ispred nas ima petorica. Zbog ovog nezgodnog nagiba terena, nemoguće je da do njih dođemo neopaženi, ili da se provučemo. Zbog toga bi bilo najbolje da stisnemo zube, izvršimo juriš na ove pozadi, a onda da pobegnemo prema logoru.

– Ja nikada u životu nisam bežao pa neću ni sada – rekao je Sejmor i mlitavo klonuo na jednu stranu koja se nalazila

iza njega. – Verovatno da ne bih ni mogao, jer sam jako slab – nastavio je i rukavom obrisao oznojeno čelo.

Larnard je zabrinuto nabrao čelo i kleknuo pored svog prijatelja. Videvši da je Tom Sejmor prihvatio Larnardovu pažnju, Holidej se oprezno odšunjao nazad do istaknutog mesta blizu prolaza odakle je maločas Larnard osmatrao, i primetio šta se dešava ispred njih. Ugleđao je dvojicu koji su se nečujno šunjali preko jednog komada zemljišta obraslog sitnom kržljivom šumom. Bili su suviše daleko da bi ih sa sigurnošću mogao pogoditi iz revolvera i zato se uzdržavao da ne opali, već da sačeka bolji trenutak.

Malo kasnije, jedan od njih se pojavio na čistini i uspravio se mašući belom maramicom iznad glave. Stajao je sasvim otkriven i neprestano mahao maramicom, a iz žbunja se istovremeno začuo glas jednog od onih koji su se tamo skrivali.

– Larnarde, ovde je Bili Hant. Moj čovek sa belom maramicom ima nešto da ti pokaže i ima nešto da ti saopšti. Mi vas držimo u šahu i ne možete nam pobeći, pa bi za vas bilo najbolje da ga pažljivo saslušate.

Rudi Larnard je pritrčao do Doka Holideja i netremice se upiljio u čoveka koji je stajao na čistini. Podigao je ruku sa revolverom i prst mu se zategao oko okidača njegovog „kolta“. Sluteći da će Larnard učiniti grešku, Dok ga je dodirnuo po ruci.

– Ako uzmeš u obzir u kakvom smo položaju, Larnarde, mislim da bi trebalo saslušati šta taj nevaljalac ima da kaže. Mislim da nemamo šta da izgubimo.

– Rudi Larnard ne prima naređenja od hulja kao što je Bili Hant, Holideje – promumlao je Larnard nabusito. – Tom i ja ćemo se probiti odavde, to ćeš videti. A što se tiče tebe, za tebe me baš briga.

Larnard je ponovo digao ruku i žmureći

nanišanio na nervoznog kradljivca stoke, koji se lagano spuštao kroz prolaz kada je Dok Holidej, shvativši da Larnard name-rava da ga ustreli, munjevito prislonio cev svog revolvera Larnardu na bok i stisnutih zuba procedio. – Stani malo, Larnarde. Ti se kockaš mojim životom, a tu i ja imam neku reč da kažem. Za danas si već napravio jednu veliku grešku i to je previše.

Larnard je besno presekao pogledom Holideja, ali osetivši na prsima cev Holidejevog revolvera i videvši na njegovom licu izraz nepokolebive odlučnosti, nije mogao ništa drugo nego da opsuje i spusti svoj revolver.

– Reci mu da dode dole – naredio je Holidej.

Na Larnardov poziv, parlamentarac je nastavio da se približava, ali mu je lice podrhtavalo od straha. Zaustavio se nekih dvadesetak metara daleko od prolaza između stena, i zavitlao belu maramicu prema otvoru. Dok Holidej je u komadu platna odmah prepoznao bluzu Lesi Felon. I Larnard je prepoznao tkaninu. Pružio je ruku i uzeo je sa zemlje.

– O’kej Larnarde, video si šta sam ti poslao – doviknuo mu je Hant. – To je devojčina bluza kao što znaš. Moram ti priznati da bez nje izgleda mnogo lepše, verujem da bi i ti pozeleo da je tako vidiš.

– Hante, ako si joj učinio neko zlo, ubiće te makar te morao goniti do kraja sveta.

– Ne sumnjam da ćeš svim silama nastojati da to ostvariš, Larnarde, ali, nemoj se uzrujavati nepotrebno. Devojci se neće ništa desiti ako nam predaš u ruke tog razbojnika Holideja. To je jedina stvar.

Kada je Larnard pogledao Holideja, Tom Sejmor je došapnuo.

– Ne prihvataj nikakvu trgovinu, Rudi. Ti znaš Hanta. Ubiće Holideja, a ipak će zadržati devojku.

– Zaveži, Tome! – prasnuo je Larnard.
– Je li to sve što je Hant poručio, mister? – upitao je Dok.

– To je sve, Holideje – rekao je kradljivac stoke. – Vi treba da podete sa mnom, ali sasvim mirno i lagano. Kada stignemo do polovine uzvišice, devojka će biti puštena na slobodu. Ali, vi morate da ostavite ovde vaš revolver.

– Reci Hantu neka ide do đavola, mister! – promumlao je Tom Sejmor slabim glasom. Rudi Larnard je iskoristio Dokuvu nepažnju i uperio revolver na njega. Larnardovo lice izražavalo je mržnju i ogorčenje.

– Imaš šansu koju si tražio, Holideje. Ako mrdneš taj revolver, prosviraću ti kuršum tu gde stojiš. Ako ti je život mio, učini ono što ovaj čovek kaže i odbaci revolver.

– Rudi, vrag te odneo! – zavapio je Sejmor. – Ne smeš to da učiniš. Hant je jedan običan mali...

– Zaveži, Tome! Evo šta ćemo da uradimo: napravićemo ovu zamenu. Posle toga ti, ja i Lesi isparićemo odavde. Čim budemo smestili Lesi na sigurno mesto, ja ću prikupiti ljude i onda, časne mi reči, Hant će skupo platiti to što ti je učinio.

– Neka vrag nosi mene, Rudi. Neću ti dozvoliti da predaš Holideja. Hant neće održati reč, a ja ne mogu dozvoliti da Holidej bude hladnokrvno ubijen, a da nema šansu da se brani. Ne, to Tom Sejmor neće dopustiti.

Rudi Larnard se okrenuo i pogledao svog prijatelja. Sejmor je sedeo klonulo naslonjen na stenu, a iz rane na glavi sli-vao mu se tanak mlaz krvi.

– Tome, ja sam ti lepo rekao. Nisi u stanju da se sa mnom raspravljaš. Kasnije ćeš videti da sam bio u pravu.

Larnard je nabio vrh cevi u rebra Doku Holideju i procedio kroz zube. – Odbaci

revolver, glavni. Smesta. Ako to ne učiniš, bićeš mrtav.

Holidej je olabavio stisak ruke oko drške revolvera. Već je bio spreman da odbaci revolver, kada je malo gore na padini ugledao neko nejasno brzo kretanje.

To što je ugledao, bila je Lesi Felon. Devojka se odjednom našla izvan zaklona drveća, a pored nje, stajao je i držao je za mišicu jedan omalen čovek čije je lice bilo zasenčeno obodom šešira navučenog na čelo. Čovečuljak je držao revolver prislonjen devojci na glavu. Odjednom, sasvim neočekivano, čovečuljak je zderao sa devojke ogrtač kojim je bila ogrnuta, otkrivajući njeno nago telo, koje je blesnulo belinom pod sunčevim zracima. Lesi je resko kriknula i rukama pokrila svoju nagotu, ali je čovečuljak udario revolverom po rukama i Dok ga je čuo kad joj je naredio promuklim glasom.

– Skloni te ruke, devojko. Daj neka Larnard vidi šta će izgubiti ako mi ne predaubicu mog brata. Skloni ruke kad kažem!

Holidej je izdaleka spazio u devojčinim očima izraz straha koji je obuzeo, ali, ona ipak nije spustila ruke. – Svinjo! – doviknula mu je prkosno.

Kepec se nasmejao cinično i vrhom pištolja snažnije je udario po rukama, a onda je šćepao rukom za kosu i, zabacivši joj glavu unazad, prislonio je cev revolvera na slepoočnicu.

Kepec je doviknuo sa drugog kraja čistine. – Lepa je, zar ne, Larnarde? A sada da ti kažem šta predstoji: ako u roku od jednog minuta ne vidim da je Holidej ovde pored mene, na njoj neće ostati nijedan komadić odeće. Ako se budeš igrao mojim strpljenjem, mister, ja ću je dati mojim ljudima. Oni jedva čekaju da se uživaju u njene lepote.

Rudi Larnard je tiho izgovorio kletvu sebi u bradu, a Dok Holidej se ispravio

spreman da učni sve da devojkju spase sramote. Duboko u srcu, osećao je neutoljivu mržnju prema Biliju Hantu. Ako bi nekim slučajem ulučio priliku, ne bi se nimalo dvoumio niti bi ga grizla savest da ga hladnokrvno ustreli. Što se tiče Rudija Larnarda, Holidejeva osećanja prema njemu sada su već bila iskristalisana. Ako bi sada ili kasnije došlo do obračuna među njima, Dok se više ne bi dvoumio da pritisne okidač svoga „kolta“ i ispali hitac na revolveraša.

Tada je Larnard dublje zario cev pištolja Holideju u leđa. – Otkopčaj opasač i podi napred, mister. Ne pada mi na pamet da onim lešinarima pružim šansu da stave šape na moju ženu. Požuri. Hant je dovoljno lud da uradi ono što je rekao.

Holidej je pustio da mu revolver ispadne iz ruke, a onda je otkopčao opasač sa futrolom i pustio ga da klizne pored njegovih nogu. Hantov glasonoša je ustuknuo nekoliko koraka nazad, brišući nervozno rukom znoj sa čela.

Na to je Rudi Larnard rekao zadovoljno. – O'kej, lafe, uzmi ga i vodi ga. Ali pazi, ako neko od vas pokuša da me izigra, časna reč pobiću vas sve do poslednjeg i niko me u tome neće zaustaviti.

Kradljivac stoke je ozbiljno klimnuo glavom. Larnard je još jednom bocnuo Holideja revolverom u leđa i rekao. – Zbogom, Holideje. Pomalo mi je žao što odlaziš. Šteta je što neću moći da ti ja ispalim metak u srce.

Dok Holidej je duboko uzdahnuo. Iako se nalazila dosta daleko, mogao je da vidi da se niz lice Lesi Felon slivaju suze. Gledao je dok je stajala ispred naperenog revolvera Bilija Hanta, naga do pojasa, blistava pod zracima sjajnog sunca.

– Ako mi se ikada pruži prilika Larnarde, ubiću te za ovo što si učinio – rekao je Holidej bez ljutnje, ali i bez oprostaja

u glasu, a onda je pošao prema Hantovom glasonoši.

No, nije bilo suđeno da se sve odigra po predviđenom planu. Prikupivši poslednje atome snage, Tom Sejmor je iznenada skočio. Dograbio je Larnarda za ruku i, mada nije mogao da mu otme revolver, uspeo je ono što je u tom momentu bilo najvažnije, oborio je cev njegovog pištolja prema zemlji. „Kolt“ je prasnuo i tane se zarilo u vrh Sejmorove čizme. Sejmor je jaukao bolno i, videvši u tome svoju šansu, Dok Holidej se munjevito okrenuo i desnom pesnicom zadao strahovit udarac u vrh Larnardove brade.

Od silovitog udarca, Larnard je ledima tresnuo o zid stene, a Hantov glasnik se okrenuo i pobegao koliko ga noge nose. Dok je zgrabio revolver i u magnovenju opalio jedan metak za beguncem. Onda se okrenuo, čuvši šum iza sebe i ugledao Larnarda koji je raširenih ruku jurio prema njemu. Holidej je dočekao napad udarcem leve pesnice, koji je zaustavio Larnarda u mestu, a zatim je jedan za drugim zadao napadaču dva oštra i kratka udarca u pleksus. Kada se Larnard zgrčio stenjući od bola, Holidej je udario Larnarda u slepoočnicu. Bio je besan, ključao je od ljutine i nije mu bilo žao niti je osećao grižu savesti što se udaljavao ostavljajući Larnarda onesvećenog na zemlji. No, u tom trenutku, Tom Sejmor mu je doviknuo.

– Ne, Holideje, ne treba da ideš tamo!

Holidej je zastao. Obratio se Tomu rečima. – Možeš li da jašeš, Tome?

– Mislim da bih mogao pokušati.

– Onda penji se na konja. Ja ću te štititi koliko budem mogao.

Tom Sejmor je nabrao čelo. – Šta to, do vraga, imaš na umu? Valjda ne misliš da...

– Lesi je u Hantovim rukama, i sada je u većoj opasnosti nego što je bila ranije, zahvaljujući Larnardovoj gluposti. Ti podi

pravo prema logoru i reci Felonu da prikupe što više ljudi. Ja ću ovde učiniti šta budem mogao.

– Pa, ti nemaš nikakvih šansi, čoveče – pokušao je da se usprotivi Sejmor.

Holidej ga je pogledao oštro. – Tome, učini kao što sam ti rekao. U pitanju je biti ili ne biti.

Posle tih reči, Dok Holidej je otvorio magacin svog revolvera, izbacio prazne čaure i na njihovo mesto stavio nove metke, a onda priveo svog konja na čistinu. Gipkim skokom vinuo se u sedlo i žmirnuo očima od bleštavih sunčanih zraka. Bacio je još jedan pogled na Larnarda koji se počeo micati, i čvrstim odlučnim glasom obratio se Tomu. – Ako se desi da se ne vratim, Tome, onda znaj da smo se ti i ja mogli lepo slagati. Ljudi kao ti dopadaju mi se.

– To je i moje mišljenje – rekao je Tom Sejmor.

Holidej se okrenuo i petama podbo svog konja u trk. Do tada je Hantov glasnik bio stigao do vrha padine i pošto je video da od sporazuma nema ništa, Bili Hant je povukao Lesi Felon nazad u zaklon drveća. Pucajući u trku, Holidej je za kuršumima uleteo u gusto žbunje na desnoj strani od Hantovog zaklona. Uspeo je da stigne do drveća u trenutku kada se iz pušaka osula kiša kuršuma na njega, kidajući grančice i lišće i otkidajući komade iverja sa stabala pamukovog drveta. Holidej je projurio kroz prvi niz žbunja i drveća i zamalo što nije naleteo na jednu ogromnu stenu. Izbivši na omanju čistinu, skočio je iz sedla, povukao svog konja u jednu jarugu, privezao ga za žbun i napunivši revolver, uputio se ponovo uz padinu, nadajući se da će tamo uhvatiti bolji položaj za borbu.

Tek što je načinio dvadesetak koraka, naišao je na odron kamenja gde je morao da zastane. Dvojica kradljivaca stoke trča-

li su nizbrdo između drveća i kao mahniti pucali iz revolvera.

Holidej se pružio po zemlji, otkotrljao se nekoliko metara i skočio na noge. Tada su oralna tlo iza i ispred njega. Holidej je nanišanio i jedan za drugim ispalio dva hica koji su pogodili cilj. Napadači su posmrnuli, naleteli jedan na drugoga i srušivši se na zemlju, ostali da leže bez glasa i bez pokreta.

Holidej je nastavio da trči, pazeći da se ne udaljava daleko od ivice rastinja. Dvojica manje. To je značilo da je nasuprot sebi imao još šestoricu protivnika. Začuo je iza sebe topot konja u trku i okrenuvši se, ugledao je trećeg čoveka koji mu se brzo približavao, šibajući besno kajasima svog konja. Holidej je zastao i ispalio metak koji je pogodio gonioca u glavu, a onda se okrenuo i ponovo nastavio trčanje.

Na drugoj strani padine ugledao je Lesi i Bili Hanta koji su se probijali kroz gusto žbunje koje im je dosežalo do pojasa. Bili je držao devojkicu za ruku.

Samo jedan trenutak, Holidej je jasno video Hanta. Podigao je revolver i sačekao, u želji da pogodak bude sto posto siguran. Nije smeo dopustiti da promaši, jer je to moglo biti rizično za devojkicu. U tom trenutku začuo se topot konja u galopu. Odmah zatim, Holidej je ugledao Larnarda koji je, priljubljen uz konjski vrat, jahao kao da ga đavoli gone. Larnard je opalio iz revolvera na neki cilj koji se nalazio iza Hanta. Začuo se krik i jedan bandit se digao iz zaklona iza jedne stene i pogođen u čelo kliznuo niz padinu i otkotrljao se u jarugu.

Larnard je nastavio da juri punim trkom – Ubiću te, Hante! – povikao je.

Rezak Larnardov povik nadjačao je zamirući eho puščane paljbe i odmah zatim njegov konj ga je odneo u zaštitu iza debelog drveća. Za to vreme, Holidej je trčao niz drugu stranu padine, prema mestu

gde se nalazio Hant sa devojkom, ali je zastao kada je ugledao dvojicu kradljivaca stoke koji su iskočili iz zaklona i potrčali ka svojim konjima. Nanišanio je na jednog od njih i bandit je pao pogođen. Drugi bandit uspeo je da se domogne svog konja i da ga uzjaše.

Dok je pripucao i peti bandit je pao sa konja kao džak. Posle toga, na padini je postepeno zavladała tišina koju je poremetilo samo tutnjanje kopita nešto niže u preriji. Nekoliko trenutaka kasnije, na ravnoj preriji, pojavila su se dva konjanika koji su šibajući konje svom snagom očajnički pokušavali da pobegnu.

Bili Hant je ostao sam. Ali, imao je u rukama Lesi Felon. Holidej je ponovo potrčao, a onda je ugledao Toma Sejmore kako leđima naslonjen na stenu puca prema dvojici begunaca iz Hantove bande. U tom trenutku, Rudi Larnard je povikao.

– Holideje, vrag te odneo, čisti se odavde i ne mešaj se, ili ću te ubiti!

Holidej se okrenuo. Krvareći iz rane na obrazu, Larnard ga je držao na nišanu revolvera. Lice mu je bilo izobličeno od ljutine i Holidej je znao da će učiniti to što je rekao, ako ga ne posluša.

No, ipak je pokušao da malo dobije u vremenu. – Hant ima u rukama Lesi! Tamo je gore Larnarde! – doviknuo mu je.

– Znam dobro gde je on, Holideje. Ali, kažem ti da se ne mešaš, jer je ovo moja lična stvar. Jesi li me čuo? Ja ću se obračunati sa Hantom i ja ću je osloboditi. Što se mene tiče, možeš odmah odjahati odavde pravo u pakao i možeš tamo ostati koliko ti je volja, mister.

Dok Holidej je posmatrao Larnarda dok je ovaj okretao svoga konja i zatim je pogledao uz tesnovitu padinu. Negde u blizini, skriveni Bili Hant ga je verovatno čekao u zasedi. Ali, na Larnardovom licu nije se video ni trag od straha. Tek tada je Holidej jasno shvatio da je Larnard borac

od glave do pete, čovek rođen da živi od revolvera, revolveraš koji je znao jedino zanat smrti.

– Mogli bismo da pokušamo zajedničkim snagama Larnarde – pokušao je Holidej da ga ubedi. Ja ću ovde negde uhvatiti busiju, a ti ga možeš opkoliti sa druge strane. Ako bude imao makar trunku razuma, on će nam predati Lesi i pristaće da izađe pred sud.

Umesto odgovora, Larnard je ispalio hitac iz revolvera koji je prosvirao kroz Holidejevu košulju i očešao ga po rebri-ma. Prkosno je pogledao Holideja i procedio kroz zube glasom koji je podsećao na režanje vuka. – Zaveži, vrag te odneo! Već do sada bi bio sto puta mrtav da nisi Tomu spasio život. Nemoj prevršiti meru.

Larnard je podbo konja petama i poterao ga u trk, baš kada je Holidej ugledao Bilija Hanta koji je izvirio iza jedne stene. Holidej je doviknuo nešto Larnardu u znak opomene, ali revolveraš ga ili nije čuo, ili nije obratio pažnju na njegovo upozorenje. Hantov metak pogodio je Larnarda usred grudi. On kao da je poskočio u sedlu, uprkos očajničkom naporu da se održi, kliznuo je sa konja.

Holidej je potrčao uz padinu što je mogao brže, pucajući na Hanta. Kepec je odjednom nestao sa vidika i Holidej ga je čuo kako trči kroz sasušeno žbunje. Nešto dalje napred ispred Doka, Rudi Larnard je klečao na kolenima. Obema rukama grlio je stablo jednog mladog drveta. Uprkos rani na grudima, Rudi Larnard je s mukom uspeo da ustane.

Onda je odjednom iza jednog žbuna iskočio Bili Hant lica iskrivljenog od ludackog oduševljenja. Usjaktelih očiju, uputio se pravo prema Rudiju Larnardu. Visoki revolveraš je digao glavu i pogledao Hanta koji mu se približavao.

– Godinama sam čekao ovaj trenutak, Larnarde – prosiktao je Hant promuklim

glasom. – Suviše dugo jahao sam u senci tvoje slave, ali sada, mister, sada želim da te vidim kako pužiš pred mojim nogama.

Rudi Larnard se gordo ispravio i pustio da mu prazne ruke klonu pored tela. – Ovo je jedini način kako ti je to moglo uspeti, Hante – rekao je napetim glasom.

U tom trenutku, Dok Holidej je iskočio iz žbunja i Bili Hant je zastao kao ukopan. Dok je video da je Hant pogledao u njegovom pravcu i da je izraz straha odjednom izmenio lice podlog ubice. Ali, Hantova ludačka želja da ubije Rudija Larnarda, najbržeg revolveraša u oblasti, doprinela je da kepec ponovo pogleda Larnarda koji je bespomoćno stajao pred njim. Kada je tane iz Hantovog revolvera pogodilo Larnarda u grudi, Dok Holidej je opalio. Tane iz njegovog „kolta“ zarilo se Hantu u rame i od udarca kepec je odleteo i udario leđima o jedno drvo. Holidejev drugi hitac pogodio je Hanta u grlo i on se krkljajući srušio na zemlju u samrtinom ropcu.

Rudi Larnard je opet bio na kolenima, s obe ruke čvrsto pritisnute na grudi. Krv je curila između njegovih prstiju i svakim trenutkom lice mu je postajalo sve bleđe.

– Hant? – zakrkljao je.

– Mrtav je, Larnarde.

– A Lesi?

– Ne znam.

Ali, još pre nego što je to izgovorio, Lesi Felon je posrćući izašla iza jedne stene. Izgledala je ošamućeno. Poslednjom snagom Larnard se gordo ispravio koliko je to mogao i na njegovim usnama zalebdeo je osmeh.

– Lesi – rekao je. Nekako je uspeo da ustane i napravi jedan korak prema njoj, ali, u tom trenutku, poslednja snaga i poslednja iskra života napustili su njegovo telo i on se srušio licem ka zemlji. Lesi je kratko kriknula i potrčala ka njemu. Klek-

nula je pored njegovog tela, a niz obraze potekle su joj suze.

– Za njega je sad sve suviše kasno – rekao je Holidej.

U tom momentu začuo se topot kopita i okrenuvši se, Dok je ugledao Toma Sej-mora. Prišavši bliže, Tom ga je upitno pogledao ali je ovaj samo odmahnuo glavom.

– Rudi je možda u životu grešio ali je umro kao junak. Najmanje što zaslužuje, to je da bude pristojno sahranjen – rekao je Sejmor i sjahao.

– Pomoći ću ti – rekao je Dok.

– Ne, to je moja dužnost, ti si ionako već dosta učinio. Zbrisao si Hanta i njegovu bandu i spasao ovu divnu devojkicu. To je dovoljno za celu četvu a ne za jednog čoveka. Sem toga, postoje druge obaveze koje još treba okončati a to možeš samo ti.

Holidej je na to mogao samo da klimne glavom i da se složi. Okrenuvši se, pošao je do svog konja, a to isto učinila je i Lesi. Posle petnaestak minuta stigli su u logor i zatekli Armera Felona opruženog u kolima. Videvši Lesi, Felon se pridigao i pri-glio kćer. Holidej je pustio da se osećanja stišaju a onda prešao na glavnu stvar.

– Šta mislite s krdom, mister Felone? – zapitao je.

Felon se zamislio. – Ja očigledno ne mogu dalje. Pošto je Rudi Larnard mrtav, niko drugi sem vas ne može oterati stoku do pijace. Ako vi to ne učinite, ja ću najverovatnije doživeti velike gubitke, možda finansijsku katastrofu.

Holidej se zamislio. U životu je radio mnogo toga, ali nikada nije bio vođa dogona. To je za njega bila obaveza ali i zavov. Na drugoj strani, trebalo je pomoći onima kojima je pomoć nužna, to je oduvek bio njegov princip.

– Dobro, mister Felone, oteraću vaše krdo do pijace i doneću vam novac... na-

dam se. – Osmehnuo se Lesi i nastavio. – Mada mislim da se mis Lesi može udati i bez miraza.

Lesi je pocrvenela a rančer se glasno nasmejao.

Posle pola sata krdo je krenulo. Nešto kasnije Holidej je ugledao nekog konjanika i malo zatim prepoznao Sejmora. Očigledno da je, sahranivši Larnarda, Sejmor odlučio da im se pridruži i Holideju je to odgovaralo. Ne zbog toga što će u Sejmovom društvu biti manje usamljen, jer taj osećaj je zavisio samo od njega, već zbog tehnike dogona stoke koja je Sejmoru bila dobro poznata.

Sejmor kao da mu je čitao misli i mah-

nuvši mu u prolazu rukom, poterao je konja u trk da bi tamo na boku krda počeo glasno da grdi jednog nemarnog kauboja. Njegov oštar glas resko je odjekivao kroz tutanj kopita stotina govēda.

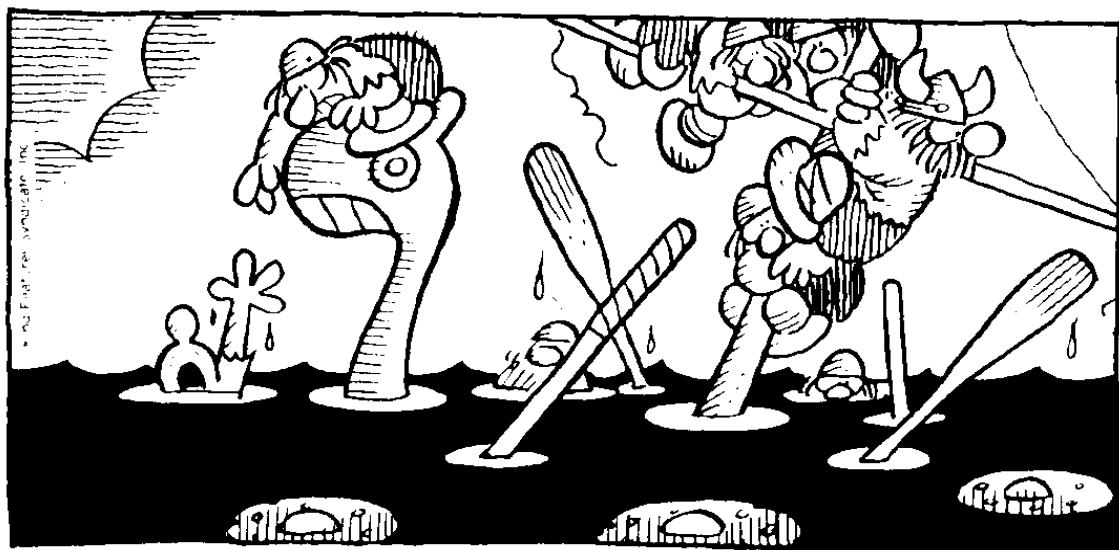
Holidej se opustio u sedlo i predao razmišljanju. Opet je iza njega ostalo nekoliko svežih humki, sumorni putokaz njegovog kretanja. Ništa novo. Taj kobni znak pratio ga je godinama donoseći tragičnu slavu njegovom niklovanom Koltu sa drškom od slonove kosti. Slavu neustrašivog pustolova i kockara.

Holidej se setno osmehnuo. Pitao se da li bi bio zadovoljan ako bi sve bilo drukčije.

Kraj

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

SLAGALICE ZA VAS I VAŠU DECU!

VRHUNSKI KVALITET PROIZVODA
PO UZORKU NA NAJPOZNATIJE EVROPSKE IZDAVAČE

TRENUTNO RASPOLAŽEMO SA TRI RAZLIČITA MOTIVA:

★ **UMPAH-PAH, POPAJ I EVOKSI** ★

SLAGALICE IMAMO U VARIJANTAMA OD 80 I 250 DELOVA
CENA JEDNOG PRIMERKA SLAGALICA
(BEZ OBZIRA NA MOTIV I BROJ DELOVA)

OD 1. SEPTEMBRA 1991. GODINE IZNOSI 200 DINARA PLUS POŠTANSKI TROŠKOVI

SLAGALICE MOŽETE PORUČITI NA ADRESU:
MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD, PP 22,
ILI NA TELEFONE: 021/611-953 I 613-045

(KOD SVIH PORUDŽNINA OBAVEZNO NAZNAČITI BROJ LIČNE KARTE)